

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

Fakulta právnická

Katedra pracovního práva a práva sociálního zabezpečení

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Postavení profesionálních hokejistů v České republice z hlediska pracovního práva

Tomáš Jícha

Plzeň 2022

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

Fakulta právnická

Akademický rok: 2021/2022

ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE

(projektu, uměleckého díla, uměleckého výkonu)

Jméno a příjmení: **Tomáš JÍCHA**
Osobní číslo: **R17M0112P**
Studijní program: **M6805 Právo a právní věda**
Studijní obor: **Právo**
Téma práce: **Postavení profesionálních hokejistů v České republice z hlediska pracovního práva**
Zadávací katedra: **Katedra pracovního práva a práva sociálního zabezpečení**

Zásady pro vypracování

1. Úvod do problematiky sportovního práva a postavení profesionálních sportovců
2. Vymezení profesionálního hokejisty
3. Judikatura k postavení profesionálních hokejistů
4. Profesionální hokejista a závislá práce
5. Úskalí aplikace norem pracovního práva na současné postavení profesionálních hokejistů
6. Porovnání se zahraniční právní úpravou
7. Nastínění návrhu de lege ferenda
8. Závěr

Rozsah diplomové práce:
Rozsah grafických prací:
Forma zpracování diplomové práce: **tištěná**

Seznam doporučené literatury:

- BĚLINA, M., DRÁPAL, L. a kol. Zákoník práce. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019
- BĚLINA, Miroslav, PICHRT, Jan. Pracovní právo. 7. doplněné a podstatně přepracované vydání. Praha: C.H. Beck, 2017. Academia iuris. ISBN 978-80-7400-667-8.
- ČORBA, Jozef. Otázky sportovního práva. Praha: Ústav státu a práva Akademie věd ČR; Plzeň, 2008. Ediční řada Ústavu státu a práva AV ČR. ISBN 978-80-904024-1-6.
- JURKA, H. Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018, 112
- KUKLÍK, Jan. Sportovní právo. Praha: Auditorium, 2012. ISBN 978-80-87284-28-5.
- MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ, B., DOMBROVSKÁ, M. Základy sportovního práva. 1. vyd. Praha: C.H. Beck, 2019. 156 s. ISBN: 978-80-7400-744-6
- PICHRT, Jan (ed.): Sport a (nejen) pracovní právo Praha: Wolters Kluwer, 2014, 288 s., ISBN 978-80-7478-655-6.
- SLUKA, Tomáš. Profesionální sportovec: (právní a ekonomické aspekty). [Praha]: Havlíček Brain Team, 2007. ISBN 978-80-903609-5-2.
- Přestupní řád pro kluby extraligy a první ligy v aktuálním znění
- Slovenský zákon č. 440/2015 Z.z., o športe a o zmene a doplnení niektorých zákonov

Vedoucí diplomové práce:

JUDr. Martin Janák

Katedra pracovního práva a práva sociálního
zabezpečení

Datum zadání diplomové práce:

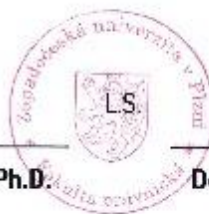
13. února 2021

Termín odevzdání diplomové práce:

31. března 2022

JUDr. et PhDr. Stanislav Balík, Ph.D.
děkan

Doc. JUDr. Jarmila Pavlátová, CSc.
vedoucí katedry

V Plzni dne 9. září 2021

Poděkování

Tímto bych rád poděkoval JUDr. Martinu Janákovi za cenné rady a odborné vedení mé diplomové práce. Dále bych chtěl poděkovat mým rodičům a přítelkyni za vytrvalou podporu během celého studia.

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem tuto diplomovou práci v celém jejím rozsahu vypracoval samostatně, že jsem všechny použité zdroje vyznačil a byly uvedeny v příslušné části této práce v seznamu použitých pramenů.

Plzeň, březen 2022

.....

Tomáš Jícha

Anotace

Předkládaná diplomová práce analyzuje právní postavení profesionálních hokejistů působících v České republice. Cílem práce je analýza současného postavení profesionálních hokejistů de lege lata, a to hlavně z hlediska práva soukromého se zaměřením na právo pracovní, ale i s přesahem do práva veřejného. Dále se diplomová práce pomocí komparace zabývá některými úskalími, která vyplývají z kolize současného postavení profesionálních hokejistů s některými kogentními instituty zákoníku práce. Práce dále porovnává postavení profesionálních hokejistů působících v České republice s postavením profesionálních hokejistů působících na Slovensku, v Rakousku a v USA. Autor závěrem připojuje své návrhy de lege ferenda.

Klíčová slova

postavení profesionálních hokejistů, pracovní právo, sport, lední hokej, závislá práce, profesionální hokejisté, sportovní právo, sportovní kluby, profesionální sportovci, OSVČ, zaměstnanec, podnikatel

Abstract

This thesis analyses the legal status of professional hockey players operating in the Czech Republic. The aim of the thesis is to analyse the current status of professional hockey players *de lege lata*, mainly from the point of view of private law with a focus on labour law, but also with an overlap into public law. Furthermore, the thesis deals with some pitfalls that arise from the conflict of the current status of professional hockey players with some mandatory institutes of the Labour Code. The thesis also compares the position of professional hockey players operating in the Czech Republic with the position of professional hockey players operating in Slovakia, Austria and the USA. The author concludes with his *de lege ferenda* proposals.

Keywords

status of professional hockey players, labour law, sport, ice hockey, dependent work, professional hockey players, sports law, sports clubs, professional athletes, self-employed person, employee, entrepreneur

Seznam použitých pojmů a zkratek

„CBA“	znamená kolektivní smlouvu uzavřenou mezi NHL a NHLPA;
„ČSLH“	znamená Český svaz ledního hokeje z.s.;
„Extraliga“	má význam uvedený v kapitole 2.3 této práce;
„Hráč“	má význam uvedený v kapitole 2.6 této práce;
„EU“	znamená Evropskou unii;
„Hráčská smlouva“	má význam uvedený v kapitole 4.1 této práce;
„IIHF“	znamená Mezinárodní hokejovou federaci (International Ice Hockey Federation);
„Klub“	má význam uvedený v kapitole 2.4. této práce;
„NemPoj“	znamená zákon č. 187/2006 Sb., zákon o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů;
„NHL“	znamená kanadskoamerickou Národní hokejovou ligu (National Hockey League);
„NHLPA“	znamená Asociaci hráčů NHL (National Hockey League Player's Association);
„NLRA“	znamená americký federální zákon National Labor Relations Act of 1935;
„NLRB“	znamená americký federální úřad National Labor Relations Board;
„NSS“	znamená Nejvyšší správní soud;
„OGH“	znamená Nejvyšší soudní a kasační dvůr Rakouska (Der Oberste Gerichtshof);
„OSVČ“	znamená osobu samostatně výdělečně činnou;

„OZ“	znamená zákon č.89/2012 Sb., občanský zákoník ve znění pozdějších předpisů;
„První liga“	má význam uvedený v kapitole 2.3 této práce;
„PŘ ČSLH“	znamená Přestupní řád pro kluby Extraligy a První ligy, jakožto interní předpis ČSLH;
„RŘ ČSLH“	znamená Registrační řád, jakožto interní předpis ČSLH;
„SDEU“	znamená Soudní dvůr EU;
„SDŘ ČSLH“	znamená Soutěžní a disciplinární řád, jakožto interní předpis ČSLH;
„SFEU“	znamená Smlouvu o fungování EU;
„SocZab“	znamená zákon č. 589/1992 Sb., zákon České národní rady o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů;
„VZPoj“	znamená zákon č. 592/1992 Sb., zákon České národní rady o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů;
„Zákon o sportu SR“	znamená slovenský zákon č. 440/2015 Z. z., zákon o športe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ve znění pozdějších předpisů;
„ZDP“	znamená zákon č. 586/1992 Sb., zákon České národní rady o daních z příjmů;
„ZOPS“	znamená zákon č. 115/2001 Sb., zákon o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů; a
„ZP“	znamená zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů.

Obsah

ÚVOD.....	1
1. ÚVOD DO PROBLEMATIKY SPORTOVNÍHO PRÁVA A POSTAVENÍ PROFESIONÁLNÍCH SPORTOVců	4
1.1 SPORT.....	4
1.2 POJEM SPORTOVNÍHO PRÁVA	5
1.3 PRAMENY SPORTOVNÍHO PRÁVA	6
1.3.1 Vnitrostátní prameny sportovního práva.....	6
1.3.2 Mezinárodní prameny sportovního práva	7
1.3.3 Právo EU a sport	8
1.4 SPORTOVNÍ ORGANIZACE.....	8
1.4.1 Sportovní kluby	9
1.4.2 Sportovní svazy	9
1.5 PROFESIONÁLNÍ SPORTOVCI	11
2. VYMEZENÍ PROFESIONÁLNÍHO HOKEJISTY	13
2.1 LEDNÍ HOKEJ	13
2.2 TERITORIÁLNÍ PRVEK	13
2.3 ČESKÝ SVAZ LEDNÍHO HOKEJE	15
2.3.1. Orgány ČSLH.....	15
2.3.2. Vztah mezi ČSLH a profesionálními hokejisty	16
2.4. PROFESIONÁLNÍ HOKEJOVÉ KLUBY.....	17
2.5. ODMĚNA.....	17
2.6. DEFINICE PROFESIONÁLNÍHO HOKEJISTY (HRÁČE)	18
3. JUDIKATURA K POSTAVENÍ PROFESIONÁLNÍCH HOKEJISTŮ	19
3.1 JUDIKATURA SDEU.....	19
3.1.1. Walrave a Koch (C 36-74).....	19
3.1.2. Doná (C-13-76).....	20
3.1.3 Bosman (C-415/93).....	21
3.1.4. Lehtonen (C-176/196)	22
3.1.5. Shrnutí závěrů rozhodovací praxe SDEU	22
3.2 JUDIKATURA OBECNÝCH SOUDŮ ČESKÉ REPUBLIKY	22
3.2.1 Případ profesionálního hokejisty Jaroslava Mrázka	23
3.2.2 Případ profesionálního fotbalisty Davida Lafaty	24
3.2.3. Případ profesionálního hokejisty Tomáše Kubálka.....	26
3.2.4. Shrnutí závěrů rozhodovací praxe obecných soudů České republiky	26
4. PROFESIONÁLNÍ HOKEJISTA A ZÁVISLÁ PRÁCE	27
4.1 HRÁČSKÁ SMLOUVA	27
4.2 PROFESIONÁLNÍ HOKEJISTA PODNIKATELEM.....	28
4.2.1 Samostatnost.....	28
4.2.2 Výkon výdělečné činnosti na vlastní účet a odpovědnost.....	29
4.2.3 Může být profesionální hokejista podnikatelem z materiálního hlediska?	30
4.3 PROFESIONÁLNÍ HOKEJISTA ZAMĚSTNANCEM.....	31
4.2.1 Znaky závislé práce a jejich přítomnost v činnosti Hráčů	32
4.2.2 Podmínky výkonu závislé práce a jejich přítomnost v postavení hokejistů	34
4.3 LZE POVAŽOVAT ČINNOST PROFESIONÁLNÍCH HOKEJISTŮ ZA ZÁVISLOU PRÁCI?	36
5. ÚSKALÍ APLIKACE NOREM PRACOVNÍHO PRÁVA NA SOUČASNÉ POSTAVENÍ PROFESIONÁLNÍCH HOKEJISTŮ	37
5.1 ZÁSADA ROVNÉHO ODMĚŇOVÁNÍ	37
5.2 OMEZENÍ TRVÁNÍ PRACOVNÍHO POMĚRU NA DOBU URČITOU	38
5.3 PRACOVNÍ DOBA A DOBA ODPOČINKU	39
5.4 KRÁCENÍ ODMĚNY	41
5.4.1 Úprava hráčské smlouvy	42
5.4.2 Úprava ZP.....	43
5.5. SKONČENÍ HRÁČSKÉ SMLOUVY	44
5.6 ODSUPNÉ ZA HRÁČE	47
5.7 ODPOVĚDNOST ZA ŠKODU A NEMAJETKOVOU ÚJMU ZPŮSOBENOU ÚRAZEM PŘI VÝKONU ČINNOSTI	48

5.7.1. Porovnání úpravy Hráčské smlouvy a Zákoníku práce.....	49
5.7.2 Pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za pracovní úrazy a nemoci z povolání	50
5.8. ŘEŠENÍ SPORŮ Z HRÁČSKÉ SMLOUVY	52
5.8. KOLEKTIVNÍ VZTAHY	54
5.9 VEŘEJNOPRÁVNÍ ASPEKT	56
5.9.1 Daňová problematika	56
5.9.2 Problematika pojistného na veřejné zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení	57
5.10 SHRNUTÍ POZNATKŮ Z 5. ČÁSTI TÉTO PRÁCE	58
6. POROVNÁNÍ SE ZAHRANIČNÍ PRÁVNÍ ÚPRAVOU	60
6.1 SLOVENSKO.....	60
6.2. RAKOUSKO.....	61
6.3 USA	62
7. NASTÍNĚNÍ NÁVRHU DE LEGE FERENDA.....	66
8. ZÁVĚR.....	69
CIZOJAZYČNÉ RESUMÉ	73
SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ.....	74
KNIŽNÍ PRAMENY	74
ODBORNÉ ČLÁNKY	75
PRÁVNÍ PŘEDPISY	75
JUDIKATURA	76
VNITŘNÍ PŘEDPISY SPORTOVNÍCH ORGANIZACÍ	77
KVALIFIKAČNÍ PRÁCE	78
INTERNETOVÉ ZDROJE	78

Úvod

Tato diplomová práce se zabývá problematikou právního postavení profesionálních sportovců se zaměřením na hráče ledního hokeje. Sport a konkrétně lední hokej představuje v České republice spíše společenský fenomén než volnočasovou aktivitu, a to zejména s ohledem na hospodářskou sílu subjektů, které se v prostředí ledního hokeje pohybují.

Z průzkumů veřejného mínění navíc vyplývá, že až 2/3 respondentů považují lední hokej za národní sport České republiky.¹

Byť by subjektem zájmu této práce mohli být všichni profesionální sportovci kolektivních sportů působící v České republice, rozhodl jsem se zaměřit na profesionální hokejisty z důvodu, že sám mám k lednímu hokeji velmi blízký vztah. Byť jej dodnes rekreačně hraji, nikdy jsem se výkonnostně nepřiblížil herní úrovni profesionálů. Během let strávených v hokejovém prostředí jsem ale setkal s mnoha bývalými, ale i současnými profesionálními hokejisty. Z jejich osobních zkušeností jsem získal poměrně ucelený obrázek o tom, jak samotní profesionální hokejisté vnímají své právní postavení. Za nespornou skutečnost považuji, že ve vztahu ke sportovním klubům, jsou profesionální sportovci fakticky stranou slabší, a proto je nezbytné, aby v soukromoprávní rovině jejich postavení byla tato skutečnost náležitě zohledněna. Z uvedeného je dále zřejmé, že právní postavení hokejistů a jejich vnímání tohoto postavení, jsou faktory, které přímo určují úroveň hokejového prostředí v České republice.

Profesionální sportovci dále představují osoby, které jsou veřejně známé. Setkáváme se s nimi ve sdělovacích prostředcích, a to nezděravka hned vedle osob ve veřejných funkcích.² Mezi osobami ve veřejných funkcích a profesionálními sportovci lze nalézt mnoho zajímavých paralel, a to od podobizen na billboardech, přes relativně krátkou dobu výkonu dané činnosti, až po skutečnost, že jsou společností vnímáni jako osoby ji nějakým způsobem reprezentující. Z tohoto důvodu je třeba při analýze právního postavení profesionálních hokejistů vzít v úvahu i jejich postavení společenské.

---

¹ Národní panel. *Českým národním sportem je hokej, ale každý šestý Čech nesportuje* [online] [cit. 22. 3. 2022]. Dostupné z: <https://www.narodnipanel.cz/default/curiosity/detail/Ceskym-narodnim-sportem-je-hokej-ale-kazdy-sesty-Cech-nesportuje>

² Srov. § 5 odst. 1 ZP

Činnost profesionálních kolektivní sportovců představuje činnost značně specifickou, kterou nelze jednoduše bez dalšího podřadit pod pojem závislé práce či výkon samostatné činnosti. Primárním cílem této práce je pak posouzení působnosti norem pracovního práva na profesionální sportovce se zaměřením na profesionální hokejisty a porovnání současného právního postavení profesionálních hokejistů s postavením zaměstnanců ve smyslu ZP. Sekundárním cílem této práce je srovnání současného právního postavení profesionálních hokejistů působících v České republice s postavením profesionálních hokejistů působících v zahraničí.

Práce je rozdělena do osmi částí, z nichž každá představuje dílčí krok na cestě k pochopení současného právního postavení profesionálních hokejistů, jeho zhodnocení a zvážení případných výhod a nevýhod aplikace nabízejících se právních norem. Těžiště práce pak představuje zejména část čtvrtá a část pátá.

První část se zabývá obecnou problematikou sportovního práva a jeho pozitivně právní úpravou se zaměřením na subjekty právních vztahů vznikajících při výkonu sportovních činností.

Druhá část se věnuje prvkům a znakům, kterými je definován profesionální hokejista a přistupuje k definici takové osoby.

Třetí část rozebírá současnou rozhodovací praxi Soudního dvora Evropské unie a obecných soudů České republiky ve vztahu k postavení a právům profesionálních hokejistů.

Čtvrtá část se zabývá vymezením závislé práce, jejích znaků a podmínek za nichž je vykonávána a pomocí analytické metody zkoumá přítomnost těchto znaků a naplňování těchto podmínek v činnosti profesionálních hokejistů.

Pátá část se za použití komparatistické metody věnuje úskalím, které by měla bezprostřední aplikace kogentních ustanovení zákoníku práce na současné postavení profesionálních hokejistů.

Šestá část se věnuje komparaci se zahraničními právními úpravami, jakožto možnou inspirací pro úpravu de lege ferenda.

Sedmá část se věnuje návrhu, kterak by mělo být postavení profesionálních hokejistů upraveno de lege ferenda.

Osmou a poslední částí je závěr a shrnutí získaných poznatků.

Za účelem dosažení cílů této práce je čerpáno z odborné literatury, a to zejména z publikace Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí od Heleny Jurky z roku 2019. Dále je v této práci používána komentářová literatura, soudní rozhodnutí, odborné články, ale i interní předpisy a dokumenty Českého svazu ledního hokeje z.s., které jsou veřejně přístupné a postavení profesionálních hokejistů přímo formují. Nejdůležitějším z těchto interních podkladů je pak vzor tzv. „Hráčské smlouvy“.

Diplomová práce vychází z právního stavu ke dni 22. 3. 2022

1. Úvod do problematiky sportovního práva a postavení profesionálních sportovců

První část této práce slouží k teoretickému vymezení pojmů a subjektů, vystupujících v právních vztazích, do nichž vstupují sportovci za účelem výkonu jejich činnosti na profesionální úrovni a dále k zhodnocení právní regulace těchto subjektů a jejich vzájemných vztahů.

1.1 Sport

Slovo sport zaštiťuje pojem představující na první pohled jasný a zřejmý, ale po troše zamyšlení těžko definovatelný společenský fenomén. Odborná, ať už právnícká, či jinak zaměřená literatura, jen těžko nachází jednotnou definici, která by obsáhla to, co si laická veřejnost obvykle vybaví pod pojmem sport. Tato práce si však neklade za cíl filozoficky polemizovat nad významem a definicí sportu, ale chce analyzovat právní postavení konkrétních subjektů, které vykonávají specifickou sportovní činnost. Ze stejného důvodu je nezbytné, se alespoň k nějaké definici tohoto pojmu přiklonit.

V první řadě se nabízí definice uvedená v ZOPS³, podle níž je sportem: *„každá forma tělesné činnosti, která si prostřednictvím organizované i neorganizované účasti klade za cíl harmonický rozvoj tělesné i psychické kondice, rozvoj společenských vztahů, upevňování zdraví a dosahování sportovních výkonů rekreačně nebo v soutěžích všech úrovní, a to individuálně nebo společně“*.⁴

Tato definice je poněkud nepřesná. Sport je podle ní definován svými cíli, které zároveň vymezuje značně obecně a neurčitě. Z obsahového hlediska ji lze považovat za zkratovitou a nevyčerpávající. S daleko přesnější definicí přišel v roce 2019 kolektiv kolem Maisnera, podle kterého je sportem:

„převážně pohybová aktivita provozovaná s nářadím, vybavením či bez něj podle určitých pravidel a zvyklostí, jejíž výsledky jsou navíc měřitelné nebo porovnatelné s jinými provozovateli téhož sportovního odvětví“.⁵

---

³ Zákon č. 115/2001 Sb., zákon o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPS“).

⁴ § 2 odst. 1 ZOPS

⁵ MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. První vydání, Praha: C. H. Beck, 2019 ISBN: 978-80-7400-744-6, s. 1.

S trochu zjednodušení lze říct, že sport je činnost kombinující tyto tři prvky: (i) pohybovou aktivitu, (ii) jasná pravidla a (iii) soutěžní charakter.

Sport bývá zpravidla dělen do tří kategorií. Základní kategorií představuje sport rekreační. Ten není nijak organizován a vyznačuje se tím, že ani pravidla jeho provozování nejsou příliš rigidní. Velmi často se ani nejedná o sport provozovaný podle jakýchkoliv pravidel, ale především o fyzický pohyb, který může být jinak provozován i jako profesionální či výkonnostní sport, tedy zbylé dvě sportovní kategorie.⁶

Druhou kategorií je již v předchozí větě zmíněný sport výkonnostní. Ten provozují sportovci zpravidla sdružení ve sportovních klubech (eventuálně ještě i přímo či nepřímo ve sportovních svazích), kteří se sportu věnují systematicky a pravidelně se účastní soutěží a soutěžních podniků na všech úrovních. Výkonnostní sportovci nicméně neprovozují sport profesionálně jako svou obživu.⁷

Třetí kategorií je konečně sport profesionální, který provozují sportovci za stejných podmínek jako sport výkonnostní, ale zároveň i jako svoji obživu.⁸

1.2 Pojem sportovního práva

Definice sportovního práva v českém právním prostředí je snad ještě složitější než definování sportu. Kontroverzním je i samotný pojem „sportovní právo“. Příkladem budiž fakt, že se na Fakultě právnické Západočeské univerzity v Plzni nevyučuje předmět „Sportovní právo“, ale „Právo a sport“.

Vývoj této kontroverze je možné sledovat i v odborné literatuře. V roce 2008 se Doležal ani nepokoušel o vyložení pojmu sportovního práva, ale pouze upozornil, že se snaží jen o naznačení možných souvislostí dvou fenoménů společenské povahy – sportu a práva. Dále rozvádí, že vzájemný vztah sportu a práva je zřejmý zejména v aspektech: organizačních, smluvních a pracovních, odpovědnostních, zdravotních, osvětových a vzdělávacích, finančních a hospodářských.⁹

Kuklík sice v roce 2012 pracuje s pojmem sportovního práva, jako zavedeným, ale sám jej nedefinuje. Na deskách publikace přiznává, že se jedná o

---

⁶ Tamtéž, s. 2.

⁷ Tamtéž.

⁸ Tamtéž.

⁹ DOLEŽAL T. *Právo a sport, sportovní právo – několik poznámek*. In: Kolektiv autorů. *Otázky sportovního práva*. První vydání. Praha: Ústav státu a práva, 2008. ISBN: 978-80-7380-147-2, s. 15.

pojmem, který hledá svou identitu či status a že lze říct, že zatím nedisponuje přesně vymezenými mantinely. Neskrývá však ambice, že má jeho publikace přispět k etablování tohoto mladého *právního odvětví* v České republice.¹⁰

S tím ostře nesouhlasí v roce 2019 kolektiv kolem Maisnera, který zaujímá názor, že sportovní právo nelze chápat jako tradiční samostatné právní odvětví, nýbrž jako soubor právních norem, které se dotýkají problematiky profesionálních i amatérských sportovců, organizací sportovců a sportovních disciplín.¹¹

Obtížné definování tohoto pojmu v českém právním prostředí je důsledkem de facto neexistujícího *lex specialis* upravujícího právní vztahy vznikající při výkonu sportovní činnosti. Jediným a naprosto nedostačujícím pozitivně právním předpisem je již zmiňovaný ZOPS.¹²

Sportovní právo bude pro účely této práce definováno jako soubor právních norem z různých právních odvětví, které regulují právní vztahy vznikající při výkonu sportovních činností.

1.3 Prameny sportovního práva

Právní normy regulující právní vztahy sportovního práva lze nalézt napříč celým právním řádem. Tyto normy mají jak veřejnoprávní, tak soukromoprávní charakter a jsou součástí vícero právních odvětví.¹³

1.3.1 Vnitrostátní prameny sportovního práva

Vzhledem ke shora zmíněné absenci speciální zákonné úpravy jsou v současnosti právní vztahy vznikající při výkonu sportovních činností upraveny zejména v obecných právních předpisech a ve vnitřních předpisech jednotlivých sportovních organizací. Organizování sportovních soutěží je zajišťováno sportovními svazy, které svou činnost vykonávají jako právnické osoby ve formě spolků, kterým OZ¹⁴ ve svém ustanovení § 214 a násl. propůjčuje vysoký stupeň samostatnosti ve správě svých záležitostí, do kterých může stát zasahovat je

---

¹⁰ KUKLÍK, Jan. Sportovní právo. První vydání. Praha: Auditorium, 2012. ISBN: 978-80-87284-28-5, str. 182.

¹¹ MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN: 978-80-7400-744-6, s. 2.

¹² JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN: 978-80-7552-883-4, s. 2

¹³ MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. První vydání, Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN: 978-80-7400-744-6, s. 5.

¹⁴ Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „OZ“)

zákonem předvídaným způsobem, tak aby nedocházelo k omezování sdružovacího práva zajištěného LZPS.¹⁵

Nižší míra regulace sportu mocí zákonodárnou však nutně nemusí znamenat přínos pro sportovce, kteří chtějí-li soutěžně sportovat, se musí podřítit pravidlům sportovních svazů v monopolním postavení ve sportovním odvětví, které sportovci provozují.¹⁶

Nedostatek zákonné úpravy představuje značný problém, který brzdí nezbytný rozvoj českého sportovního prostředí.¹⁷

1.3.2 Mezinárodní prameny sportovního práva

Co se týče mnohostranných mezinárodních smluv, kterými je České republiky smluvní stranou, a které se zabývají otázkami sportu, lze zmínit např. Mezinárodní chartu tělesné výchovy a sportu přijatou v organizaci UNESCO v roce 1978. Na půdě Rady Evropy pak vznikla například Evropská charta sportu z roku 1992.¹⁸

Do práv a povinností profesionálních sportovců pak přímo zasahují mezinárodní smlouvy upravující problematiku dopingu, a to zejména Evropská antidopingová úmluva z roku 1990 a Mezinárodní úmluva proti dopingu ve sportu, kterou Česká republika ratifikovala v roce 2007.¹⁹

K řešení některých sporů vznikajících v rámci sportovního práva se užívá mezinárodní arbitráž. Nejdůležitějším a nejuznávanějším orgánem je Rozhodčí soud pro sport (CAS) sídlící ve švýcarském Lausanne, který se při řešení sporů nezabývá případnými argumenty o ohrožení autonomie sportu a rozhoduje v kratší době než obecné soudy, a to prostřednictvím světových odborníků.²⁰

Příslušnost CAS pro řešení sporů je založena rozhodčími doložkami, které jsou obsaženy ve vnitřních předpisech různých sportovních svazů.²¹

---

¹⁵ JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN: 978-80-7552-883-4, s. 2-3

¹⁶ LIŠE, Luděk. *Sportovní právo: rozhodování sporů v oblasti sportu v ČR*. První vydání. Praha: C.H. Beck, 2020. ISBN 978-80-7400-789-7, s. 45

¹⁷ MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN: 978-80-7400-744-6, s. 13.

¹⁸ Tamtéž, s. 7.

¹⁹ Tamtéž

²⁰ HAMERNÍK, Pavel. *Sportovní právo. Hledání rovnováhy mezi specifickou sportovní úpravou a platným právem*. První vydání. Praha: Ústav státu a práva AV ČR, 2012. ISBN: 978-80-87439-07-4., 11. s.

²¹ MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN: 978-80-7400-744-6, s. 8.

1.3.3 Právo EU a sport

Smlouva o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) hovoří o sportu přímo v článku 6 jako o jedné z oblastí, kde může EU koordinovat, podporovat a doplňovat činnost členských států, dále je v článku 165 SFEU zmíněna společenská a výchovná funkce sportu a nutnost jeho podpory v evropském měřítku, a to zejména ve spolupráci s Radou Evropy.²²

Regulace sportu nespadá do výlučných pravomocí EU, a tudíž neexistuje žádné nařízení či směrnice, jejíž předmětem by byla výlučně regulace sportu. Na právní vztahy vznikající při výkonu sportovních činností se však vztahují pravidla týkající se hospodářské soutěže, pracovních vztahů, daní, zákazů diskriminace a rovnosti mužů a žen v zaměstnání.²³

Koncepčním materiálem pro budoucí politiku a regulaci sportu v rámci Evropské unie je Bílá kniha o sportu předložená v roce 2007 Evropskou komisí, která stanovuje obecné cíle, vyzdvihuje společenskou úlohu sportu a věnuje se též problematice přesunů hráčů mezi jednotlivými sportovními kluby nebo činnosti sportovních agentů.²⁴

Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) rovněž v průběhu let rozhodoval např. o legalitě pravidel sportovních svazů, a to v kontextu volného pohybu osob či služeb, popřípadě ve světle práva EU o hospodářské soutěži, přičemž šlo o spory s přeshraničním nebo evropským prvkem.²⁵

O jednotlivých rozhodnutích SDEU v oblasti sportovního práva bude podrobněji pojednáno v třetí části této práce.

1.4 Sportovní organizace

Sportovní organizace je definována v ZOPS jako:

*„právní osoba založená za jiným účelem než dosažení zisku, zahrnuje-li předmět činnosti této právnické osoby činnost v oblasti sportu“.*²⁶

---

²² KUBÍČEK, Jiří. *Sport a právo*. První vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2012. ISBN: 978-80-210-6040-1. s. 236.

²³ MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN: 978-80-7400-744-6, s. 10.

²⁴ Tamtéž, s. 11.

²⁵ HAMERNÍK, Pavel. *Sportovní právo. Hledání rovnováhy mezi specifickou sportovní úpravou a platným právem*. První vydání. Praha: Ústav státu a práva AV ČR, 2012. ISBN: 978-80-87439-07-4., s. 7.

²⁶ § 2 odst. 2 ZOPS

Klíčovým pramenem právní regulace sportovních organizací jsou ustanovení § 214 a násl. OZ upravující problematiku spolků, neboť taková je právní forma většiny sportovních organizací.²⁷

Hlavním smyslem fungování sportovních organizací je rozvoj dané sportovní disciplíny, stanovení jednotných pravidel, organizace turnajů, pořádání soutěží, zviditelnění sportu směrem k veřejnosti, komunikace s masmédií, komunikace s veřejností a vyjednávání sponzorských smluv při pořádání sportovních událostí.²⁸

Sportovní organizace lze dále dělit na dvě vzájemně propojené základní skupiny, a to na: (i) sportovní kluby a (ii) sportovní svazy.

1.4.1 Sportovní kluby

Sportovním klubem je společenství osob, které pojí společná, resp. společně vykonávaná sportovní činnost, a to nejčastěji ve formě spolku podle § 214 a násl. OZ, případně obchodní korporace. Krom nejvyššího orgánu, který rozhoduje o základních otázkách, jako je zejména existence klubu a obsah stanov, disponují sportovní kluby též orgánem statutárním, který sportovní klub zastupuje navenek a vykonává běžnou řídicí činnost.²⁹

Sportovní kluby představují základní články struktury sportovních organizací.³⁰ Vyšší stupeň struktury sportovních představují sportovní svazy, do nichž se kluby sdružují, a to především za účelem účasti v celostátně, popřípadě i mezinárodně klasifikovaných soutěžích.³¹

1.4.2 Sportovní svazy

Jak naznačeno shora, členská základna sportovních svazů je tvořena sportovními kluby. V české sportovním prostředí se lze setkat též s různými sportovními asociacemi³², nebo sportovními federacemi³³, avšak svým obsahem se jedná o sdružení sportovních klubů v daném odvětví, tedy o sportovní svazy.

---

²⁷ MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN: 978-80-7400-744-6, s. 47.

²⁸ Tamtéž

²⁹ Tamtéž, s. 55.

³⁰ LISSE, Luděk. *Sportovní právo: rozhodování sporů v oblasti sportu v ČR*. První vydání. Praha: C.H. Beck, 2020. ISBN 978-80-7400-789-7, s. 11.

³¹ MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN: 978-80-7400-744-6, s. 52.

³² Např. Fotbalová asociace České republiky

³³ Např. Česká basketbalová federace

Sportovní kluby se sdružují do regionálních (městských, okresních i krajských) svazů, federací, unií, asociací či jinak označených právnických osob, které mohou mít několik různých úrovní.³⁴

Takovými úrovněmi mohou být například: (i) národní svazy, jež sdružují sportovní kluby v daném státě, za účelem regulace příslušné sportovní disciplíny a (ii) mezinárodní svazy, které za stejným účelem sdružují právě sportovní svazy národní.³⁵

Na základě shora uvedeného lze sportovní svazy definovat jako zájmové sdružení právnických osob vykonávajících činnost v témže sportovním odvětvím, založené za účelem společného rozvoje, regulace a organizace daného sportovního odvětví.

Členství sportovních klubů ve sportovních svazech vzniká rozhodnutím příslušného orgánu sportovního svazu o žádosti zájemce o členství. Jakmile se sportovní klub stane členem příslušného sportovního svazu, nabývá členská práva a členské povinnosti. Mezi členské povinnosti patří například placení členských příspěvků, prosazování politiky sportovního svazu, respektování svazových pravidel a respektování rozhodnutí vydaných orgány sportovního svazu.³⁶

K zániku členství pak může dojít zánikem sportovního klubu bez právního nástupce, vyloučením, vystoupením na základě vlastní žádosti sportovního klubu, anebo dohodou.³⁷

Vztah profesionálních sportovců ke sportovním svazům je ve většině případů zprostředkovaný prostřednictvím sportovního klubu, v němž sportovec vykonává svoji činnost.³⁸

Ze shora nastíněné struktury právních vztahů vyplývá skutečnost, že normy, předpisy a pravidla sportovních svazů, ať už regionálních, národních, či mezinárodních jsou závazné, jak pro sportovní kluby, kteří jsou členy sportovních svazů, tak i pro sportovce, kteří jsou členy těchto sportovních klubů.³⁹

---

³⁴LISSE, Luděk. *Sportovní právo: rozhodování sporů v oblasti sportu v ČR*. První vydání. Praha: C.H. Beck, 2020. ISBN 978-80-7400-789-7, s. 12.

³⁵JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN: 978-80-7552-883-4, s. 39.

³⁶MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN: 978-80-7400-744-6, s. 54.

³⁷Tamtéž, s. 53.

³⁸JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN: 978-80-7552-883-4, s. 39.

³⁹Tamtéž

1.5 Profesionální sportovci

ZOPS považuje za sportovce:

„každou fyzickou osobu, která v daném kalendářním roce skutečně vykonává sportovní činnost, pro kterou je u sportovní organizace evidována.“⁴⁰

Sportovcem jsou tak dle citovaného zákona všichni výkonností a profesionální sportovci, protože právě ti představují osoby evidované u sportovních organizací, tedy členy sportovních klubů.

Členství sportovce ve sportovním klubu je z principu dobrovolné, avšak pokud má sportovec ambice účastnit se klasifikovaných soutěží, je pro něho důležité, aby byl členem sportovního klubu organizovaného v příslušném sportovním svazu.⁴¹

Toto členství dle § 232 OZ nepřechází na právního nástupce. K zániku členství ve sportovním klubu tak může dojít vystoupením člena, vyloučením, ale i konkludentně – tím, že člen nějakou stanovenou dobu neplatí členské příspěvky či se neúčastní činnosti klubu.⁴²

Subjektem zájmu řešení této práce jsou však pouze sportovci profesionální, a tak je třeba pro účely této práce zákonnou definice sportovce zúžit.

Během pandemie koronaviru způsobujícího onemocnění Covid-19 docházelo k uzavírání profesionálních sportovních smluv za účelem obcházení některých opatření vlády a Ministerstva zdravotnictví omezujících po dobu pandemie sportovní aktivity.⁴³

V souvislosti se shora uvedeným vydala Národní sportovní agentura stanovisko, kde definovala profesionálního sportovce jako:

„fyzickou osobu, jejíž primární příjem plyne z úplatného provozování sportovní činnosti, která je hlavním předmětem jejího zájmu a (zpravidla) obživy, a která v návaznosti na ujednání se sportovním klubem nemůže poskytovat své (sportovní) služby ostatním klubům“⁴⁴

---

⁴⁰ § 2 odst. 3 ZOPS

⁴¹ MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN: 978-80-7400-744-6, s. 54.

⁴² Tamtéž

⁴³ Národní sportovní agentura. *Definice profesionálního sportovce* [online]. 16. 4. 2021 [cit. 12. 3. 2022] Dostupné z: <https://agenturasport.cz/definice-profesionalniho-sportovce/>

⁴⁴ Tamtéž

Takovým ujednáním je dvoustranné právní jednání, které se označuje jako sportovní smlouva. Smluvními stranami jsou profesionální sportovec vykonávajícím sportovní činnost na straně jedné a sportovní klub, pro který je tato činnost vykonávána na straně druhé. Jde o synnalagmatický závazek, který na jedné straně představuje povinnost sportovce poskytovat sportovnímu klubu své herní schopnosti, fyzický potenciál, své technické a taktické zdatnosti, jakož i čas potřebný k přípravě a k realizaci soutěže. Naproti tomu stojí primární povinnost sportovního klubu, kterou je poskytnutí odměny za služby, které jsou sportovcem ve prospěch sportovního klubu poskytovány a vytvoření takových podmínek, aby sportovec mohl obsah smlouvy naplnit.⁴⁵

Ze shora uvedeného vyplývá jistá dvojkolejnost vzájemného vztahu mezi sportovním klubem a profesionálním sportovcem. První kolejí je samotné členství sportovce ve sportovním klubu a druhou je úprava vzájemných práv a povinností obou subjektů sportovní smlouvou, přičemž členství ve sportovním klubu je základní podmínkou, kterou musí profesionální sportovec splňovat, aby s daným sportovním klubem vůbec mohl uzavřít sportovní smlouvu.⁴⁶

Skončením sportovní smlouvy obvykle bez dalšího nezaniká členství profesionálního sportovce ve sportovním klubu, avšak s ukončením členství profesionálního sportovce ve sportovním klubu zpravidla zaniká též sportovní smlouva.

---

⁴⁵ JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN: 978-80-7552-883-4, s. 17.

⁴⁶ Srov. LISSE, Luděk. *Sportovní právo: rozhodování sporů v oblasti sportu v ČR*. První vydání. Praha: C.H. Beck, 2020. ISBN 978-80-7400-789-7, s. 3.

2. Vymezení profesionálního hokejisty

V této části se zabývám subjektem zájmu této práce – profesionálním hokejistou. Je nesporné, že takovým subjektem může být výlučně fyzická osoba, přičemž se musí jednat o fyzickou osobu starší 16 let.⁴⁷

Předmětem této části je analýza jednotlivých znaků, které ve svém souhrnu definují profesionálního hokejistu působícího v České republice.

2.1 Lední hokej

Slovník spisovného jazyka českého považuje lední hokej za:

*„sportovní hru na kluzišti s gumovým kotoučem, při níž se užívá lomeně zahnutých holí.“*⁴⁸

Slovník Merriam Webster definuje lední hokej jako:

*„hru hranou na ledovém kluzišti mezi dvěma týmy o šesti hráčích, jejíž předmětem je dostat puk do soupeřovy brány pomocí hokejky“.*⁴⁹

Jde tedy o (skupinovou) pohybovou aktivitu, která má jasná pravidla i soutěžní charakter, a proto lze učinit závěr, že lední hokej je kolektivním sportem a osoby jej provozující – hokejisté, jsou kolektivními sportovci. Tento závěr se může jevit jako nadbytečný, ale je zásadní pro aplikaci obecného výkladu o sportu, profesionálních sportovcích a sportovních organizacích, který je předmětem první části této práce.

Ke stejnému závěru došly i obecné soudy České republiky, když se ve své rozhodovací praxi zabývali konkrétními případy osob majících obdobné postavení jako profesionální hokejisté.⁵⁰

2.2 Teritoriální prvek

Tato práce hned ve svém názvu obsahuje sousloví „v České republice“, a proto je nezbytné nastavit pro další analýzu postavení profesionálních hokejistů toto teritoriální vymezení, které určuje, kterým právním řádem se postavení profesionálních hokejistů řídí.

---

⁴⁷ JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN: 978-80-7552-883-4, s.44.

⁴⁸ HAVRÁNEK, Bohuslav a kol. *Slovník spisovného jazyka českého*. Ústav pro jazyk český, v. v. i., 2011.

⁴⁹“Ice hockey.” *Merriam-Webster.com Dictionary*. Merriam-Webster. [online][cit. 10. 2. 2022]<https://www.merriam-webster.com/dictionary/ice%20hockey>.

⁵⁰ Srov. např. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Afs 278/2016-54 ze dne 13. 7. 2017

V Ústavě České republiky stojí, že území České republiky tvoří nedílný celek, jehož státní hranice mohou být měněny jen ústavním zákonem.⁵¹

Územím státu lze chápat státními hranicemi vymezený prostor, kde stát vykonává svou suverenitu, tedy prostor, kde se uplatňuje právní řád příslušného státu, kterému podléhají všechny osoby na tomto území se nalézající. Státní hranicí je pak myšlena čára na zemském povrchu, která ohraničuje státní území jak na povrchu země, tak i pod ním a nad ním. Taková čára představuje souvislou množinu bodů, které určují průběh státních hranic a jejichž poloha je určitelná z hraničního dokumentárního díla.⁵²

Pro posouzení otázky, kdy se činnost profesionálního hokejisty řídí právním řádem České republiky, nelze přihlížet pouze k tomu, zda se při výkonu této činnosti hokejista fyzicky nachází na území České republiky, jak je vymezeno shora, ačkoliv tomu tak v drtivé většině případů bude.

Výjimku představuje zejména případ klubu HC Tesla Orli Znojmo, který se na seniorské úrovni účastní primárně a výlučně pouze mezinárodní soutěže, avšak jeho vnitřní právní vztahy, včetně právních vztahů s profesionálními hokejisty, se řídí normami ČSLH.⁵³ Hledisko místa, kde se hráč při výkonu sportovní činnosti nachází, jakožto hraniční určovatel právního řádu, kterým se závazkový vztah mezi profesionálními hokejisty a profesionálními kluby řídí, nemůže z tohoto důvodu obstát.

Hraničním určovatelem pro určení, jakým právním řádem se právní postavení profesionálních sportovců řídí, tak bude již shora naznačené členství sportovního klubu v příslušném národním sportovním svazu ledního hokeje. Sportovním svazem plnícím roli národního sportovního svazu ledního hokeje na území České republiky, jak je vymezeno shora, je Český svaz ledního hokeje z.s. (dále jen „ČSLH“). Členy ČSLH pak budou zpravidla sportovní kluby mající sídlo na území České republiky, které provozují lední hokej.

---

⁵¹ Čl. 11 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky

⁵² SLÁDEČEK, Vladimír. *Čl. 11 Územní celistvost*. In: SLÁDEČEK, Vladimír, MIKULE, Vladimír, SUCHÁNEK, Radovan, SYLLOVÁ, Jindřiška. *Ústava České republiky*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN: 978-80-7400-590-9 s. 174.

⁵³ Srov. PŘ ČSLH

2.3 Český svaz ledního hokeje

ČSLH představuje klíčový subjekt pro dosažení cíle této práce, a to z důvodu, že právě on je tvůrcem norem, které postavení profesionálních hokejistů v České republice podstatně ovlivňují.

ČSLH organizuje a reguluje lední hokej na území České republiky. Jedná se o právnickou osobu, konkrétně o spolek zapsaný ve spolkovém rejstříku a jako takový má i své stanovy.⁵⁴

Jde o typického představitele sportovního svazu, jak je definován výše, a tak je jeho členská základna tvořena sportovními, v tomto případě hokejovými, kluby. Je zakládajícím členem nadnárodní Mezinárodní federace ledního hokeje (International Ice Hockey Federation – IIHF).⁵⁵

ČSLH organizuje a řídí soutěže, v nichž spolu poměřují síly jeho jednotliví členové, a to celkem v devíti věkových kategoriích. Pro účely této práce je však důležitá pouze kategorie seniorská, tedy hráčů starších 20 let.⁵⁶ Za profesionální soutěže pak lze považovat nejvyšší soutěž mužské seniorské kategorie (dále jen „**Extraliga**“) a druhou nejvyšší soutěž mužské seniorské kategorie (dále jen „**První liga**“).

2.3.1. Orgány ČSLH

Nejvyšším orgánem ČSLH je konference ČSLH, která je složena z prezidenta ČSLH, viceprezidentů ČSLH, předsedy dozorčí rady ČSLH, po jednom delegátu z každého klubu účastnícího se Extraligy a První ligy a delegáty účelově vymezených skupin klubů, kteří nejsou účastníky Extraligy a První ligy.⁵⁷ Konference ČSLH disponuje v rámci své působnosti volební, rozhodovací, normotvornou a kontrolní pravomocí.⁵⁸

---

⁵⁴ Český svaz ledního hokeje z.s. *Stanovy ČSLH* [online]. 18. 6. 2016 [cit. 10. 2. 2022] <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/cslh-stanovy rady2020-2021.pdf> (dále jen „**Stanovy ČSLH**“)

⁵⁵ Stanovy ČSLH. Článek 1 odst. 5. [online].

⁵⁶ SDŘ ČSLH. Článek 217. [online].

⁵⁷ Stanovy ČSLH. Článek 7 odst. 2 [online].

⁵⁸ Stanovy ČSLH. Článek 9 odst. 1 [online].

Výsledky normotvorby konference ČSLH jsou pak konkrétní vnitřní předpisy ČSLH jako např. soutěžní a disciplinární řád⁵⁹, registrační řád⁶⁰ a přestupní řád⁶¹.

Statutárním orgánem ČSLH je výkonný výbor ČSLH. Výkonný výbor je složen z prezidenta ČSLH a deseti členů s tím, že šest členů je voleno kluby účastnících se Extraligy a první ligy a čtyři členové jsou voleni ze zástupců výkonnostního hokeje.⁶²

Dalšími orgány ČSLH pak jsou dozorčí rada ČSLH, odborné komise ČSLH a poradní výbory ČSLH, krajské výkonné výbory ČSLH, krajské dozorčí rady ČSLH, okresní výkonné výbory ČSLH, okresní dozorčí rady ČSLH a arbitrážní komise ČSLH.⁶³

2.3.2. Vztah mezi ČSLH a profesionálními hokejisty

Hokejisté, kteří se chtějí zúčastnit sportovních soutěží v ledním hokeji, musí být registrováni podle RŘ ČSLH. Registrací se rozumí způsob, jakým se zajišťuje příslušnost hokejisty k určitému klubu. Hokejista může být registrován pouze za jeden klub.⁶⁴

Hokejista je registrován prostřednictvím klubu, jehož je členem. Jde tak o zprostředkovaný a výlučný vztah mezi profesionálním sportovcem a sportovním svazem, jak je uveden v dřívější části této práce.

Uvedené se nevztahuje pouze na profesionální hokejisty, ale na všechny hokejisty, kteří se chtějí účastnit soutěží organizovaných ČSLH. Bez toho, aniž by byl hokejista registrován prostřednictvím svého klubu u ČSLH, nemůže na území České republiky organizovaně soutěžit.

Postavení ČSLH (a IIHF) vůči profesionálním hokejistům tak lze označit za faktický monopol, neboť bez členství v nich a bez nepodmíněného přijetí jimi

---

⁵⁹ Český svaz ledního hokeje z.s. *Soutěžní a disciplinární řád* [online]. 1. 5. 2019 [cit. 11. 3. 2022] <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2019-05-01-soutezni-a-disciplinari-rad.pdf> (dále jen „SDŘ ČSLH“)

⁶⁰ Český svaz ledního hokeje, z.s. *Registrační řád* [online]. 20. 6. 2020 [cit. 10. 2. 2022] <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/3-registracni-rad.pdf> (dále jen „RŘ ČSLH“)

⁶¹ Český svaz ledního hokeje z.s. *Přestupní řád pro kluby extraligy a I. ligy* [online]. 20. 6. 2020 [cit. 10. 2. 2022] [https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2021-08-04-prestupni-rad-pro-kluby-extraligy-a-i-ligy\(2\).pdf](https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2021-08-04-prestupni-rad-pro-kluby-extraligy-a-i-ligy(2).pdf) (dále jen „PŘ ČSLH“)

⁶² Stanovy ČSLH. Článek 11 odst. 1. [online].

⁶³ Stanovy ČSLH. Článek 6 odst. 1. [online].

⁶⁴ RŘ ČSLH. Článek 2 a Článek 3. [online].

stanovených pravidel, se žádný hokejista nemůže účastnit jimi pořádaných soutěží.⁶⁵

2.4. Profesionální hokejové kluby (Kluby)

Hokejové kluby jsou typickými představiteli sportovních klubů, jak jsou definovány v kapitole 1.4.1 této práce. ČSLH označuje slovem „klub“ subjekt, který je jeho členem a kterému přidělil zvláštní registrační číslo.⁶⁶

Za profesionální klub pak můžeme považovat klub, který se účastní Extraligy nebo První ligy, nebo který se souhlasem ČSLH účastní zahraniční soutěže.⁶⁷

Obecně tedy půjde o právnické osoby, která jsou členy ČSLH a, které se účastní jedné ze dvou profesionálních soutěží řízených výkonným výborem ČSLH, anebo se s jeho souhlasem účastní zahraniční profesionální soutěže (dále jen „**Klub**“).

Klubů je v současnosti v České republice 32.⁶⁸ Ti z nich, kteří se účastní Extraligy, se povinně sdružují v zájmovém sdružení právnických osob zvaném „Asociace profesionálních klubů ledního hokeje“, jehož účelem je správa záležitostí týkajících se Extraligy a zastupování jejich účastníků navenek.⁶⁹

2.5. Odměna

Odměňování za určitou soustavnou činnost vykonávanou jednou osobou pro druhou osob je právním jednáním plynoucím ze synallagmatického právního vztahu.⁷⁰ Hokejistu, kterému je ze strany Klubu poskytováno za výkon této činnosti majetkové plnění, však nelze bez dalšího považovat za profesionála.

K tomu je nezbytné, aby sportovec tuto činnost provozoval každodenně, dlouhodobě a v rozsahu, který by mu výkon jiného zaměstnání mohl ztížit nebo

---

⁶⁵ LISSE, Luděk. *Sportovní právo: rozhodování sporů v oblasti sportu v ČR*. První vydání. Praha: C.H. Beck, 2020. ISBN 978-80-7400-789-7, s. 34.

⁶⁶ SDŘ ČSLH. Článek 204 odst. 1. [online].

⁶⁷ Takovým klubem je pouze klub Tesla Orli Znojmo.

⁶⁸ Jde o kluby účastnící se Extraligy (15 klubů), První ligy (16 klubů) a klub HC Tesla Orli Znojmo účastnící se zahraniční profesionální soutěže.

⁶⁹ Asociace profesionálních klubů ledního hokeje. *Stanovy Asociace profesionálních klubů ledního hokeje*. [online] 18. 5. 2015 [cit. 10. 2. 2022] <https://www.apklh.cz/files/media/0/8k54g/stanovy-apk-lh-18-05-2015.pdf>

⁷⁰ KOHOUT, David. *Smluvní pokuty plynoucí ze smluv o profesionálním výkonu sportovní činnosti*. In: PICHRT, Jan, TOMŠEJ, Jakub (eds.). *Proměny odměny*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2020. ISBN: 978-80-7676-019-6, s. 73

dokonce nedovolit. Není tedy rozhodující výše finanční odměny, ale smlouva jako taková v souvislosti se všemi jejími ustanoveními.⁷¹

Platné daňové zákony České republiky užívají pro majetková plnění ve prospěch osob pojem „příjem“,⁷² který však platná právní úprava dále nedefinuje.

Za příjem lze považovat přijaté peněžní i nepeněžní plnění, které je zákonem vymezeno jako daňověprávní skutečnost a je objektem daně.⁷³

Platná právní úprava dále dělí příjmy fyzických osob do pěti skupin – (i) příjmy ze závislé činnosti, (ii) příjmy ze samostatné činnosti, (iii) příjmy z kapitálového majetku, (iv) příjmy z nájmu a (v) ostatní příjmy.⁷⁴

Je nesporné, že odměna profesionálních hokejistů je příjmem ve smyslu ZDP. Zařazení tohoto příjmu do jedné zákonem vymezené skupiny, však není zcela bez obtíží. Byla to totiž právě odměna profesionálních sportovců, resp. její zdanění, která přiměla obecné soudy České republiky k tomu, aby se, byť z veřejnoprávního hlediska, k postavení profesionálních sportovců vyjádřily.⁷⁵

Některá z těchto rozhodnutí měla quasi-precedenční charakter, protože vedla k ustálení soudní praxe nahlížení na profesionální sportovní smlouvy, a tedy i na postavení profesionálních sportovců, včetně profesionálních hokejistů.

2.6. Definice profesionálního hokejisty (Hráče)

Kombinací všech prvků vyjmenovaných v této části práce a za pomoci definic uvedených v kapitole 1.5 této práce, lze profesionálního hokejistu definovat jako fyzickou osobu, provozující činnost ledního hokeje, která vstoupila do smluvního vztahu s jedním z profesionálních hokejových klubů, jehož prostřednictvím je registrována v Českém svazu ledního hokeje, a která přijímá za tuto činnost majetkové plnění, přičemž tuto činnost vykonává v rozsahu znemožňujícím výkon jiného zaměstnání (dále jen „**Hráč**“).

---

⁷¹ JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN: 978-80-7552-883-4, s. 19.

⁷² § 3 zákona č. 586/1992 Sb., zákona o daních z příjmu (dále jen „**ZDP**“).

⁷³ PELC, Vladimír. *§ 3 Předmět daně z příjmů fyzických osob*. In: PELC, Vladimír. *Zákon o daních z příjmů*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015. ISBN: 978-80-7400-517-6 marg. č. 3.

⁷⁴ § 3 ZDP

⁷⁵ Např. NSS v rozsudcích sp. zn. 2 Afs 16/2011-78 a sp. zn. 6 Afs 278/2016-54

3. Judikatura k postavení profesionálních hokejistů

3.1 Judikatura SDEU

SDEU je institucí, jejímž hlavním úkolem je zajištění jednotného výkladu práva EU ve všech členských státech EU. V případě pochybností o výkladu práva EU je obecným soudům členských států umožněno položit SDEU předběžnou otázku.⁷⁶

Důležitost rozhodnutí SDEU plyne i ze skutečnosti, že obecné soudy členských států jsou jeho judikaturou vázány a má tak pro ně normativní účinky.⁷⁷

Česká republika je členskou zemí EU a jako taková je mj. signatářem SFEU. Ta ve své hlavě č. IV upravuje volný pohyb osob, služeb a kapitálu, přičemž kapitola první uvedené hlavy operuje s pojmem „pracovník“, aniž by tento pojem dále definovala. Pro vyložení tohoto pojmu je tak třeba přihlídnout k rozhodovací praxi SDEU.

Ve věci Deborah Laurie-Blum proti Spolkové zemi Bádensko-Württembersko (C-66/85) bylo rozhodnuto, že pracovníkem ve smyslu SFEU je každá fyzická osoba, která po určité časové období vykonává za odměnu činnost pro jiného, a to pod jeho řízením.⁷⁸

S ohledem na definici profesionálního hokejisty (Hráče) v předchozí části této práce je patrné, že Hráč by teoreticky mohl být pracovníkem ve smyslu práva EU. Tato část práce se zabývá právě vybranými příklady rozhodovací praxe, které řeší postavení profesionálních sportovců v rámci práva EU.

3.1.1 Walrave a Koch (C 36-74)

Ve věci Walrave a Koch v. Association Union Cycliste Internationale a další rozhodoval SDEU o souladu normy, která se objevovala v pravidlech několika cyklistických asociací, s právem EU, a to konkrétně s principem volného pohybu osob. Tato norma stanovila, že v závodech světového šampionátu slepých cyklistů musí být cyklističtí vodiči stejné národnosti jako samotní cyklisté.⁷⁹

---

⁷⁶ MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN: 978-80-7400-744-6, s. 11.

⁷⁷ FELLEROVÁ PALKOVSKÁ, Iva. *Precedenční účinky rozsudků Soudního dvora Evropské unie*. [online] Iurium.cz, Nugis Finem. 14. 8. 2020 [cit 11. 2. 2022] Dostupné z: <https://www.iurium.cz/2019/11/28/precedenci-ucinky-rozsudku-sdeu/>

⁷⁸ Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 3. 7. 1986 ve věci 66/85, Lawrie-Blum v Land Baden-Württemberg.

⁷⁹ Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 12. 12. 1974 ve věci 36-74, Walrave a Koch proti Association Union Cycliste Internationale a dalším.

SDEU rozhodl, že regulace samotných sportovních pravidel nespadá do působnosti práva EU. Regulace sportu jako takového by tam patřila pouze v případě, že by se jednalo o hospodářskou činnost, přičemž v projednávaném případě byl předmětem řízení soulad pravidla o národnostním složení národního týmu na mezinárodní akci.⁸⁰

Jednalo se o první rozhodnutí, při kterém řešil SDEU aplikaci předpisů práva EU na sportovní činnost a zároveň v něm určil, že výkon sportovní činnosti profesionálního sportovce může mít povahu jak práce pro zaměstnavatele, tak poskytnutí služeb za odměnu.⁸¹

3.1.2 Doná (C-13-76)

Zástupce italského fotbalového klubu se pokusil přivést do italského fotbalového klubu hráče z Belgie, avšak to mu nebylo vedením italského fotbalového klubu umožněno pro rozpor s předpisy italského fotbalového svazu, které stanovily, že soutěžních utkání organizovaných tímto sportovním svazem se mohou účastnit pouze jeho členové. Takovými členy se mohli zpravidla stát pouze italští státní příslušníci. V rozsudku SDEU výslovně odkázal na rozsudek Walrave a Koch. Rozdílem oproti uvedenému rozsudku byla však skutečnost, že normami italského fotbalového svazu byla omezena hospodářská činnost příslušníků jiných členských států. Z uvedeného důvodu SDEU rozhodl, že pravidla, které vyhrazují právo účastnit se soutěží organizovaných sportovním svazem pouze příslušníkům členského státu, kde daný sportovní svaz působí, jsou v rozporu s normami práva EU, a to konkrétně se zákazem diskriminace a principem volného pohybu pracovníků. Výjimku mohou představovat situace, kdy jsou hráči cizí státní příslušnosti omezeni v účasti v těchto zápasech z nikoli z hospodářských, ale ze sportovních důvodů.⁸²

SDEU v tomto případě podřadil profesionální sportovce kolektivních sportů pod pojem pracovník, jak jej užívá právo EU.

---

⁸⁰ Tamtéž.

⁸¹ LINHARTOVÁ, Denisa. *Aplikace zásady rovného odměňování v profesionálním sportu*. Právní rozhledy, 2021, č. 6, s. 216-221

⁸² Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 7. 1976 ve věci 13-76, Gaetano Doná proti Mariu Manterovi.

3.1.3 Bosman (C-415/93)

Tento rozsudek se jistě řadí k mediálně nejznámějším rozsudkům SDEU, a to nejen v oblasti sportovního práva. Pro tuto práci je tento rozsudek zvlášť podstatný, neboť Jean-Marc Bosman byl profesionálním fotbalistou, tedy osobou z povahy věci ve velice obdobném postavení, jako Hráči ve smyslu této práce.

V tomto rozsudku SDEU nejprve podrobně zmapoval právní vztahy vznikající při výkonu profesionálního sportu mezi profesionálním sportovcem, sportovním klubem a sportovním svazem.⁸³

Díky tomuto postupu lze bez dalšího říct, že právní postavení Jean-Marca Bosmana v tomto případě a současné postavení Hráčů v České republice, je ve vztahu ke sportovním klubům a sportovním svazům téměř totožné.

Předmětem sporu byl soulad přestupních pravidel a ustanovení o státní příslušnosti, obsažených v předpisech belgického národního fotbalového svazu, s právem EU. Podobně jako ve věci Walrave a Koch nebo Doná byl namítán nesoulad s principem volného pohybu pracovníků.⁸⁴

SDEU rozhodl, že přestupní pravidla, která normují, že profesionální fotbalista, který je státním příslušníkem členského státu, může být po vypršení smlouvy se svým původním klubem zaměstnán klubem jiného členského státu pouze tehdy, když nový klub zaplatí původnímu odstupné a náhradu, je v rozporu s právem EU. Rovněž rozhodl o rozpornosti pravidel sportovních svazů omezujících počet profesionálních sportovců z jiných členských států v rámci zápasů v soutěžích jimi organizovaných.⁸⁵

Ve sportovních kruzích se pro shora judikovanou normu vžilo označení „*Bosmanovo pravidlo*“, které ve zkratce znamená, že by sportovcům mělo být zaručeno, že po skončení sportovní smlouvy se svým původním klubem, mohou svobodně uzavřít sportovní smlouvu s jiným klubem, a to bez nutnosti platby původnímu klubu.⁸⁶

Případná ustanovení vnitřních předpisů sportovních svazů, která tuto možnost vylučují nebo podmiňují zaplacením „odstupného“, tak jsou v rozporu s právem EU.

---

⁸³ Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 15. 12. 1995 ve věci C- 415/93, Jean-Marc Bosman v. Union royale belge des sociétés de football association ASBL a další.

⁸⁴ Tamtéž

⁸⁵ Tamtéž

⁸⁶ MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN: 978-80-7400-744-6, s. 21.

3.1.4 Lehtonen (C-176/196)

Profesionální basketbalista Jyri Lehtonen, finský státní příslušník, přestoupil do belgického klubu Castors Braine. Přestup byl však uskutečněn až po datu, které bylo pravidly Mezinárodní basketbalové federace určeno jako termín uzávěrky přestupů pro hráče z tzv. evropské zóny – 28. únor běžného roku. Toto datum bylo rozdílené oproti datu určujícímu termín uzávěrky přestupů pro hráč z tzv. neevropské zóny – 31. březen běžného roku.⁸⁷

SDEU nejprve v návaznosti na rozsudky Walrave a Koch a Bosman poznamenal, že s ustanoveními komunitárního práva musí být v souladu jakékoliv regulace kolektivní povahy, týkající se pracovních příležitostí a možností poskytovat služby, tedy i předpisy sportovních svazů.⁸⁸

Jelikož byl Jyri Lehtonen basketbalistou profesionálním a státním příslušníkem členského státu EU, posoudil SDEU pravidlo znevýhodňující hráče z tzv. evropské zóny za nepřiměřené a rozporné s právem EU, neboť znevýhodňovalo státní příslušníky členských zemí EU a představovalo tak překážku volného pohybu pracovníků.⁸⁹

3.1.5 Shrnutí závěrů rozhodovací praxe SDEU

Jak je uvedeno výše, lze bez dalšího říct, že se pojmem pracovník dle komunitárního práva rozumí i profesionální sportovci v postavení obdobném, jako se nachází Hráči, a to z důvodu, že jejich činnost má hospodářský charakter a jedná se o osoby v závislém postavení. Záruky obecně poskytnuté pracovníkům právem EU by tak měli být bez dalšího poskytnuty i Hráčům. O dodržování těchto záruk a práv je pojednáno v pozdějších částech této práce.

3.2 Judikatura obecných soudů České republiky

Rozhodovací praxe obecných soudů České republiky nemá charakter všeobecně závazného pramene práva. Podle Ústavního soudu však patří ke znakům právního státu i zásada právní jistoty, jejíž součástí je jednak požadavek předvídatelnosti práva, tak i legitimní předvídatelnosti postupu orgánů veřejné moci.⁹⁰

---

⁸⁷ Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 13. 4. 1996 ve věci C- 176/96, Jyri Lehtonen a spol v. Federation Royale Belge des Sociétés de Basket-ball ASBL

⁸⁸ Tamtéž

⁸⁹ Tamtéž

⁹⁰ Nález Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 2127/12-2, ze dne 1. 2. 2013

Každý tak může legitimně očekávat, že bude jeho případ bude posouzen obdobně, jako případ skutkově podobný.

3.2.1 Případ profesionálního hokejisty Jaroslava Mrázka

Tento rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) představuje naprosto klíčové rozhodnutí, které závazně určilo, v jakém postavení se Hráči nacházejí ve vztahu ke Klubům.

Profesionální hokejista Jaroslav Mrázek působil v klubu HC Sparta Praha, přičemž trvale žil v Milevsku. Cesty, které denně vážil z Milevska do Prahy, se pokusil vykázat v daňovém řízení jako cesty pracovní. Správce daně s tímto postupem nesouhlasil a dodatečně vyměřil Jaroslavu Mrázkovi daň z příjmu a sdělil povinnost uhradit penále. Po odvolání ke správci daně následovala žaloba Jaroslava Mrázka ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, přičemž spornou otázkou bylo posouzení daňové uznatelnosti cestovních náhrad Hráče v návaznosti na místo výkonu činnosti. Krajský soud posoudil obsah smlouvy uzavřené mezi Hráčem a Klubem jako tzv. zastřený pracovněprávní úkon.⁹¹

Zastřeným právním úkonem se rozumí situace, kdy účastníci právního vztahu předstírají určitý právní úkon, ač jej nechtějí, a zastírají tím právní úkon jiný, který ve skutečnosti chtějí. Tyto úkony bývají užívány k zastření skutečného stavu vedoucího k nedovolené minimalizaci daňového základu, kdy cílem subjektu je dosažení vyměření daně v jiné výši, či aby se daňové povinnosti vyhnul.⁹²

NSS označil rozsudek Krajského soudu za překvapivý, a to z důvodu, že došlo k zásadnímu přehodnocení povahy činnosti Hráče ze samostatně výdělečné na zastřený pracovněprávní úkon. Dále neshledal žádný důvod pro domněnku, že by bylo jednoznačně v zájmu Hráče uzavřít pracovní smlouvu, přičemž nepochyboval o tom, že smlouva mezi Hráčem a Klubem byla uzavřena, i přes faktickou nerovnost stran, zcela svobodně. NSS se sám následně zabýval otázkou, zda je možné podřadit činnost Hráčů pod pojem závislé práce, jak byla definována tehdy platnou právní úpravou v ustanovení § 2 odst. 4 ZP.⁹³

NSS dospěl k následujícímu závěru, který je zároveň právní větou tohoto rozsudku:

---

⁹¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 16/2011-78, ze dne 29. 11. 2011.

⁹² PELC, Vladimír. *Zastřený právní úkon*. In: PELC, Vladimír. *Daně z příjmů. 1. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2021, ISBN 978-80-7400-833-7.)

⁹³ Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 16/2011-78, ze dne 29. 11. 2011

„Činnost profesionálního sportovce není jednoduše podřaditelná pod pojem „závislá práce“ ve smyslu § 2 odst. 3 zákoníku práce z roku 2006. Není proto protiprávní uzavírání i jiných než pracovních smluv mezi sportovci a jejich kluby. Z daňového hlediska může sportovec působit též jako osoba samostatně výdělečně činná.“⁹⁴

S uvedeným závěrem, ale i jeho odůvodněním lze polemizovat. Sám NSS dokonce do odůvodnění svého rozsudku zahrnul část zvanou „obiter dictum“, ve které připouští, že se činnost profesionálního sportovce sice podobá klasickému pracovnímu poměru, ale že okamžité podřazení této činnosti pod režim ZP, by jednak mohlo ohrozit samotnou existenci profesionálního sportu, a dále by bylo i pro samotné sportovce nevýhodné.⁹⁵

Vzhledem k tomu, že cílem této práce je analýza současného postavení Hráč, je na místě podrobit úvahy NSS v odůvodnění tohoto rozsudku kritickému zhodnocení, k čemuž bude dále přistoupeno ve čtvrté části této práce. Je pravdou, že se jedná o rozhodnutí veřejnoprávní, ale nelze mu upřít soukromoprávní přesah, a to z důvodu, že se v uvedeném rozhodnutí zabýval přítomností znaků závislé práce.

V tomto rozhodnutí NSS převážil argument společenské potřeby a skutečnost, že ZP nezohledňuje specifika sportovní smluv, v důsledku čehož je, v mnoha ohledech na sportovní vztahy neaplikovatelný.⁹⁶ Těmto úskalím je věnována pátá část této práce.

3.2.2 Případ profesionálního fotbalisty Davida Lafaty

Tento případ v mnohém navazuje a rozvíjí shora uvedený rozsudek NSS v případě Mrázek, na který i výslovně odkazuje. Spor opět vycházel z daňového řízení, kdy profesionální fotbalista David Lafata považoval své příjmy ze sportovní činnosti za příjmy ze živnosti ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) ZDP, zatímco správce daně je považoval za příjmy z výkonu nezávislého povolání ve smyslu § 7 odst. 2 písm. b) ZDP. Zásadním rozdílem v daňovém režimu těchto dvou druhů příjmů je výše paušálně vynaložených nákladů, které může daňový poplatník uplatnit. V prvním případě se jedná o 60 % příjmů v druhém o 40 % příjmů. Nutno podotknout,

---

⁹⁴ Tamtéž.

⁹⁵ Tamtéž

⁹⁶ JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN: 978-80-7552-883-4, s. 23.

že David Lafata byl držitelem platného živnostenského oprávnění pro činnost „Provozování tělovýchovných zařízení a organizování sportovní činnosti“.⁹⁷

Krajský soud, vycházejíc především z definice živnosti uvedené v § 2 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenského zákona, shledal, že činnost profesionálního fotbalisty je sice vykonávána soustavně a za účelem dosažení zisku, avšak ne jako činnost samostatná a na fotbalistovu odpovědnost.⁹⁸

NSS následně zkoumal, zda jsou ve smluvním vztahu mezi profesionálním sportovcem a sportovním klubem obsaženy všechny znaky živnosti. Zatímco skutečnost, že fotbalista vykonává svoji činnost soustavně a za účelem dosažení zisku označil za nespornou, tak přítomnost ostatních znaků zákonné definice podléhala jeho odůvodnění. Samostatnost výkonu fotbalistovy činnosti dovedl například ze zavedeného systému smluvní sankcí za nedodržení smluvených povinností, ze způsobu odměňování sportovce, či ze způsobů jakými může být sportovní smlouva ukončena. Výkon této činnosti vlastním jménem odůvodnil skutečností, že do smluvního vztahu profesionální fotbalista vstupuje sám a vlastním jménem a také tím, že fotbalista vlastním jménem fotbalovému klubu fakturuje a fotbalový klub fakturuje vůči fotbalistovi. Výkon na vlastní odpovědnost pak dovedl z existence smluvních pokut sloužících k zajištění fotbalistových povinností a také z existence jisté formy podnikatelského rizika plynoucí z poklesu fotbalistovy formy, který se v jeho sféře může projevit tím, že nebude nominován k dalšímu utkání, případně s ním nebude prodloužena smlouva. Konstatoval, že platná právní úprava činnost profesionálního sportovce formou živnosti připouští, což dovedl z právní úpravy živnosti „Provozování tělovýchovných zařízení a organizování sportovní činnosti“, kterou je mimo jiné též „činnost výkonných sportovců provozovaná samostatně a za účelem dosažení zisku“. Své úvahy nakonec shrnul následujícího závěru, který je zároveň právní větou:

„samostatnou činnost profesionálního sportovce je možné vykonávat buďto jako živnostenské podnikání, nebo jako nezávislé povolání. Pokud daňový subjekt vykonává činnost profesionálního fotbalového hráče jako živnost na základě příslušného živnostenského oprávnění, příjmy z této činnosti představují příjmy ze živnosti dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.“⁹⁹

---

⁹⁷ Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Afs 278/2016-54 ze dne 13. 7. 2017.

⁹⁸ Tamtéž

⁹⁹ Tamtéž

V uvedeném rozsudku soud bez dalšího převzal závěr NSS z případu Jaroslava Mrázka, takže se vůbec nezabýval tím, zda je výkon činnosti profesionálního sportovce závislou prací či nikoliv, neboť tak nebyl žalobcem vymezen předmět řízení. Při analyzování znaků živnosti v postavení profesionálních fotbalistů však sám NSS upozornil na některá úskalí, která by mohla svědčit i pro podřazení této činnosti pod pojem závislé práce. K tomu blíže ve čtvrté části této práce.

3.2.3 Případ profesionálního hokejisty Tomáše Kubalíka

Posledním rozsudkem NSS, který bude v této části zmíněn, je případ profesionálního hokejisty Tomáš Kubalíka (v rozsudku chybně označeného jako T.J.). Ten vycházel z téměř totožného skutkového stavu jako případ Davida Lafaty s tím rozdílem, že se jednalo o případ Hráče ve smyslu této práce. Uvedený rozsudek přímo odkazuje jak na případ Jaroslava Mrázka, tak na případ Davida Lafaty. NSS nejprve připomněl, že se jedná o činnost hraničící na pomezí samostatné činnosti a závislé práce a dále pouze aplikoval své závěry z případu Davida Lafaty, čímž přímo postavil najisto současné daňové postavení profesionálních hokejistů v České republice.¹⁰⁰

3.2.4 Shrnutí závěrů rozhodovací praxe obecných soudů České republiky

Byť se jsou všechna uvedená rozhodnutí veřejnoprávní, nelze jim upřít soukromoprávní přesah, protože při nich došlo k analýze soukromoprávního vztahu mezi Hráči a Kluby. NSS tak ve své rozhodovací praxi opakovaně dovodil, že činnost Hráčů není zcela jasně výkonem závislé práce ve smyslu ZP, byť se jí velice blíží. V současnosti je tedy profesionálním hokejistům umožněno svoji činnost vykonávat jako (i) živnost, (ii) nezávislé povolání, anebo (iii) v pracovním poměru. Volba je na smluvních stranách.

---

¹⁰⁰ Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 166/2017-29, ze dne 3. 8. 2017

4. Profesionální hokejista a závislá práce

S ohledem na závěry učiněné v předchozí části této práce, je patrné, jakými možnostmi disponují Kluby a Hráči, když upravují právní vztah mezi nimi.

Předmětem této části práce je tedy posouzení, zda nejsou v činnosti profesionálních hokejistů přítomny znaky závislé práce a zda je vykonávána za jejích podmínek a zda by tedy neměla být jejich činnost vykonávána výlučně v pracovněprávním vztahu.¹⁰¹

4.1 Hráčská smlouva

Právní vztah mezi Hráčem a Klubem je dvojího typu. Prvním je již zmiňované členství v Klubu a tím zprostředkovaná registrace v ČSLH, která určuje klubovou příslušnost všech hráčů, tedy i těch neprofesionálních. V případě, kdy se Hráč stane profesionálem, vyvstává potřeba tento právní vztah modifikovat a upravit vzájemná práva a povinnosti. Přesně za tímto účelem uzavírá Klub s Hráčem tzv. „hráčskou smlouvu“, která je dvoustranným právním jednáním těchto smluvních stran. PŘ ČSLH ji definuje jako typizovaný vztah odsouhlasený a registrovaný řídicím orgánem příslušné ligy (dále jen „**Hráčská smlouva**“).¹⁰² Z toho, že se jedná o vztah typizovaný plyne, že se jedná o závazný vzor právního jednání, od kterého se smluvní strany nemohou platně odchýlit.

Řídicím orgánem profesionálních soutěží v České republice je výkonný výbor ČSLH. Ze složení tohoto orgánu¹⁰³ je zřejmé, že obsah Hráčské smlouvy¹⁰⁴, je ve skutečnosti dominantně projevem vůle Klubů, neboť Hráči nejsou v orgánech, které obsah tohoto vzoru právního jednání schvalují, vůbec reprezentováni.

Nemůže tak obstát argument NSS, že je na vůli obou smluvních stran uzavřít ten který druh smlouvy. Hráč je nucen spokojit se s inominátní smlouvou dle OZ, která mu nezaručuje téměř žádnou ochranu, neboť taková je vůle Klubů.¹⁰⁵

Hráčská smlouva sama proklamuje, že Hráč vykonává svou sportovní činnost profesionálního hokejisty v postavení osoby samostatně výdělečně činné.¹⁰⁶ Nelze tak pochybovat, že vůlí smluvních stran není uzavřít pracovní smlouvu, ale

---

¹⁰¹ Srov. § 3 ZP

¹⁰² Srov. PŘ ČSLH. [online].

¹⁰³ Viz. kapitola 2.3.1 této práce

¹⁰⁴ Český svaz ledního hokeje z.s. *Hráčská smlouva ELH a I. liga* [online] 4. 8. 2021 [cit. 14. 2. 2022]. Dostupné z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2021-08-04-hracska-smlouva-elh-a-i-liga.pdf>

¹⁰⁵ JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN: 978-80-7552-883-4, s. 24.

¹⁰⁶ Hráčská smlouva. Článek I. odst. 3. [online].

smlouvu inominátní. Ani z materiálního hlediska Hráčská smlouva neobsahuje zákonem požadované náležitosti pracovní smlouvy.¹⁰⁷

Hráčská smlouva obsahuje mnohá ustanovení zakládající práva a povinnosti jak Hráčů, tak Klubů, a proto může sloužit jako podklad analýzy současného právního postavení profesionálních hokejistů v České republice. Obdobným způsobem byla Hráčská smlouva užita i v případě Jaroslava Mrázka.¹⁰⁸

4.2 Profesionální hokejista podnikatelem

„Kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele.“¹⁰⁹

Z uvedené zákonné definice přímo vyplývají znaky podnikatelské činnosti, kterými jsou (i) samostatnost, (ii) výkon výdělečné činnosti na vlastní účet a na vlastní odpovědnost (na vlastní podnikatelské riziko), (iii) za účelem dosažení zisku, (iv) soustavně, a to (v) výkon živnostenským nebo jiným obdobným způsobem, přičemž všechny tyto znaky musejí být splněny kumulativně.¹¹⁰

Ve shodě s NSS lze považovat za nesporné, že Hráči vykonávají svoji činnost soustavně a za účelem dosažení zisku.¹¹¹ Z praxe, kterou NSS posvětil pak vyplývá i možnost výkonu této činnosti živnostenským způsobem. Zbylé dva znaky je však třeba podrobit detailnějšímu zkoumání.

4.2.1 Samostatnost

Samostatnost výkonu činnosti lze chápat tak, že podnikatel vykonává svoji činnost podle svého uvážení.¹¹²

NSS přiznává, že činnost Hráče je v tomto ohledu hraniční, avšak nijak blíže nespécifikuje, z čeho jeho přítomnost v činnosti Hráčů přímo dovodil. Uznává, že Hráč musí dbát pokynů „nadřazených“, ale zároveň tvrdí, že tuto povinnost není možné přeceňovat coby rozhodné kritérium. Uvádí též, že Hráč je uveden na

---

¹⁰⁷ Srov. § 34 odst. 1 ZP

¹⁰⁸ Srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 16/2011-78, ze dne 29. 11. 2011.

¹⁰⁹ § 420 odst. 1 OZ

¹¹⁰ LASÁK, Jan. § 420 [Pojem podnikatele]. In: LAVICKÝ, Petr a kol. *Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654)*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022. 978-80-7400-529-9. s. 1317

¹¹¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Afs 278/2016-54

¹¹² LASÁK, Jan. § 420 [Pojem podnikatele]. In: LAVICKÝ, Petr a kol. *Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654)*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022. ISBN: 978-80-7400-529-9. s. 1317

soupisce pod svým jménem, ale zároveň jako Klubu, který jej k utkání nominoval.¹¹³

Samostatnost činnosti profesionálního hokejisty je vyloučena už v úvodních ustanoveních Hráčské smlouvy, kde se Hráč:

„zavazuje vykonávat pro Klub činnost spojenou s jeho postavením profesionálního hokejisty, tj. zejména, nikoliv však pouze, hrát lední hokej ve všech zápasech Klubu, ke kterým byl Klubem nominován, účastnit se všech tréninků klubu, Klubem určených soustředění a léčení, jakož i všech dalších akcí klubu, na které byl klubem určen a které souvisí s výše uvedenými cíli Klubu.“¹¹⁴

Prvek samostatnosti je tak v činnosti Hráčů oslaben do takové míry, že lze uvažovat až o jeho absenci. Jádrem této činnosti je výkon Hráče v rámci činnosti, která je kolektivním sportem, nikoliv sportem individuálním. Úvaha, že Hráč ji vykonává podle svého uvážení, je tak už z logiky věci nemožná. Uvedené by ve svém důsledku znamenalo, že každý Hráč by si mohl při výkonu činnosti činit, co sám uzná za nejvhodnější pro dosažení nějakého svého subjektivního cíle. Tím by však porušil svůj závazek z Hráčské smlouvy. Hokejový tým je sice složen z hráčů, kteří mají své subjektivní zájmy, avšak všichni z nich tyto své zájmy potlačují pro společný cíl, kterým je vítězství v soutěži, které se daný Klub účastní.

Uvedené vyplývá i z Hráčské smlouvy, která je postavena na konstrukci, že je to právě Klub, který usiluje o splnění svých sportovních cílů jako účastník hokejových soutěží.¹¹⁵

Časová účast Hráčů v jednotlivých soutěžních utkáních je dále regulována podle jejich rolí a schopností, a to zpravidla hlavním trenérem. Lední hokej na profesionální úrovni je vysoce organizovanou činností, kde se povaha pokynů „nadržovaných“ osob, spíše blíží příkazu. Prostoru pro vlastní uvážení Hráčů je tak velmi málo a objevuje se snad jen v řešení některých nepředvídatelných herních situací. Hráč tak není v žádném případě při výkonu své činnosti samostatný.

4.2.2 Výkon výdělečné činnosti na vlastní účet a odpovědnost

NSS přítomnost tohoto znaku v činnosti profesionálních fotbalistů dovedl ze skutečnosti, že:

---

¹¹³ Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Afs 278/2016-54 ze dne 13. 7. 2017

¹¹⁴ Hráčská smlouva. Článek I. odst. 2. [online].

¹¹⁵ Tamtéž

„Fotbalový hráč pod sankcí pokut dle příslušné smluvní sazby odpovídá fotbalovému klubu zjednodušeně řečeno za to, že bude dodržovat životosprávu, tréninkový proces, chránit zájmy klubu a veřejně vystupovat v souladu s těmito zájmy. Jeho odpovědnost v tomto ohledu není ničím omezená.“¹¹⁶

NSS však zároveň uvedl:

„Hráč však má od klubu po dobu trvání smlouvy zajištěn v podstatě fixní příjem. V souvislosti s dosažením, zachováním či udržením tohoto příjmu nevstupuje do žádného dalšího závazkového vztahu s jinými subjekty. Většinu nákladů spojených s výkonem činnosti fotbalového hráče přitom nese klub.“¹¹⁷

Podobná ustanovení jsou obsažena i v Hráčské smlouvě, a tak lze uvedené závěry NSS vztáhnout i na postavení Hráčů ve smyslu této práce. Zároveň se však jedná se o znak, který je dán až obsahem právního jednání stran, nikoliv povahou Hráčem vykonávané činnosti.

4.2.3 Může být profesionální hokejista podnikatelem z materiálního hlediska?

Činnost Hráče kumulativně nenaplnuje všechny znaky podnikatelské činnosti, přičemž významná je především absence znaku samostatnosti. Z materiálního hlediska tak nelze Hráče považovat za podnikatele. Navzdory tomu se právě v takovém postavení všichni Hráči působící v České republice nachází. V praxi je tak každý návštěvník hokejového utkání svědkem situace, kdy spolu v danou chvíli soupeří skupina podnikatelů, proti skupině podnikatelů, a to v dresu dvou dalších podnikatelů. Taková situace působí přinejmenším bizarně a popírá vlastně celou povahu ledního hokeje jako kolektivního sportu a je na úrovni členských států EU zcela výjimečná.

Česká republika je totiž jedním z pouhých tří členských států EU, kde Hráči vstupují do obchodního, a nikoliv pracovněprávního vztahu.¹¹⁸

Pro označení působení Hráčů v Klubech se často používá pojem „angažmá“. Tento pojem obvykle nahrazuje pojmy jako „zaměstnání“, „zakázka“ či

---

¹¹⁶ Tamtéž

¹¹⁷ Tamtéž

¹¹⁸ ANDRISÁK, Daniel. *Fotbalisté jako OSVČ. V Česku realita, v cizině nevidaná věc.* [online] 14. 2. 2021 [cit. 3. 1. 2022]. Dostupné z: <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/fotbaliste-jako-osvc-v-cesku-realita-v-cizine-nevidana-vec-142234>

„objednávka“ a byť se nejedná o pojem právní, podle Slovníku spisovné češtiny je přímo spojen se zaměstnáváním.¹¹⁹

Nabízí se tedy otázka, zda není činnost Hráčů spíše závislou prací než podnikatelskou činností.

4.3 Profesionální hokejista zaměstnancem

Podle NSS je zřejmé, že se činnost profesionálního kolektivního sportovce velmi blíží zákonnému vymezení závislé práce, avšak nedosahuje její intenzity.¹²⁰ Závislá práce je vymezena v § 2 ZP svými znaky v odstavci prvním uvedeného paragrafu a podmínkami za nichž je vykonávána v odstavci druhém.

Legální definice závislé práce doznala zásadní změny s účinností od 1. 1. 2012, kdy došlo k rozdělení předcházející definice, která dohromady směřovala znaky závislé práce s podmínkami, za nichž musí být vykonávána.¹²¹

Tímto rozdělením došlo k jednoznačné diferenci znaků závislé práce, kterými jsou: (i) osobní výkon práce, (ii) jménem zaměstnavatele, (iii) ve vztahu nadřazenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, (iv) podle pokynů zaměstnavatele.¹²²

Nutno podotknout, že poslední dva znaky v mnohých případech a aspektech představují jedno a to samé.¹²³

Z tohoto důvodu bude přítomnost těchto dvou znaků v činnosti Hráčů bude v této práci posuzováno společně.

Nad rámec zákonné úpravy byl ještě v judikatuře dovozen další znak závislé práce, a to sice její dlouhodobost, či soustavnost.¹²⁴

Případ hokejisty Jaroslava Mrázka byl rozhodován v roce 2011, tedy před účinností novely, která od sebe oddělila znaky závislé práce a podmínky, za kterých

---

¹¹⁹ HORECKÝ, Jan a kol., *Závislá práce a výkon umělecké činnosti*. První vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2020. ISBN: 978-80-210-9805-3. s. 33.

¹²⁰ Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 16/2011-78, ze dne 29. 11. 2011.

¹²¹ PICHRT, Jan. §2 [Definiční znaky závislé práce] PICHRT, Jan, a kol. *Zákoník práce. Zákon o kolektivním vyjednávání: Praktický komentář*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2017. ISBN: 978-80-7552-609-0. s. 2

¹²² §2 odst. 1 ZP

¹²³ PICHRT, Jan. §2 [Definiční znaky závislé práce] PICHRT, Jan, a kol. *Zákoník práce. Zákon o kolektivním vyjednávání: Praktický komentář*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2017. ISBN: 978-80-7552-609-0. s. 2

¹²⁴ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 2 Afs 62/2004-70

je vykonávána. Z uvedeného tak vyplývá teoretická možnost, že by skutkově podobný případ mohl být v současně době posouzen odlišně.¹²⁵

Závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy.¹²⁶

Pokud osoba vykonává činnost, která naplňuje znaky závislé práce mimo pracovněprávní vztah, jedná se tzv. „švarcsystém“. Takový postup je protiprávní a naplňuje skutkovou podstatu přestupku podle zákona o zaměstnanosti, a to ve vztahu k oběma smluvním stranám.¹²⁷

4.2.1 Znaky závislé práce a jejich přítomnost v činnosti Hráčů

NSS ve vztahu ke správnímu postihování nelegální práce dovedl, že společným rysem všech znaků závislé práce je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Zaměstnancem je tedy třeba rozumět osobu, která soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.¹²⁸

Zaměstnanec musí práci vykonávat osobně, protože pokud by používal k plnění úkolů další osoby, tento znak by se vytratil.¹²⁹ Z povahy činnosti Hráče je vyloučené, aby byl sportovec při jejím výkonu, jakkoliv zastoupen. Lze bez dalšího uzavřít, že výkon sportovní činnosti v rámci právního vztahu mezi sportovcem a klubem je výkonem osobním.

Vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance a výkon práce podle pokynů zaměstnavatele lze považovat za hlavní znak závislé práce a znamená skutečnost, že zaměstnanec koná druhově určenou a opakující se činnost způsobem, který určí zaměstnavatel, který též osobou dávající zaměstnanci pokyny, jimiž jeho práci průběžně řídí a kontroluje.¹³⁰

---

¹²⁵ PICHRT, Jan. §2 [Definiční znaky závislé práce] PICHRT, Jan, a kol. *Zákoník práce. Zákon o kolektivním vyjednávání: Praktický komentář*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2017. ISBN: 978-80-7552-609-0. s. 2

¹²⁶ § 3 ZP

¹²⁷ GABRIEL, Jiří. *Švarcsystém je stále nelegální* [online] 22. 4. 2021 [cit. 15. 2. 2022]. Dostupné z: <https://www.epravo.cz/top/clanky/svarcsystem-je-stale-nelegalni-112926.html>

¹²⁸ Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 46/2013-35 ze dne 13. 2. 2014

¹²⁹ Tamtéž

¹³⁰ HŮRKA, Petr. §2 [Vymezení závislé práce] In: HŮRKA, P., RANDLOVÁ, N., DOLEŽÍLEK J., ROUČKOVÁ, D., VYSOKAJOVÁ M., DOUDOVÁ S., KOŠNAR, M., HORNA, V. *Zákoník práce. Komentář*. 6. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2020. ISBN: 978-80-7598-910-9.s 9.

Z uvedeného vyplývá, že tento znak je opakem samostatnosti, která je pojmovým znakem podnikatelské činnosti. Z tohoto důvodu lze odkázat na kapitolu 4.2.1 této práce, která se zabývá (ne)přítomností znaku samostatnosti v činnosti Hráčů a je v něm pojednáno o praktických situacích, ze kterých je zároveň zřejmé, že uvedený znak závislé práce je v činnosti Hráčů přítomen.

Uvedené vyplývá i z Hráčské smlouvy, která sjednává povinnost Hráče se účastnit se utkání Klubu, ke kterým byl nominován, a to pod vedením a řízením Klubu.¹³¹

Hráči dále jednájí podle pokynů trenérů či managementu Klubu a jsou tak podřízeni vyšší autoritám v rámci Klubu, kde působí.¹³²

Vzhledem k tomu, že Hráč vykonává veškerou svoji činnost na základě pokynů, které jsou mu udělovány osobami, které se vůči němu nacházejí fakticky nadřazeném postavení, lze postavit najisto, že tento znak je v činnosti Hráčů přítomen.

Sportovci v kolektivních sportech primárně nevystupují svým vlastním jménem, ale vykonávají svou činnost ve prospěch klubu jako celku.¹³³ Podle NSS se dokonce jedná o zásadní předpoklad každého kolektivního sportu.¹³⁴

Obecně nemůže kolektivní sportovec, který působí pro jeden sportovní klub současně působit i pro jiný sportovní klub.¹³⁵

To vyplývá i z RŘ ČSLH, podle kterého může být Hráč registrován prostřednictvím pouze jednoho Klubu.¹³⁶

Již výše v této práci je uvedeno, že členství Hráče v Klubu je nezbytnou podmínkou uzavření Hráčské smlouvy, a tedy i výkonu činnosti Hráče, což v kombinaci s uvedeným ustanovením RŘ ČSLH dělá z případného právního vztahu mezi Hráčem a Klubem vztah výlučný, který neumožňuje, aby Hráč vykonával stejnou činnost pro více Klubů najednou.

Nezbytnost a výlučnost tohoto vztahu dále dokládá, že Hráč činnost vykonává jménem Klubu. Soutěže organizované ČSLH nejsou totiž soutěžemi,

---

¹³¹ Hráčská smlouva. Článek III. písm. B bod 1. [online].

¹³² KOHOUT, David. *Smluvní pokuty plynoucí ze smluv o profesionálním výkonu sportovní činnosti*. In: PICHRT, Jan, TOMŠEJ, Jakub (eds.). *Proměny odměny*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2020. ISBN: 978-80-7676-019-6, s. 74

¹³³ Tamtéž

¹³⁴ Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 73/2011 – 167 ze dne 21. 1. 2014.

¹³⁵ BĚLINA, Tomáš. *Jsou právní vztahy profesionální ch sportovců závislou prací?* In: PICHRT, Jan (ed.). *Sport a (nejen) pracovní právo*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN: 978-80-7478-655-6, s. 69.

¹³⁶ RŘ ČSLH. Článek 1. odst. 3. [online].

kterých by se přímo účastnili Hráči, ale jde o soutěže, jichž se účastní Kluby za účelem vzájemného poměření sil. Teprve za účelem dosažení co možná nejlepšího umístění v tomto vzájemném měření sil, disponuje Klub hráčským aparátem.¹³⁷

Jménem tohoto Klubu se pak Hráči účastní soutěží, čímž sami realizují svoji výdělečnou činnost.

4.2.2 Podmínky výkonu závislé práce a jejich přítomnost v postavení hokejistů

ZP vymezuje následující podmínky výkonu závislé práce (i) výkon za mzdu, odměnu či plat, (ii) na náklady a odpovědnost zaměstnavatele a (iii) v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.¹³⁸

Ze samotného pojmového vymezení Hráče¹³⁹ vyplývá, že vykonává svoji činnost za odměnu.

Obecně může odměna představovat významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi dvěma subjekty existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.¹⁴⁰

Naplnění podmínky výkonu na náklady a odpovědnost Klubů a podmínky výkonu v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, případně na jiném dohodnutém místě, se již může jevit jako sporné.

Že je činnost Hráčů vykonávána na náklady Klubů, lze dovodit například ze skutečnosti, že Kluby zajišťují zázemí pro sportovce.¹⁴¹

I NSS připouští, že většinu nákladů spojených s výkonem činnosti Hráče nese Klub.¹⁴²

Může však nastat i situace, kdy Klub Hráčům zajistí nutné prostředky, přičemž náklady ně vynaložené později Hráči vyfakturuje.¹⁴³

Hráčská smlouva však obsahuje ustanovení, dle kterého je Klub povinen dočasně Hráči poskytnout výstroj, výzbroj, náčiní a ostatní vybavení nezbytné

---

¹³⁷ Srov. Hráčská smlouva. Článek I. odst. 2. [online].

¹³⁸ § 2 odst. 2 ZP

¹³⁹ Srov. kapitola 2.5 této práce

¹⁴⁰ Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 46/2013-35 ze dne 13. 2. 2014

¹⁴¹ MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN: 978-80-7400-744-6, s. 22

¹⁴² Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Afs 278/2016-54 ze dne 13. 7. 2017.

¹⁴³ BĚLINA, Tomáš. *Jsou právní vztahy profesionální ch sportovců závislou prací?* In: PICHRT, Jan (ed.). *Sport a (nejen) pracovní právo*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN: 978-80-7478-655-6. s. 67

k provozování jeho činnosti.¹⁴⁴ Naplnění této podmínky tak lze považovat za prokázané.

Vzhledem k tomu, že Hráčská smlouva je uzavírána za účelem dosažení cílů Klubu, a nikoliv Hráčů¹⁴⁵, jedná se o činnost, která je vykonávána na odpovědnost Klubu.

Ve vztahu k naplnění podmínky výkonu činnosti v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele nebo na jiném dohodnutém místě NSS uvádí:

„činnost profesionálního sportovce je natolik specifická, že se omezením plynoucím ze zaměření a výslovné reglementace zákoníku práce vymyká. Z povahy věci je totiž zřejmé, že součástí výkonu činnosti profesionálního sportovce není pouze účast na utkáních, případně trénincích, svého klubu, nýbrž i řada dalších aktivit, které jsou nezbytné jednak pro stoprocentní připravenost daného sportovce (proto např. předmětná hráčská smlouva zakotvuje povinnost udržovat se v dobré fyzické i psychické kondici a připravenosti, bod III.B.2.) a také z důvodů marketingových zájmů klubu (reklamní akce, autogramiády, setkání s fanoušky atp.).“¹⁴⁶

S NSS lze souhlasit ohledně specifičnosti činnosti, kterou Hráč pro Klub vykonává. Činnost Hráče skutečně není omezena pouze účastí na utkání, ale obsahuje i další aktivity, které lze dělit dvou kategorií – aktivity nezbytné pro stoprocentní připravenost Hráče a aktivity nezbytné z důvodů marketingových zájmů Klubu.

Z obsahu Hráčské smlouvy a citovaného rozhodnutí NSS je sice patrné, že Hráč Klubu odpovídá za svoji fyzickou a psychickou připravenost, ale pokud se na ní v praxi Klub sám nejen podílí, ale často ji přímo zajišťuje a organizuje, a to často v místě, kde sám působí, nejví se už naplnění této podmínky výkonu závislé práce ve vztahu k připravenosti Hráčů jako toliko problematické. Hráč je navíc povinen se účastnit všech tréninků Klubu a Klubem určených soustředění a regenerací.¹⁴⁷

Účast Hráčů na reklamních akcích, autogramiádách nebo setkáních s fanoušky je rovněž zajišťována a organizována Klubem. Hráč sice na akcích rozdává své autogramy, ovšem pokud se jedná o marketingové akce Klubu, pak samozřejmě vystupuje i jako jeho zástupce.

---

¹⁴⁴ Hráčská smlouva. Článek III. písm. A bod 2. [online].

¹⁴⁵ Srov. Hráčská smlouva. Článek I. odst. 2. [online].

¹⁴⁶ Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 16/2011-78, ze dne 29. 11. 2011.

¹⁴⁷ Hráčská smlouva. Článek III. písm. B bod 3. [online].

Hráč se těchto akcí zpravidla účastní na základě pokynu Klubu a v případě svého určení je dokonce povinen se účastnit.¹⁴⁸

Nejvyšší soud navíc dospěl k závěru, že za plnění pracovních povinností vyplývajících z pracovního poměru se považuje též jakákoliv činnost, konaná na příkaz zaměstnavatele nebo vedoucího zaměstnance, přičemž není relevantní, zda tato činnost spadá do rámce druhu a místa výkonu práce.¹⁴⁹

U obou uvedených aktivit tak lze uvažovat o tom, že jejich realizace je na příkaz Klubů, na místech, kde kluby určují, a to v době, kterou Kluby určují.

Byť je třeba uznat, že tato podmínka není naplněna v činnosti Hráčů toliko v čisté formě, nejeví se její naplnění zas tak problematické, za jaké ji považuje NSS.

4.3 Lze považovat činnost profesionálních hokejistů za závislou práci?

Při bližší analýze postavení Hráčů lze dospět k závěru, že jimi vykonávaná činnost je bližší spíše závislé práci než podnikatelské činnosti, a to z důvodu, že jsou v ní přítomny znaky závislé práce a je vykonávána za jejích podmínek.¹⁵⁰

Nelze tak souhlasit s NSS v závěru, že v rovině soukromého práva bylo na smluvních stranách, aby si zvolili s vícero alternativních možností úpravy právního vztahu mezi nimi.¹⁵¹

Jak je shora uvedeno, závislá práce může být vykonávána výlučně v pracovněprávním vztahu. Pokud tedy Hráči nejsou zaměstnanci Klubů, jedná se o protiprávní stav. V případě Hráčů lze uvažovat o tom, že se jedná o tzv. „švarcsystém“, který je v jejich případě navíc soudně posvěcen.

---

¹⁴⁸ Tamtéž

¹⁴⁹ Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2012 sp. zn. 21 Cdo 2259/2011

¹⁵⁰ PICHRT, Jan. *Profesionální sportovec zaměstnancem?* In: PICHRT, Jan (ed.). *Sport a (nejen) pracovní právo*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN: 978-80-7478-655-6. s 74.

¹⁵¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 16/2011-78, ze dne 29. 11. 2011.

5. Úskalí aplikace norem pracovního práva na současné postavení profesionálních hokejistů

NSS upozornil na nesoulad některých specifíků, které se v postavení Hráčů objevují, s některými kogentními ustanoveními ZP.¹⁵² Vzhledem k tomu, že současné Hráčské smlouvy jsou smlouvami inominátními¹⁵³, mohou si smluvní strany v souladu se zásadou autonomie vůle¹⁵⁴ a za dodržení zákonných podmínek, učinit jejich obsahem prakticky cokoliv. Vzhledem k tomu, že Hráčská smlouva je však dominantním projevem vůle Klubů, obsahuje některá ustanovení, která postavení Hráčů ještě více oslabují. Osoby, které přinejhorším vykonávají činnost, která se velice blíží závislé práci, se tak často ocitají v postavení zcela opačném, než zaměstnanci.

Tato část práce se zabývá komparací některých ustanovení Hráčské smlouvy s některými kogentními ustanoveními ZP, které přímo upravují právní postavení zaměstnanců. Závěrem této části je pak zvážení a zhodnocení vhodnosti bezprostřední aplikace ZP, včetně všech jeho kogentních ustanovení, na postavení Hráčů, a na analýza úskalí, která by z takového postupu vyplynula.

5.1 Zásada rovného odměňování

Tato zásada vyplývá ze základní zásady rovného zacházení se zaměstnanci a zákazu jejich diskriminace¹⁵⁵, která se uplatní mj. v oblasti odměňování.¹⁵⁶ Dále je tato zásada upřesněna tak, že za stejnou práci nebo za práci stejné hodnoty přísluší všem zaměstnancům u zaměstnavatele stejná mzda, plat nebo odměna z dohody.¹⁵⁷ Jako stejná práce nebo práce stejné hodnoty se posuzuje:

„práce stejné nebo srovnatelné složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, která se koná ve stejných nebo srovnatelných pracovních podmínkách, při stejné nebo srovnatelné pracovní výkonnosti a výsledcích práce.“¹⁵⁸

Lze sice polemizovat o tom, že hokejový tým je pro účely svého utkání rozdělen do formací, z nichž každá v utkání plní jinou roli, nebo že Hráči, kteří

---

¹⁵² Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 16/2011-78, ze dne 29. 11. 2011.

¹⁵³ § 1746 odst. 2 OZ

¹⁵⁴ Srov. § 1 odst. 2 OZ

¹⁵⁵ § 1a písm. e) ZP

¹⁵⁶ § 16 odst. 1 ZP

¹⁵⁷ § 110 odst. 1 ZP

¹⁵⁸ § 110 odst. 2 ZP

dosahují lepších výsledků v individuálních statistikách, jsou pro Klub přínosnější, avšak to nic nemění na skutečnosti, že všichni Hráči odvádějí stejně složitou a namáhavou práci ve smyslu ZP.

V současnosti uzavírají všichni Hráči stejnou Hráčskou smlouvu, mají stejná práva a povinnosti, ale přesto je každý odměňován jinak. Přínos každého hokejisty pro tým lze předpovědět pouze rámcově. Povaha činnosti Hráčů, kteří vykonávají „stejnou práci“, avšak z logiky věci každému z nich náleží jiná odměna v závislosti na jejich zkušenostech, renomé a výsledku vyjednávání s Klubem, je tak neslučitelná s tímto kogentním institutem ZP.

5.2 Omezení trvání pracovního poměru na dobu určitou

Hráčská smlouva se uzavírá výlučně na dobu určitou.¹⁵⁹

ZP omezuje dobu trvání pracovního poměru na dobu určitou mezi týmiž smluvními stranami na 3 roky, přičemž ode dne vzniku pracovního poměru může být opakován nanejvýš dvakrát, jestliže však od skončení předchozího pracovního poměru na dobu určitou uplynula doba 3 let, k předchozímu pracovnímu poměru na dobu určitou se nepřihlíží.¹⁶⁰

Délka pracovního poměru nesmí v celkovém součtu přesáhnout 9 let a zároveň není přípustné více než dvakrát opakování, a to i v případě, že byl pracovní poměr sjednán na výrazně kratší dobu.¹⁶¹

Z uvedeného však existuje výjimka uvedená v ustanovení § 39 odst. 4 ZP. Ta za předpokladu vážných provozních důvodů u zaměstnavatele nebo důvodů spočívajících ve zvláštní povaze práce, na jejichž základě nelze na zaměstnavateli spravedlivě požadovat, aby zaměstnanci, který má tuto práci vykonávat, navrhl založení pracovního poměru na dobu neurčitou, umožňuje, aby se neuplatnilo shora vylíčené omezení. Tento postup musí být přiměřený jeho důvodům a musí být umožněn písemnou dohodou s odborovou organizací nebo vnitřním předpisem zaměstnavatele, pokud u něj nepůsobí odborová organizace. Tento dokument musí obsahovat bližší vymezení důvodů, pravidla jiného postupu zaměstnavatele při sjednávání a opakování pracovního poměru na dobu určitou, okruh zaměstnanců

---

¹⁵⁹ Hráčská smlouva. Článek VII. odst. 1. [online].

¹⁶⁰ § 39 odst. 2 ZP

¹⁶¹ BĚLINA, Miroslav. § 39 [Pracovní poměr na dobu určitou]. In: BĚLINA, M., DRÁPAL, L. a kol. *Zákoník práce. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN 978-80-7400-759-0 marg. 7.

zaměstnavatele, kterých se bude jiný postup týkat a dobu, na kterou se tato dohoda uzavírá.¹⁶²

Zákonem nejsou blíže specifikovány vážné provozní důvody, ani důvody spočívající ve zvláštní povaze práce, které odůvodňují tuto výjimku. V praxi se může jednat kupříkladu o situaci, kdy zaměstnavatel vykonává určitou činnost pouze po dobu určitou nebo přijme rozhodnutí o ukončení této činnosti v budoucnu nebo o zpracování zakázky, která vyžaduje nasazení většího počtu zaměstnanců či zaměstnanců specifické profese na přechodnou dobu. Může se ale jednat i o případy sezónních prací, kdy by bylo nevhodné, že by se pracovní poměr mohl opakovat pouze dvakrát. Uvedené pojmy nelze s ohledem na rozmanitost pracovních činností v zákoně specifikovat, a proto musí být tyto důvody přesněji vymezeny podle konkrétních podmínek zaměstnavatele v dohodě uzavřené s odborovou organizací nebo ve vnitřních předpisech.¹⁶³

Soutěže organizované ČSLH, jichž se Kluby účastní, se periodicky opakují v tzv. „sezónách“, kterými se rozumí období od 1. května roku do 30. dubna roku následujícího.¹⁶⁴

Každý Klub má v dané sezóně jiný cíl, který je dán především jeho finanční situací a s ní související konkurenceschopností. Svým cílům přizpůsobuje Klub svůj hráčský aparát, přičemž jeho cíle se mohou změnit mezi jednotlivými sezónami soutěží, ale i během nich. Je otázkou, zda lze z tohoto důvodu po Klubech spravedlivě požadovat, aby Hráčům byly povinny navrhnout smlouvu na dobu neurčitou.

Omezení trvání pracovního poměru na dobu určitou tak nemusí být podstatnou překážkou aplikace ZP na postavení Hráčů, neboť existuje zákonná výjimka z tohoto pravidla, o jejíž aplikaci je možné v případě Hráčů uvažovat.

5.3 Pracovní doba a doba odpočinku

Pracovní dobou ve smyslu ZP se rozumí:

---

¹⁶² § 39 odst. 4 ZP

¹⁶³ BĚLINA, Miroslav. § 39 [Pracovní poměr na dobu určitou]. In: BĚLINA, M., DRÁPAL, L. a kol. *Zákoník práce. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN 978-80-7400-759-0

¹⁶⁴ Srov. Hráčská smlouva. Článek II. odst. 5. [online].

„doba, v níž je zaměstnanec povinen vykonávat pro zaměstnavatele práci, a doba, v níž je zaměstnanec na pracovišti připraven k výkonu práce podle pokynů zaměstnavatele.“¹⁶⁵

Délka zákonem stanovené týdenní pracovní doby je 40 hodin týdně.¹⁶⁶

Pracovní dobu rozvrhuje zaměstnavatel a zároveň určuje začátek a konec směn.¹⁶⁷

Hráčská smlouva nijak časovou náročnost činnosti Hráčů neupravuje. Vyplývá z ní však, že krom účasti v zápasech je Hráč rovněž povinen se účastnit všech tréninků Klubu, soustředění, regenerací, ale i dalších akcí klubu.¹⁶⁸

Soutěžní zápasy se zpravidla konají v odpoledních hodinách zhruba třikrát týdně, z toho jeden zápas nutně připadá na víkend. Každý zápas trvá zhruba 3 hodiny, přičemž hokejisté jsou povinni být přítomni na zimním stadionu již několik hodin před zápasem a několik hodin po něm. Dále Klub každý den během sezóny organizuje společné tréninky a klubové akce. Zvláštní kategorií, jsou pak týmem organizované cesty na utkání na hřištích soupeřů.

Činnost Hráčů s sebou přináší specifickou časovou náročnost. Je tedy krajně obtížné si představit existenci situace, kdy Hráč každý týden „odpracuje“ 40 hodin pro Klub, a to s pevně určeným začátkem a koncem směny.

Dobou odpočinku se pak rozumí doba, která není pracovní dobou.¹⁶⁹ ZP ji stanovuje jednak omezením maximální délky týdenní pracovní doby a dále stanovením minimálních dob odpočinku. Dále ji lze rozlišovat na přestávky na jídlo a oddech, nepřetržitý odpočinek mezi směnami, nepřetržitý odpočinek v týdnu a dovolenou.¹⁷⁰

Dovolenou lze považovat za nejvýznamnější dobu odpočinku, jejímž účelem je odpočinek zaměstnance k reprodukci jeho pracovní síly. Právem na dovolenou pak lze rozumět právo na pracovní volno se současným poskytováním náhrady mzdy nebo platu.¹⁷¹

---

¹⁶⁵ § 78 odst. 1 ZP.

¹⁶⁶ § 79 odst. 1 ZP

¹⁶⁷ § 81 odst. 1 ZP

¹⁶⁸ Hráčská smlouva. Článek III. odst. 3. [online].

¹⁶⁹ § 78 odst. 1. písm. b) ZP

¹⁷⁰ BĚLINA, M., PICHRT, J. a kol. *Pracovní právo*. 7. doplněné a podstatně přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2017. ISBN: 978-80-7400-667-8. 477 s. 217

¹⁷¹ Tamtéž s. 221

Při aplikaci ZP se jako nevhodnější řešení v případě Hráčů jeví stanovení pracovní doby kontem pracovní doby, avšak ani to plně nekoresponduje s charakteristikou sportovní činnosti, ačkoliv se jí přibližuje více než klasické vymezení. Odlišnosti by však mohlo překonat vhodné znění kolektivní smlouvy, které by ustanovení ZP o kontu pracovní doby modifikovalo s ohledem na potřeby sportovního odvětví.¹⁷²

I v případě, že by bylo mezi Hráči a Kluby sjednáno konto pracovní doby, byly by Kluby rozvržení pracovní doby vázány kogentními ustanoveními ZP a případně ustanoveními kolektivní smlouvy, upravujícími pracovní dobu a dobu odpočinku. Přizpůsobení hokejového režimu všem kogentním ustanovením ZP, upravujícím pracovní dobu a dobu odpočinku si tak lze představit jen velice obtížně.

5.4 Krácení odměny

Odměňování fyzických osob za jejich činnost obecně plní tři funkce. První je funkce alimentární, která znamená, že vykonávaná činnost je často jediným zdrojem, který fyzické osoby mají ke splnění svých potřeb. Druhou je funkce kompenzační, která vnímá odměnu jako kompenzaci za volný čas, který fyzické osoby věnují svým věřitelům. Třetí je funkce motivační, která působí na obě strany závazku.¹⁷³

U sportovců je obecně třeba vzít v potaz zájem sportovních klubů na fyzické i psychické připravenosti sportovců a disciplíně sportovců. Za účelem utvrzení těchto povinností obsahují profesionální sportovní smlouvy mechanismy, které umožňují sportovním klubům jednostranně krátit odměny sportovců, což oslabuje oboustrannost motivační funkce odměny, jak je popsána výše, a dokonce může v extrémních případech zasáhnout jak do alimentární, tak do kompenzační funkce odměny.

O krácení odměny Hráčů, kdy je vyloučen výkon v Hráčské smlouvě sjednané činnosti ze zdravotních důvodů, pojednává kapitola 5.7 této práce.

---

¹⁷² JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN: 978-80-7552-883-4. s. 34.

¹⁷³ BĚLINA, M., PICHR, J. a kol. *Pracovní právo*. 7. doplněné a podstatně přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2017. ISBN: 978-80-7400-667-8. 477 s. 231.

5.4.1 Úprava hráčské smlouvy

Hráčova odměna ze strany klubu se skládá ze dvou samostatných složek, a to ze základní odměny, jejíž výše je určena individuálně v příloze Hráčské smlouvy a z pak tzv. „další odměny“. ¹⁷⁴

V případě, že bude hráč disciplinárně potrestán, nenáleží mu po dobu výkonu jeho trestu žádná odměna. ¹⁷⁵

Pokud je Hráčská smlouva postoupena na jiný Klub v rámci stejné soutěže, zůstává výše základní odměny Hráče stejná. ¹⁷⁶

Pokud však dojde k postoupení Hráčské smlouvy z Klubu působícího v Extralize na Klub působící v První lize, může dojít ke snížení hráčovy základní odměny až na 20 % a v případě postoupení z Klubu působícího v První lize na klub působící v nižší kategorii až na 50 % výše základní odměny. ¹⁷⁷

V případě, že Hráč uzavře smlouvu s klubem National Hockey League, musí Klubu vrátit veškerou odměnu mu vyplacenou po 1. květnu příslušné sezóny. ¹⁷⁸

Je to zejména ustanovení o postoupení Hráčské smlouvy z Klubu, který se účastní Extraligy na Klubu účastnící se První ligy, které lze považovat až za rozporné s dobrými mravy. Postoupení Hráčské smlouvy není ničím podmíněno, a tak si lze představit situaci, kdy může být toto ustanovení použito k vnučení vůle Klubů ke změně jejich ujednání s hráči, a to pod pohrůzkou případného postoupení Hráčské smlouvy na prvoligový klub, která by znamenalo snížení odměny Hráče až o 80 %, což může znamenat eliminaci všech tří funkcí odměny.

Krom krácení odměny hráče v taxativně uvedených případech, zná Hráčská smlouva ještě samostatně stojící institut smluvních pokut. Úprava v Hráčské smlouvě je silně dispozitivní a dává smluvním stranám možnost sjednat si v příloze Hráčské smlouvy pro případ porušení povinností z ní vyplývajících, smluvní pokuty. ¹⁷⁹

Institut smluvních pokut obecně posiluje pozici věřitele a slouží jako motivační faktor pro dlužníka, aby své závazky řádně splnil. Na rozdíl od

---

¹⁷⁴ Hráčská smlouva. Článek II. odst. 1 a odst. 2. [online].

¹⁷⁵ Hráčská smlouva. Článek II. odst. 5. [online].

¹⁷⁶ Hráčská smlouva. Článek II. odst. 6. [online].

¹⁷⁷ Hráčská smlouva. Článek II. odst. 7 a článek II. odst. 8. [online].

¹⁷⁸ Hráčská smlouva. Článek II. odst. 10. [online].

¹⁷⁹ Hráčská smlouva. Článek VIII. [online].

pracovněprávní úpravy, která připouští započtení škody zaměstnavatelem, kterou utrpěl porušením pracovních povinností zaměstnance, na odměnu tohoto zaměstnance, tak pro uplatnění nároku na uhrazení smluvní pokuty není nezbytným předpokladem vznik škody na straně věřitele.¹⁸⁰

Mechanismus uplatnění smluvních pokut vůči Hráčům je v praxi realizován formou započtení na odměny, které jinak Hráči podle Hráčské smlouvy náleží. Klub není nijak omezen v tom, jaká by měla být maximální sazba pokuty. Neměla by však přesahovat 100 % odměny Hráče za období jednoho měsíce a měla by umožňovat i to, aby hráč mohl uspokojit i v případě uložení smluvní pokuty základní životní potřeby své rodiny.¹⁸¹

Postup a mechanismy uvozené v Hráčské smlouvě nejsou ve sportovním prostředí ničím výjimečným. Sportovci jsou poměrně běžně finančně postihováni v případě neplnění jejich smluvní povinností. Takovými povinnostmi mohou být různé případy špatné tréninkové disciplíny a nedochvilnosti, nevhodných mediálních vystoupení, nevhodné životosprávy, ale též povinnosti, o jejichž (ne) splnění rozhodují výlučně sportovní kluby.¹⁸²

Toto lze považovat za další zcela tristní důsledek nezájmu zákonodárce o úpravu oblasti postavení profesionálních sportovců. Kluby jsou de facto oprávněny konstruovat jakoukoliv skutkovou podstatu jednání zakládajícího jejich nárok na úhradu smluvní pokuty ze strany Hráče, aniž by byly omezeny minimální hranicí plnění, která jsou oprávněné po hráči požadovat. Tím mohou být zcela vyloučeny všechny funkce odměny. Hráč je ze své slabší pozice následně nucen k takovým ujednáním přistoupit.

5.4.2 Úprava ZP

Podle ZP přísluší zaměstnanci za vykonanou práci mzda, plat nebo odměna z dohody, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak. Mzda je definována jako:

„peněžité plnění a plnění peněžité hodnoty (naturální mzda) poskytované zaměstnanci za práci, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak.“¹⁸³

---

¹⁸⁰ KOHOUT, David. *Smluvní pokuty plynoucí ze smluv o profesionálním výkonu sportovní činnosti*. In: PICHRT, Jan, TOMŠEJ, Jakub (eds.). *Proměny odměny*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2020. ISBN: 978-80-7676-019-6, s. 73

¹⁸¹ Tamtéž, s. 81.

¹⁸² Tamtéž, s. 80.

¹⁸³ § 109 odst. 2 ZP

Mzda se poskytuje podle složitosti odpovědnosti a namáhavosti práce, podle obtížnosti pracovních podmínek, podle pracovní výkonnosti a dosahovaných pracovních výsledků.¹⁸⁴

Zaměstnavatel má jen velmi omezený prostor upravovat výši odměny zaměstnance na základě kvality jím vykonané práce. Sjednanou fixní odměnu nemůže z důvodu nekvalitního výkonu práce zaměstnancem jednostranně krátit. Možnost zaměstnavatele upravovat odměnu zaměstnance je tak omezena na úpravu výše pohyblivé složky odměny, jako jsou osobní ohodnocení či bonusy stanovené na základě smlouvy, kolektivního ujednání či jednostranného rozhodnutí zaměstnavatele.¹⁸⁵

Nad rámec shora uvedeného je nutné uvést, že případná bezprostřední aplikace ZP na smluvní vztahy mezi Hráči a Kluby, by znamenala i zavedení institutů, jako jsou minimální mzda¹⁸⁶, zaručená mzda¹⁸⁷, mzda za práci v sobotu a v neděli¹⁸⁸ apod. Všechny tyto instituty posilují fakticky slabší pozici Hráče a zaručují, že odměna Hráče nebude neúměrně krácena či zcela eliminována.

5.5. Skončení Hráčské smlouvy

Hráčská smlouva může skončit čtyřmi způsoby (i) uplynutím doby na kterou byla uzavřena, (ii) písemnou dohodou stran, (iii) písemnou výpovědí s uvedením důvodu a (iv) písemnou výpovědí ze strany Klubu bez uvedení důvodu.¹⁸⁹ Oproti pracovnímu poměru tedy Hráčskou smlouvu nelze z žádného důvodu okamžitě zrušit.¹⁹⁰

Zatímco uplynutí doby a dohoda stran o ukončení Hráčské smlouvy nepotřebují další analýzy a jejich úprava je víceméně totožná s úpravou ZP, tak úprava skončení Hráčské smlouvy výpovědí je oproti ZP rozdílná.

---

¹⁸⁴ § 109 odst. 4 ZP

¹⁸⁵ KOHOUT, David. *Smluvní pokuty plynoucí ze smluv o profesionálním výkonu sportovní činnosti*. In: PICHRT, Jan, TOMŠEJ, Jakub (eds.). *Proměny odměny*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2020. ISBN: 978-80-7676-019-6, s. 73

¹⁸⁶ § 111 ZP

¹⁸⁷ § 112 ZP

¹⁸⁸ § 118 odst. 1 ZP

¹⁸⁹ Hráčská smlouva. Článek VII. odst. 2. [online].

¹⁹⁰ Srov. § 55 a § 56 ZP

Hráčská smlouva zavádí možnost výpovědi s uvedením důvodu pouze ze tří taxativně vymezených důvodů. Hráčská smlouva zaniká dnem následujícím po doručení výpovědi s uvedením důvodu.¹⁹¹

Obě strany Hráčské smlouvy jsou oprávněny ji vypovědět v případě, že druhá strana podstatně poruší jednu z povinností uvedenou v článku II. nebo III. Hráčské smlouvy, přičemž nejprve musí druhou stranu písemně vyzvat k nápravě a současně upozornit na možnost podání výpovědi a teprve po 30 dnech od doručení této výzvy může oprávněná strana Hráčskou smlouvu vypovědět. Uvedené neplatí v případě, že jde o takové porušení, kde je vyloučeno, aby došlo k jeho nápravě.¹⁹²

Zde je důležité upozornit, že povinnosti uvedené v člancích II. a III. Hráčské smlouvy jsou v drtivé většině povinnostmi Hráče. Možnost hráče ukončit Hráčskou smlouvu výpovědí je tak omezena pouze na velice úzký okruh skutkových podstat, které by musel Klub naplnit.

Oproti tomu Klub je oprávněn s Hráčem vypovědět Hráčskou smlouvu v případě, že Hráč není zdravotně způsobilý vykonávat lední hokej, z důvodu jeho fyzické nepřipravenosti nebo z jiných důvodů zaviněných Hráčem.¹⁹³ Toto ustanovení je pochopitelné a ZP zná obdobné.¹⁹⁴

Klub je dále oprávněn Hráčskou smlouvu vypovědět i v případě, že sám nemůže dostát svým povinnostem, a to z důvodu vyšší moci, přerušeni soutěže, jíž se účastní nebo z důvodu ztráty oprávnění Klubu ke sportovní činnosti, kterou vykonává.¹⁹⁵

Klub je rovněž oprávněn kdykoliv Hráčskou smlouvu vypovědět bez uvedení důvodu, a to s výjimkou období od 8. kalendářního dne po skončení základní části soutěže, jíž se Klub účastní. Hráčská smlouva v takovém případě zaniká dnem následujícím po dni doručení výpovědi.¹⁹⁶

Hráč má v případě skončení Hráčské smlouvy výpovědí ze strany Klubu bez uvedení důvodu nárok na kompenzaci základní odměny, která by mu jinak náležela do konce sezóny soutěže, jíž se Klub účastní, a to ve výši (i) 15 % základní odměny Hráče, pokud Klub takovou výpověď doručí Hráči 7 dní před začátkem soutěže, jíž se účastní, (ii) 40 % základní odměny Hráče, pokud Klub doručí Hráči takovou

---

¹⁹¹ Hráčská smlouva. Článek VII. odst. 3. [online].

¹⁹² Hráčská smlouva. Článek VII. odst. 4. [online].

¹⁹³ Hráčská smlouva. Článek VI. odst. 2. [online].

¹⁹⁴ Srov. § 52 písm. e) ZP

¹⁹⁵ Hráčská smlouva. Článek IX. odst. 2. [online].

¹⁹⁶ Hráčská smlouva. Článek VIII. odst. 1. [online].

výpověď v období od 6. dne před začátkem sezóny soutěže do jejího začátku, a (iii) 100 % základní odměny Hráče, pokud Klub doručí Hráči takovou výpověď během sezóny soutěže.¹⁹⁷

Z uvedeného vyplývá jasné zvýhodnění Klubu, kterému je umožněno Hráčskou smlouvu rozvázat z důvodů jak na straně Hráče, tak na straně Klubu. Za obzvlášť zarážející lze označit situaci, kdy dojde ke ztrátě ligové příslušnosti Klubu. Ta může být způsobena jen a pouze z důvodů na straně Klubu, přitom je to právě Klub, kdo může Hráčskou smlouvu vypovědět, a to bez jakékoliv finanční kompenzace Hráči.

Klub nad rámec všeho uvedeného může Hráčskou smlouvu ukončit i výpovědí bez udání důvodu, avšak tento postup je alespoň spojen s kompenzací základní odměny Hráči, která by mu jinak náležela. Pokud tak Klub učiní v období jednoho týdne před začátkem sezóny soutěže, je kompenzace odměny Hráče velice nízká a uplatnění Hráče na hráčském trhu je podstatně zhoršeno.

ZP umožňuje zaměstnanci ukončit pracovní poměr výpovědí z jakéhokoliv důvodu, ale i bez udání důvodu¹⁹⁸, zatímco zaměstnavateli umožňuje tak učinit pouze z taxativně vymezených důvodů.¹⁹⁹ V obou případech však pracovní poměr skončí až uplynutím alespoň dvouměsíční výpovědní doby.²⁰⁰

Pokud zaměstnavatel ukončí pracovní poměr výpovědí z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až d) ZP náleží zaměstnanci odstupné.²⁰¹

Ukončení pracovního poměru výpovědí tak s sebou přináší mnoho zvýhodňujících institutů, o které jsou Hráči v současné době ochuzeni a současný stav lze z tohoto hlediska hodnotit jako vysoce výhodný pro Kluby, ale vysoce nevýhodný pro Hráče.

---

¹⁹⁷ Hráčská smlouva. Článek VIII. odst. 2. [online].

¹⁹⁸ § 50 odst. 3 ZP

¹⁹⁹ § 50 odst. 2 ZP

²⁰⁰ § 51 odst. 1 ZP

²⁰¹ § 67 odst. 1 a odst. 2 ZP

5.6 Odstupné za hráče

Dojde-li ke skončení Hráčské smlouvy, nezaniká právní vztah mezi Hráčem a jeho původním Klubem zcela. Hráč totiž prostřednictvím Klubu stále registrován v ČSLH.²⁰² Smluvní svoboda Hráče je omezena, protože jeho uplatnění na hráčském trhu je dále limitováno ochotou nového Klubu uhradit tzv. odstupné za Hráče, kterým se rozumí:

„částka, kterou je nový klub povinen zaplatit klubu mateřskému ve kterém hráč dříve působil a ve kterém mu již skončila smlouva.“²⁰³

Hráčská smlouva dokonce přímo zavádí skutkovou podstatu, jejímž naplněním klubu vznikne nárok na odstupné za Hráče. Jedná se o situaci, kdy po skončení původní Hráčské smlouvy Hráč uzavře novou Hráčskou smlouvu s jiným členským Klubem ČSLH.²⁰⁴

Výše částky odstupného za Hráče se zpravidla pohybuje v okolí 1.000.000,- Kč s tím, že v okamžiku, kdy Hráč dosáhne věku 34 let, se částka zásadně snižuje, a to na částku 380.000,- Kč. Konečná částka odstupného za Hráče je dále upravena koeficienty, které zohledňují: počet sezon v soutěži, kde působí, počet odehraných zápasů v dané lize, umístění v kanadském bodování v rámci původního Klubu, umístění v kanadském bodování v rámci celé ligy, celkový počet stratů za seniorskou reprezentaci, u hráčů do 22 let draft do NHL a starty v juniorské reprezentaci a též zdravotní stav Hráče, zahrnující chronická a dlouhodobá zranění. Jmenované koeficienty se nevztahují na hráče starší 34 let a konečná částka odstupného za Hráče nesmí po vynásobení koeficienty přesáhnout 140 % původní částky. Obrovskou výjimkou pak tvoří odstupné za Hráče, který odehrál v Extralize více jak 600 utkání. V tomto případě je odstupné za Hráče stanoveno pevnou částkou 5.000,- Kč.²⁰⁵

Tato praxe se jeví jako rozporná s Bosmanovým pravidlem²⁰⁶, které podobnou praxi, podmiňující přestup sportovce, jehož sportovní smlouva již zanikla, finanční kompenzací, explicitně zakazuje v případě přestupů sportovců

---

²⁰² Srov. kapitola 2.3.2 této práce

²⁰³ JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN: 978-80-7552-883-4. s. 45.

²⁰⁴ Hráčská smlouva. Článek VII. odst. 8. [online].

²⁰⁵ PŘ ČSLH. Příloha č. 1. [online].

²⁰⁶ Srov. kapitola 3.1.3 této práce

mezi členskými státy EU. ČSLH však toto pravidlo interpretuje tak, že se nevztahuje na přestupy Hráčů v rámci jednoho a toho samého členského státu EU.

Tato interpretace je však mylná. Jak z praxe Arbitrážního soud pro sport (CAS), tak z judikatury jiných členských států EU, vyplývá, že toto pravidlo by se mělo uplatňovat i v rámci vnitrostátních přestupů.²⁰⁷

O tom, co může v praxi způsobovat tato praxe, svědčí např. mediálně známý případ Hráče Petra Šidlíka. Ten nejprve sám za sebe svému mateřskému Klubu uhradil odstupné za Hráče, jehož výše se údajně rovnala částce kolem 900.000,- Kč.²⁰⁸ Po několika letech se krátce po své výměně z jednoho Klubu do druhého, rozhodl ukončit svoji hráčskou kariéru, a to z důvodu finančních obtíží, údajně způsobených mj. úvěrem, který mu byl poskytnut za účelem úhrady odstupného za Hráče svému mateřskému Klubu.²⁰⁹

Při případné aplikaci norem pracovního práva na postavení Hráčů, by se celý tento institut ocitl v rozporu se ZP, neboť takové jednostranné omezení smluvní svobody bývalého zaměstnance je jednoznačně v rozporu se zásadou zvláštní ochrany postavení zaměstnance.²¹⁰

5.7 Odpovědnost za škodu a nemajetkovou újmu způsobenou úrazem při výkonu činnosti

Problematika náhrady škody a nemajetkové újmy vzniklé Hráčům v důsledku úrazů vzniklých při výkonu jejich činnosti je aktuální a relevantní, problematikou.

Hráči jsou ke vzniku takových úrazů obzvlášť náchylní a počet jejich úrazů při výkonu sportovní činnosti stoupá.²¹¹

Pokud Hráč utrpí úraz při výkonu své činnosti, kterou vykonává v postavení vůči Klubu, které je přinejmenším velice blízké postavení zaměstnance vůči

---

²⁰⁷ PICHRT, Jan. *Profesionální sportovec zaměstnancem?* In: PICHRT, Jan (ed.). *Sport a (nejen) pracovní právo*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN: 978-80-7478-655-6. s 17.

²⁰⁸ ŠIMEK, Květoslav. *Vykoupil se za milion ze svého. Investice, která nemusí vyjít, ví Šidlík* [online]. 11. 11. 2018 [cit. 14. 2. 2022]. Dostupné z: <https://isport.blesk.cz/clanek/hokej-tipsport-extraliga/349947/vykoupil-se-za-milion-ze-sveho-investice-ktera-nemusi-vyjit-vi-sidlik.html>

²⁰⁹ LACEK, Adam. *Šidlík (28) upřímně o konci: Není to kvůli Zlínu. Už si sehnal práci* [online] 25. 1. 2022 [cit. 14. 2. 2022] Dostupné z: <https://isport.blesk.cz/clanek/hokej-tipsport-extraliga/408269/sidlik-28-uprimne-o-konci-neni-to-kvuli-zlinu-uz-si-sehnal-praci.html>

²¹⁰ Srov. § 1a odst. 1 písm. a) ZP

²¹¹ Renomia a.s. *Přinášíme výsledky ankety RENOMIA a Unie fyzioterapeutů ČR mezi profesionálními sportovci* [online]. [cit. 14. 2. 2022] Dostupné z: <https://www.renomia.cz/blog/renomia-sport-nejvetsi-riziko-hrozi-fotbalistum-basketbalistum-a-hokejistum>

zaměstnavateli, lze tvrdit, že v případě aplikace norem pracovního práva na postavení profesionálních hokejistů, by se jednalo o pracovní úraz ve smyslu ZP.²¹²

Platná právní úprava rozumí pracovním úrazem:

*„poškození zdraví nebo smrt zaměstnance, došlo-li k nim nezávisle na jeho vůli krátkodobým, náhlým a násilným působením zevních vlivů při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním“.*²¹³

Škodou se pak rozumí újma projevující se v majetkové sféře poškozeného a která je napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především poskytnutím peněz. Takovou újmou může být například ztráta na výdělku nebo věcná škoda.²¹⁴

Posledním předpokladem povinnosti zaměstnavatele k náhradě škody nebo nemajetkové újmy je pak příčinná souvislost mezi pracovním úrazem nebo nemocí z povolání a škodou nebo nemajetkovou újmou, tedy že vznik škody nebo nemajetkové újmy je následkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání.²¹⁵

5.7.1 Porovnání úpravy Hráčské smlouvy a Zákoníku práce

Hráčská smlouva zná celkem čtyři druhy zdravotní nezpůsobilosti Hráče, přičemž každá s sebou přináší za jistých podmínek krácení odměny Hráče.

V případě, že se Hráč zraní v utkání Klubu nebo na tréninku, náleží mu v prvním až čtvrtém týdnu zdravotní nezpůsobilosti 100 % základní odměny, v pátém až sedmém týdnu 70 % základní odměny, v osmém až desátém týdnu 60 % základní odměny a od jedenáctého týdnu 50 % základní odměny.²¹⁶

V případě, že se Hráč zraní v letní přípravě, náleží v prvním až třetím týdnu zdravotní nezpůsobilosti 100 % základní odměny, ve čtvrtém až šestém týdnu 70 % základní odměny, v sedmém až desátém týdnu 60 % základní odměny a od jedenáctého týdne 50 % základní odměny.²¹⁷

V případě onemocnění, které Hráči vznikne při plnění jeho smluvních povinností, Hráči náleží v prvním a druhém týdnu zdravotní nezpůsobilosti 100 %

---

²¹² MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN: 978-80-7400-744-6, s. 23.

²¹³ § 271k Zákoníku práce

²¹⁴ DOLEŽÍLEK, Jiří. §269 [Povinnost k náhradě škody a nemajetkové újmy]. In: HŮRKA, P., RANDLOVÁ, N., DOLEŽÍLEK J., ROUČKOVÁ, D., VYSOKAJOVÁ M., DOUDOVÁ S., KOŠNAR, M., HORNA, V. *Zákoník práce. Komentář*. 6. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2020. ISBN: 978-80-7598-910-9. s. 541.

²¹⁵ Tamtéž

²¹⁶ Hráčská smlouva. Článek VI. odst. 1 písm a). [online].

²¹⁷ Hráčská smlouva. Článek VI. odst. 1 písm b). [online].

základní odměny, ve třetím až pátém týdnu 80 % základní odměny, v šestém až osmém týdnu 60 % základní odměny a od devátého týdne 50 % základní odměny.²¹⁸

V případě, že příčinou zdravotní nezpůsobilosti Hráče (i) nejsou důvody, které jsou uvedeny shora, (ii) z důvodu fyzické či psychické nepřipravenosti Hráče anebo (iii) z jiných důvodů zaviněných Hráčem, nenáleží Hráči ani základní odměna, ani žádné případné další odměny vyplývající z Hráčské smlouvy a jejích příloh.²¹⁹

Hráčská smlouva nijak neupravuje náhradu škody nebo nemajetkové újmy, která může Hráči v souvislosti s plněním jeho smluvních povinností vzniknout.

I odměna zaměstnance se v případě jeho dočasné pracovní neschopnosti krátí. Po dobu prvních dvou týdnů dočasné pracovní neschopnosti pobírá zaměstnanec náhradu mzdy ve výši 60 %.²²⁰ V případě dočasné pracovní neschopnosti přesahující 14 dní vzniká zaměstnanci nárok nemocenské,²²¹ jehož výše se v závislosti na délce podpůrní doby pohybuje v rozmezí 60-72 % denního vyměřovacího základu zaměstnance.²²²

Zásadní rozdíl spočívá v odpovědnosti zaměstnavatele/Klubu. Zatímco zaměstnavatel je objektivně odpovědný za škodu nebo nemajetkovou újmu vzniklou zaměstnanci v důsledku pracovního úrazu nebo nemoci z povolání²²³, Klub odpovědný není.

V případě aplikace norem pracovního práva na postavení Hráčů by tak Hráčům mohly vznikat nároky vůči Klubům z titulu náhrady škody nebo nemajetkové újmy vzniklé Hráčům v důsledku úrazů utrpěných při jejich činnosti.

5.7.2 Pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za pracovní úrazy a nemoci z povolání

V praxi by zavedení odpovědnosti Klubů za škodu vzniklou v důsledku úrazů nebo onemocnění Hráčů vzniklých při jejich činnosti neznamenalou neúměrnou finanční zátěž Klubů v podobě bezprostřední kompenzace nároků Hráčů z rozpočtu Klubů. Kluby by, jakožto zaměstnavatelé, ze zákona měly

---

²¹⁸ Hráčská smlouva. Článek VI. odst. 1 písm c). [online].

²¹⁹ Hráčská smlouva. Článek VI. odst. 2. [online].

²²⁰ § 192 odst. 2 ZP

²²¹ § 23 NemPoj

²²² § 29 NemPoj

²²³ § 269 odst. 1 ZP

povinnost si pojistit svoji odpovědnost za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci povolání.

Do dne nabytí účinnosti jiné právní úpravy se pojištění odpovědnosti zaměstnavatele při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání řídí ustanovením § 205d zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů a vyhláškou č. 125/1993 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**Vyhláška MF**“).²²⁴

Podle Vyhlášky MF má každý zaměstnavatel právo, aby za něho jeho příslušná pojišťovna nahradila škodu, která vznikla zaměstnanci při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, a to v rozsahu, v jakém za ni on odpovídá podle ZP.²²⁵

Vyměřovací základ pojistného, tedy částky, kterou by Kluby fakticky platily, by představoval souhrn vyměřovacích základů za uplynulé kalendářní čtvrtletí všech Hráčů, které v tomto období Klub zaměstnával. K výpočtu celkové povinnosti Klubu by pak byla použita jedna ze sazeb uvedených v příloze č. 2 Vyhlášky MF.²²⁶

Dle platné právní úpravy by sportovní činnost představovala „ostatní ekonomickou činnost“ se sazbou 5,6 %.²²⁷

Lze však předpokládat, že vzhledem k povaze sportovní činnosti, by případná speciální úprava zakotvila vyšší sazbu přímo úměrnou vyššímu riziku vzniku pracovních úrazů a nemocí z povolání z takové činnosti.

Případný argument Klubů o neúměrné finanční zátěži spojené s úhradou nároků Hráčů z titulu náhrady škody, která Hráčům vznikla v důsledku pracovních úrazů tak dle mého názoru nemůže obstát, neboť finanční zátěž by představovalo pouze placení pojistného ve shora uvedené výši, nikoliv celková úhrada všech nároků všech Hráčů.

---

²²⁴ § 365 ZP

²²⁵ § 2 Vyhlášky č. 125/1993 Sb. ve znění pozdějších předpisů („**Vyhláška MF**“)

²²⁶ § 12 odst. 2 Vyhlášky MF

²²⁷ Příloha č. 2 Vyhlášky MF

5.8. Řešení sporů z Hráčské smlouvy

V českém právním prostředí se smlouvy profesionálních sportovců řídí českým právním řádem, a tedy v oblasti procesního práva normami českého procesního práva občanským soudním řádem a v případě rozhodčího řízení zákonem o rozhodčím řízení. Mimo těchto procesních předpisů se ještě může řídit pravidly rozhodčího řízení, které si strany individuálně ujednaly, řády stálého rozhodčího soudu nebo též jednacími řády rozhodčích komisí, jedná-li se o řízení ve sporech vyplývajících ze spolkové samosprávy.²²⁸

Smluvní volnost stran sportovních smluv obecně umožňuje, aby případný spor z této smlouvy byl rozhodován mimo oblast soudní soustavy v rozhodčím řízení, a to založením pravomoci ve smlouvě prostřednictvím rozhodčí doložky.²²⁹

Přímo v Hráčské smlouvě je ujednáno, že její strany jsou povinny před tím, než proti druhé smluvní straně zahájí soudní nebo jiné řízení ve věci týkající se platnosti Hráčské smlouvy, jejího dodržování a plnění, využít orgánu nazvaného „smírčí komise“.²³⁰

Smírčí komise je nezávislý tříčlenný orgán složený ze zástupců ČSLH a advokátní kanceláře. Rozhodnutí smírčí komise je konečné a v ČSLH proti němu není odvolání.²³¹

Krajský soud v Hradci Králové dospěl k závěru, že předmětné ustanovení Hráčské smlouvy je ujednáním, se kterým není spojeno vyloučení pravomoci soudů projednat a rozhodnout spor, jak je tomu v rozhodčím řízení. Ustanovení chápe tak, že spor Klubu a Hráče bude nejprve předložen smírčímu orgánu, přičemž poté, co by se nepodařilo věc vyřešit smírem, může se kterýkoliv účastník závazkového vztahu domáhat ochrany svých práv u obecného soudu České republiky.²³²

Navzdory proklamaci, že smírčí komise je orgánem nezávislým, jedná se o jednu z odborných komisí ČSLH,²³³ a tedy i o orgán ČSLH, jakožto spolku. Krom shora nastíněného postupu je tak jeho rozhodnutí, které však vzhledem k citovanému rozsudku materiálně představuje smír, napadnutelné postupem podle ustanovení § 258 OZ, dle kterého:

---

²²⁸ LISSE, Luděk. *Sportovní právo: rozhodování sporů v oblasti sportu v ČR*. První vydání. Praha: C.H. Beck, 2020. ISBN 978-80-7400-789-7, s. 56.

²²⁹ Tamtéž

²³⁰ Hráčská smlouva. Článek X. odst. 4. [online].

²³¹ PŘ ČSLH. Článek 30. [online].

²³² Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. 20 Co 148/2011 ze dne 30. 3. 2011

²³³ Stanovy ČSLH. Článek 14. [online].

„každý člen spolku nebo ten, kdo na tom má zájem hodný právní ochrany, může navrhnout soudu, aby rozhodl o neplatnosti rozhodnutí orgánu spolku pro jeho rozpor se zákonem nebo se stanovami, pokud se neplatnosti nelze dovolat u orgánů spolku.“²³⁴

Případný rozsudek soudu, kterým bude vyslovena neplatnost takového rozhodnutí bude mít účinky ex tunc. Byla-li na základě takového rozhodnutí uložena sankce, bude i tím i rozhodnutí o sankci zrušeno a strana, která přijala plnění, jej bude muset vrátit, jakožto bezdůvodné obohacení.²³⁵

Byť je tedy teoreticky možné, aby případné spory z Hráčské smlouvy byly řešeny v rozhodčím řízení, není v současnosti tato možnost využívána. V řízeních o rozhodování sporů z Hráčské smlouvy tak není vyloučena pravomoc obecných soudů České republiky.

V režimu pracovního práva existují dva druhy sporů – individuální pracovní spory a kolektivní pracovní spory. Individuální pracovní spory vznikají z individuálních pracovních vztahů a jejich předmětem jsou nároky vzniklé z pracovněprávních vztahů.²³⁶

V České republice takové spory rozhodují obecné soudy, přičemž někteří autoři nepovažují tuto praxi za zcela optimální a jako vhodné se jim jeví zavedení zvláštního rozhodování takových sporů.²³⁷

Za účelem řešení individuálních pracovněprávních sporů v rozhodčím řízení lze sjednat rozhodčí smlouvu, avšak pouze pro spory majetkové, nichž je možné uzavřít smír, a k jejichž rozhodnutí a projednání by byla jinak dána pravomoc soudu.²³⁸

Kolektivními spory se rozumí spory mezi zaměstnavatelem a odborovou organizací vystupující jako zástupce kolektivu zaměstnanců.²³⁹ Spory o plnění závazků z kolektivní smlouvy, ze kterých nevznikají nároky jednotlivých zaměstnanců řeší zprostředkovatelé a rozhodci.²⁴⁰ Stejně tak je možné řešit i spory

---

²³⁴ § 258 OZ

²³⁵ LISSE, Luděk. *Sportovní právo: rozhodování sporů v oblasti sportu v ČR*. První vydání. Praha: C.H. Beck, 2020. ISBN 978-80-7400-789-7, s. 193.

²³⁶ BĚLINA, M., PICHRT, J. a kol. *Pracovní právo*. 7. doplněné a podstatně přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2017. ISBN: 978-80-7400-667-8. 477 s. 442

²³⁷ Tamtéž, s. 443

²³⁸ RABAN, Přemysl. *Alternativní rozhodování sporů* In: ZAHRADNÍKOVÁ, R. a kol. *Civilní právo procesní*. 3. vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2018. ISBN: 978-80-7380-714-6. 621 s.

²³⁹ BĚLINA, M., PICHRT, J. a kol. *Pracovní právo*. 7. doplněné a podstatně přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2017. ISBN: 978-80-7400-667-8. 477 s. 443

²⁴⁰ Tamtéž, s. 445

o uzavření kolektivní smlouvy.²⁴¹ Pro účely této části práce jsou však důležité pouze spory individuální, neboť spory kolektivní nemohou mohou vznikat výhradě v pracovněprávních vztazích.

Jak k řešení sporů z Hráčské smlouvy dle současné praxe, tak k řešení individuálních pracovních sporů jsou příslušné obecné soudy České republiky. Je však otázkou, zda se v obou případech jedná o optimální praxi

Soudní řešení sporů je komplikované a časově náročné, a proto se ve sportovním odvětví objevuje prostor pro řešení sporů u sportovního arbitráže nebo jiných podobných orgánů.²⁴²

V profesionálním fotbale je dokonce povinností smluvních stran, tedy profesionálních fotbalistů a profesionálních fotbalových klubů, si sjednat rozhodčí doložky, které zakládají pravomoc orgánů Fotbalové asociace České republiky.²⁴³

Taková praxe může být přínosná jak pro Hráče, tak pro Kluby, ovšem pouze za předpokladu, že osoby rozhodců budou poskytovat dostatečnou záruku nezávislosti.

5.8 Kolektivní vztahy

Kolektivní pracovní právo představuje soubor norem, které jsou výsledkem kolektivního vyjednávání mezi subjekty kolektivních pracovních vztahů a které jsou obsaženy v kolektivních smlouvách. Jedná se o autonomní právní oblast, jelikož tyto normy nejsou produktem veřejné moci, ale jsou tvořeny skupinami jednotlivců a zákon jim poskytuje právní sílu.²⁴⁴

Subjekty kolektivních pracovních vztahů jsou pak stát, zaměstnavatelé a jejich zaměstnavatelské organizace, zaměstnanci, odborové organizace, rady zaměstnanců a zástupci pro oblast bezpečnosti a zdraví při práci.²⁴⁵

V roli kolektivních reprezentantů zaměstnanců v rámci závodů a podniků téhož zaměstnavatele vystupují někdy odborové organizace jindy speciální orgány

---

²⁴¹ Tamtéž

²⁴² HAMERNÍK, Pavel. *Sportovní právo. Hledání rovnováhy mezi specifickou sportovní úpravou a platným právem*. První vydání. Praha: Ústav státu a práva AV ČR, 2012. ISBN: 978-80-87439-07-4., s. 11.

²⁴³ Fotbalová asociace České republiky. *Stanovy FAČR* [online] 24. 5. 2019. [cit. 13. 3. 2022]. Dostupné z: <https://facr.fotbal.cz/document/download/85915>

²⁴⁴ BĚLINA, M., PICHRT, J. a kol. *Pracovní právo*. 7. doplněné a podstatně přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2017. ISBN: 978-80-7400-667-8. 477 s. 375.

²⁴⁵ PICHRT, Jan. §22 [Výlučné právo odborové organizace] In: BĚLINA, M., DRÁPAL, L. a kol. *Zákoník práce. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN 978-80-7400-759-0 s. 146.

volené celým osazenstvem závodu, přičemž v České republice jsou takovými reprezentanty především odborové organizace.²⁴⁶

Klíčovým právem odborových organizací je právo kolektivního vyjednávání, kterým se rozumí dohodovací proces probíhající mezi stranami zastupujícími zájmy subjektů pracovního poměru, jehož smyslem je dojednání a uplatňování dohodnutého souboru pravidel upravující procedurální, ale i obsahové podmínky zaměstnaneckých vztahů.²⁴⁷

V České republice probíhá kolektivní vyjednávání mezi dvěma subjekty – odborovou organizací nebo více odborovými organizacemi na straně jedné a zaměstnavatelem, více zaměstnavateli nebo jednou či více organizacemi zaměstnavatelů na straně druhé za případné součinnosti státu.²⁴⁸

Trendem v kolektivním vyjednávání posledních let jsou otázky mezd, pracovní doby, dovolené a dalších pracovních podmínek nebo také otázky týkající se zlepšování pracovních, zdravotních, sociálních a kulturních podmínek práce.²⁴⁹

Za jeden z největších problémů současného postavení Hráčů lze považovat praktické vyloučení účasti Hráčů na tvorbě norem, které formují jejich právní postavení. Tato skutečnost plyne např. z toho, že Hráči nemají žádné své zástupce v orgánech ČSLH²⁵⁰ nebo, že jsou ve svém právním jednání omezeni závazným vzorem Hráčské smlouvy, schvalovaného těmi samými orgány ČSLH²⁵¹.

Vzhledem k tomu, že Hráči nejsou zaměstnanci, nenáleží jim v současnosti právo sdružovat se v odborové organizaci.²⁵²

V roce 2012 sice vznikl spolek nazvaný „Česká asociace hokejistů z.s.“, jehož účelem je prosazování individuálních a kolektivních zájmů profesionálních

---

²⁴⁶ BĚLINA, M., PICHRT, J. a kol. *Pracovní právo*. 7. doplněné a podstatně přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2017. ISBN: 978-80-7400-667-8. s. 376

²⁴⁷ Tamtéž, s. 408.

²⁴⁸ § 1 KoIVyj

²⁴⁹ BĚLINA, M., PICHRT, J. a kol. *Pracovní právo*. 7. doplněné a podstatně přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2017. ISBN: 978-80-7400-667-8. s. 422.

²⁵⁰ Srov. kapitola 2.3.1 této práce

²⁵¹ Srov. kapitola 4.1 této práce

²⁵² MÁDL, Luděk. *Fotbalisté nejsou zaměstnanci. Proto za ně nemohou vyjednat odbory* [online]. 29. 4. 2020 [cit 29. 1. 2022] Dostupné z: https://www.seznamzpravy.cz/clanek/fotbaliste-nejsou-zamestnanci-proto-za-ne-nemohou-vyjednat-odbory-102921#utm_content=ribbonnews&utm_term=fotbalist%C3%A9%20z%C3%A1visl%C3%A1%20opr%C3%A1ce&utm_medium=hint&utm_source=search.seznam.cz

hokejistů. Vzhledem k jeho právní povaze je však jeho činnost fakticky omezena jen na právní pomoc Hráčům a na organizací vzdělávacích programů pro Hráče.²⁵³

V žádném případě se tak nejedná subjekt, který by mohl suplovat funkci odborové organizace nebo rady zaměstnanců.

Zákonné zaručení možnosti sdružovat se v odborových organizacích by mohlo znamenat, že například SDRŽ ČSLH nebo PŘ ČSLH by nebyly jednostranným projevem vůle sportovního svazu, složeného ze sportovních klubů, ale součástí kolektivní smlouvy, která by byla výsledkem kolektivního vyjednávání mezi Asociací profesionálních klubů, jakožto organizací zaměstnavatelů na straně jedné a hráči zastoupenými jakousi „hráčskou odborovou organizací“ na straně druhé. Tento postup by mohl vést k posílení fakticky slabšího postavení Hráčů.

5.9 Veřejnoprávní aspekt

Tato kapitola se zabývá porovnáním současné odvodové povinnosti, kterou jsou příjmy Hráčů podrobeny a situaci, kdy by se na jejich postavení aplikoval právní režim ZP. V současnosti se Hráči díky závaznosti vzoru Hráčské smlouvy nuceně nacházejí postavení osob samostatně výdělečně činných (dále jen „OSVČ“).

5.9.1 Daňová problematika

Při analýze daňového postavení Hráčů je třeba opět vyjít z judikatury NSS, který dovodil, že na příjmy ze sportovní činnosti lze nahlížet různými způsoby, přičemž je na smluvních stranách Hráčské smlouvy, který z nabízejících se smluvních typů zvolí.

Z daňového hlediska je pro profesionální sportovce nejvýhodnější provozovat sportovní činnost na základě živnostenského oprávnění.²⁵⁴

Pokud se tedy Hráč nachází v tomto, pro něj nejvýhodnějším, daňovém postavení, tak si sám podává daňové přiznání, hradí daň z příjmu a v případě dosažení zákonem požadovaného obrátu se stává plátcem daně z přidané hodnoty.²⁵⁵

---

²⁵³ Česká asociace hokejistů z.s. *Stanovy České asociace hokejistů z.s.* [online] 5. 10. 2018 [cit. 13. 2. 2022] Dostupné z: <http://www.caihp.cz/wp-content/uploads/2018/12/STANOVY-CAIHP.pdf>

²⁵⁴ MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN: 978-80-7400-744-6, s.27.

²⁵⁵ Tamtéž

Lze tak shrnout, že pokud by došlo k označení Hráčských smluv jako smluv pracovněprávních, což by vedlo k jasnému určení, že příjmy z této činnosti by bylo nutné považovat za příjmy ze závislé činnosti, byl by tento krok pro Hráče velice nevýhodný, neboť by se čistý příjem hokejistů citelně zmenšil.

Na daňovém postavení Klubů by se v důsledku shora uvedeného postupu, kromě administrativní zátěže spojené s výpočtem a odvedením zálohy na daň z příjmu fyzických osob za Hráče, jakožto zaměstnance, nic nezměnilo.

5.9.2 Problematika pojistného na veřejné zdravotní pojištění a pojistného na sociální zabezpečení

Zatímco v současnosti, si Hráči, jakožto OSVČ, sami platí zálohy na zdravotní a sociální pojištění, tak podřazením jejich činnosti pod režim ZP by se situace drasticky změnila.

U pracovněprávních poměrů hradí pojistné na veřejné zdravotní pojištění z jedné třetiny zaměstnanec a ze dvou třetin zaměstnavatel.²⁵⁶ Vyměřovacím základem pak VZPoj rozumí:

*„úhrn příjmů ze závislé činnosti, s výjimkou náhrad výdajů poskytovaných procentem z platové základny představitelům státní moci a některých státních orgánů a soudcům), které jsou nebo by byly, pokud by podléhaly zdanění v České republice, předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona o daních z příjmů) a nejsou od této daně osvobozeny a které mu zaměstnavatel zúčtoval v souvislosti se zaměstnáním“.*²⁵⁷

Výše pojistného činí částku rovnající se 13,5 % vyměřovacího základu.²⁵⁸

Pojistné na sociální zabezpečení platí, jak zaměstnanci, tak zaměstnavatelé.²⁵⁹ Vyměřovací základ zaměstnance u pojistného na sociální zabezpečení je shodný s vyměřovacím základem pro pojistné na veřejné zdravotní pojištění²⁶⁰ a výše pojistného je stanovena na 6,5 % z vyměřovacího základu.²⁶¹

---

²⁵⁶ TRÖSTER, Petr. III. *Pojistné na veřejné zdravotní pojištění*. In: KOLDINSKÁ, Kristina, TRÖSTER, Petr a kol. *Právo sociálního zabezpečení*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018. ISBN 978-80-7400-692-0. s. 112.

²⁵⁷ § 3 odst. 1 VZPoj

²⁵⁸ § 2 odst. 1 VZPoj

²⁵⁹ § 2 VZPoj

²⁶⁰ § 5 odst. 1 SocZab

²⁶¹ § 7 odst. 1 písm. b) SocZab

Vyměřovacím základem zaměstnavatele je částka odpovídající úhrnu vyměřovacích základů jeho zaměstnanců a sazba pojistného je 24,8 %, z toho 2,1 % na nemocenské pojištění, 21,5 % na důchodové pojištění a 1,2 % na státní politiku zaměstnanosti.²⁶²

Pokud se sečte pojistné odváděné z vyměřovacího základu zaměstnance a zaměstnavatele, nesou nejvyšší pojistné zatížení zaměstnanci. OSVČ mají nižší pojistné zatížení, což není dostatečně vynahrazeno vyšší sazbou pojistného, a to především díky existenci daňově uznatelných nákladů na dosažení, zajištění a udržení příjmů.²⁶³

Pro Hráče by se tak znamenala klasifikace jejich činnosti, jako činnosti závislé, podstatnou ztrátu na čistém výdělku.

Z uvedeného je také zřejmé, že zatímco v současnosti Kluby nejsou podrobeny téměř žádné odvodové povinnosti, tak při prostém podřazení činnosti Hráčů pod režim ZP, by kluby ze svého rozpočtu museli vynaložit navíc prostředky odpovídající částce představující až 33,8 % nákladů, které v současnosti vynakládají na odměny Hráčů.

Situace, kdy by ze dne na den došlo k podřazení činnosti Hráčů pod režim ZP, by tak jednoduše mohla vést k faktické likvidaci Klubů, které nejsou na takový přechod finančně připraveny a nejsou schopny takové výdaje unést²⁶⁴

5.10 Shrnutí poznatků z 5. části této práce

V porovnání se ZP Hráčská smlouva systematicky zvýhodňuje Kluby a znevýhodňuje Hráče, čímž oslabuje jejich právní postavení. Uvedené je důsledkem absolutní smluvní svobody stran, která je posvěcena NSS, ale která je ve faktickém důsledku smluvní svobodou pouze Klubů, které se nacházejí v monopolním a dominantním postavení vůči Hráčům. Přestože Hráči naplňují znaky závislé práce, je jim ze strany klubů vnucena Hráčská smlouva, která je dostává do postavení OSVČ, které je pro Hráče výhodné pouze z veřejnoprávního hlediska, nikoliv však z hlediska soukromoprávního. Hráčská smlouva účelově zvýhodňuje klub a obsahuje institut odstupného za Hráče, který je v rozporu s právem EU. Už jen

---

²⁶² § 7 odst. 1 písm. a) SocZab

²⁶³ ŠTEFKO, Martin. *IV. Financování sociálního pojištění*. In: KOLDINSKÁ, Kristina, TRÖSTER, Petr a kol. *Právo sociálního zabezpečení*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018. ISBN 978-80-7400-692-0. s. 101.

²⁶⁴ JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN: 978-80-7552-883-4. s. 45,

z důvodu obrovské výhodnosti Hráčské smlouvy pro Kluby, nelze důvodně očekávat, že dojde ke zlepšení postavení Hráčů v důsledku činnosti Klubů, potažmo ČSLH.

Zároveň nelze akceptovat situaci, kdy by případným rozsudkem obecných soudů České republiky došlo k prostému „podřazení“ činnosti Hráčů pod režim ZP. Jedním z důvodů může být kolize některých zásad a kogentních ustanovení ZP se specifiky sportovní činnosti, avšak to nepředstavuje nepřekonatelné úskalí uvedeného postupu. Úskalím, které de facto brání takovému postupu je skutečnost, že by prosté podřazení mohlo vést k finanční likvidaci Klubů, a to s ohledem na veřejnoprávní aspekty pracovněprávních poměrů. Zejména by pak šlo o placení pojistného na veřejné zdravotní pojištění, pojistného na sociální zabezpečení a pojistného na pojištění zákonné odpovědnosti zaměstnavatele při pracovním úrazu.

S ohledem na vše uvedené, je třeba praxi, která je dnes zavedena, kdy se osoby, které vykonávají činnost přinejhorším se velice blížící závislé práci, nacházejí v právním postavení leckdy naprosto opačném, než v jakém se nacházejí zaměstnanci ve smyslu ZP, označit za problematickou.

6. Porovnání se zahraniční právní úpravou

6.1 Slovensko

Slovenský zákonodárce se snaží o daleko přesnější a důkladnější vymezení sportovní problematiky než zákonodárce český.²⁶⁵

Předmětem úpravy slovenského zákona č. 440/2015 Z.z. (dále jen „**Zákon o sportu SR**“) je:

*„sport, osoby ve sportu, právní vztahy při sportovní činnosti, působnost orgánů veřejné moci a orgánů veřejné správy v oblasti sportu a opatření proti negativním jevům ve sportu.“*²⁶⁶

Zákon o sportu SR tak reguluje právní postavení sportovců, a to nejen těch profesionálních. Rozlišuje mezi třemi typy sportovců (i) profesionálními, (ii) amatérskými a (iii) neorganizovanými. Profesionálním sportovcem pak rozumí osobu, která vykonává sport na základě smlouvy o profesionálním výkonu sportu, pokud jeho činnost naplňuje znaky závislé práce, na základě pracovněprávního vztahu nebo obdobného pracovního vztahu podle zvláštního předpisu či jako OSVČ.²⁶⁷

Z uvedeného plyne, že výkon profesionální sportovní činnosti je možný jak v pracovněprávním, tak občanskoprávním vztahu, přičemž rozlišujícím prvkem je skutečnost, zda sportovní činnost vykazuje znaky závislé práce. Tímto se slovenský zákonodárce vypořádal s odlišným charakterem činností kolektivních a individuálních sportovců.²⁶⁸

Zákon o sportu SR doslova uvádí, že výkon sportovní činnosti na základě smlouvy o profesionálním vykonávání sportovní činnosti, je tzv. jiným pracovněprávním vztahem dle zvláštního právního předpisu. Na tuto smlouvu se sice vztahují taxativně vyjmenovaná ustanovení slovenského zákoníku práce, ale je přeci jen upravena autonomně a ustanovení zákoníku práce se užijí pouze přiměřeně. Slovenský zákonodárce se tak vypořádal s nekonformními ustanoveními zákoníku práce, ale zároveň sportovce přiblížil zaměstnaneckému režimu.²⁶⁹

---

²⁶⁵ LISSE, Luděk. *Sportovní právo: rozhodování sporů v oblasti sportu v ČR*. První vydání. Praha: C.H. Beck, 2020. ISBN 978-80-7400-789-7, s. 56.

²⁶⁶ § 1 Zákona o sportu SR

²⁶⁷ § 4 Zákona o sportu SR

²⁶⁸ JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN: 978-80-7552-883-4. s. 45.

²⁶⁹ Tamtéž

Zákon o sportu SR přímo normuje základní povinnosti sportovců, základní povinnosti sportovních klubů, náležitosti smlouvy o profesionálním vykonávání sportu, specifickou úpravu pracovní doby a doby odpočinku, skončení smlouvy o profesionálním vykonávání sportovní činnosti nebo právo sportovců se sdružovat v odborových organizacích.²⁷⁰

V porovnání s českou právní úpravou lze shrnout, že slovenská právní úprava lépe chrání samotné sportovce, jakožto subjekty pro sport nejdůležitější.²⁷¹

6.2. Rakousko

Na rozdíl od slovenského právního řádu, tak v rakouském právním řádu neexistuje zákon, který by specificky upravoval právní postavení profesionálních sportovců. Podobně jako v případě České republiky, tak i v Rakousku byl výklad postavení profesionálních hokejistů ponechán soudní moci. Nejvyšší soud Rakouska (dále jen „OGH“) však ve své rozhodovací praxi dospěl ke zcela opačnému závěru než český NSS.

V roce 1977 OGH posuzoval oprávněnost výpovědi, kterou profesionální hokejový klub adresoval profesionálnímu hokejistovi kanadské národnosti, a to z důvodu neuspokojivých výkonů a nedodržování smluvních povinností. Hokejista se domáhal náhrady odměny, o kterou byl ukončením smlouvy výpovědí ochuzen. Během dokazování však bylo prokázáno, že hokejista, jakožto cizí státní příslušník, nedisponoval platným pracovním povolením. Z tohoto důvodu byla smlouva mezi klubem a hokejistou posouzena jako absolutně neplatná a nárok hokejisty byl zamítnut.²⁷²

Tím, že bylo rozhodnuto, že k platnosti hráčské smlouvy je zapotřebí pracovního povolení, OGH označil profesionální hokejisty za zaměstnance ve smyslu rakouského práva. Na postavení Hráčů působících v Rakousku se tak vztahují obecné normy pracovního práva, přičemž na k harmonizaci činnosti

---

²⁷⁰ § 32 - § 47 Zákona o sportu SR

²⁷¹ LISSE, Luděk. *Sportovní právo: rozhodování sporů v oblasti sportu v ČR*. První vydání. Praha: C.H. Beck, 2020. ISBN 978-80-7400-789-7, s. 56

²⁷² Rozsudek OGH sp. zn. OGH 4 Ob 95/77 ze dne 18. 10. 1977

profesionálních hokejistů s rakouskými normami pracovního práva došlo během několika desítek let trvající praxe.

Hráčské smlouvy jsou v Rakousku koncipovány jako smlouvy pracovní, které jsou uzavírány na dobu určitou mezi hokejovým klubem jakožto zaměstnavatelem a hokejistou, jakožto zaměstnancem, a jako takové splňují i další požadavky, které rakouský právní řád na smlouvy pracovní klade.²⁷³

V roce 2004 OGH posuzoval, zda mohou profesionální fotbalisté působit v Rakousku pouze jako zaměstnanci, či zda i jako OSVČ. S ohledem na nedostatek prvku samostatnosti a prokázání závislosti hráče na klubu, rozhodl OGH ve výlučně ve prospěch postavení zaměstnance.²⁷⁴

Specifičnost činnosti profesionálních fotbalistů působících v nejvyšší rakouské soutěži je zohledněna v kolektivní smlouvě uzavřené mezi asociací profesionálních rakouských fotbalových klubů a odborovou organizací složenou z profesionálních fotbalistů působících v Rakousku. Objevují se názory, že by k tomuto postupu mělo být přistoupeno i v případě profesionálních hokejistů.²⁷⁵

Profesionální hokejisté působící v Rakousku se za tímto účelem sdružili v roce 2020 do odborové organizace.²⁷⁶

6.3 USA

Zatímco jak slovenský, tak rakouský právní řád se řadí do kontinentálního právního systému, konkrétně do rakouského okruhu, tak právní řád USA se řadí k tzv. angloamerickému právnímu systému, který vznikl rozšířením anglického práva prostřednictvím kolonizace. Právní systém USA se však i přes zachování svých základních principů od původního anglického systému zdatelně odchýlil.²⁷⁷

V USA se, obdobně jako v Anglii, tradičně mezi prameny práva řadí soudcovské právo a zákonodárství, přičemž zásadní rozdíl spočívá v tom, že právo

---

²⁷³ STROHMEIER, Rupert. *Analyse eines Spielervertrages im Profieishockey aus arbeitsrechtlicher Sicht*. Graz, 2021. Diplomová práce. Institut für Arbeitsrecht und Sozialrecht der Karl-Franzens-Universität Graz. s. 138.

²⁷⁴ Rozsudek OGH sp. zn. OGH 8 Ob S 20/03d ze dne 16. 7. 2004

²⁷⁵ STROHMEIER, Rupert. *Analyse eines Spielervertrages im Profieishockey aus arbeitsrechtlicher Sicht*. Graz, 2021. Diplomová práce. Institut für Arbeitsrecht und Sozialrecht der Karl-Franzens-Universität Graz. s. 140.

²⁷⁶ Laola1.at. *Eishockey-Spieler gründen Gewerkschaft* [online] 9. 10. 2020. [cit. 13. 3. 2022] Dostupné z: <https://www.laola1.at/de/red/wintersport/eishockey/sonstiges/oesterreichische-eishockey-spieler-gruenden-gewerkschaft-union/>

²⁷⁷ KNAPP, Viktor. *Teorie práva*. 1. vydání. Praha: C.H. BECK, 1995. ISBN: 80-7179-028-1. s. 94

je v USA tvořeno na dvou úrovních – na úrovni federální a na úrovni jednotlivých států. Pravomoc federace je dána pouze tehdy, kdy tak stanoví zvláštní zákon, za primární je tak třeba označit zákonodárství jednotlivých států.²⁷⁸

Na americké federální úrovni je klíčovým zákonem pro regulaci postavení zaměstnanců National Labor Relations Act z roku 1935 (dále jen „**NLRA**“). Tento federální zákon zaručuje všem zaměstnancům právo sdružovat se v odborech a jasně vymezuje, že smluvní volnost stran je v případě kolektivních vyjednávání prakticky neomezena, pokud je vznik této kolektivní smlouvy v souladu s postupy dle NLRA.²⁷⁹

Prostřednictvím NLRA byla založena National Labor Relations Board (dále jen „**NLRB**“), která dohlíží na dodržování práv a povinností vyplývajících z NLRA, ale také se u ní registrují odborové organizace, které následně zastupují zaměstnance, kteří se rozhodli se v nich sdružit.²⁸⁰

Působnost NLRB ve věcech dohledu nad kolektivním vyjednáváním mezi sportovními asociacemi profesionálními sportovci byla dovozena v případě The American League of Professional Baseball Clubs & Association of National Baseball League Umpires, kdy bylo organizaci baseballových rozhodčích přiznáno ze strany NLRB postavení odborové organizace. Toto rozhodnutí bylo precedenčního charakteru a umožnilo profesionálním sportovcům v USA se sdružovat v odborových organizacích.²⁸¹

V roce 1967 byla založena odborová organizace profesionálních hokejistů zvaná „National Hockey League Players' Association“ (dále jen „**NHLPA**“), přičemž jako rozhodné právo této organizace bylo zvoleno právo americké, a tak NHLPA existuje v režimu NLRA.²⁸²

Protipólem NHLPA pak je National Hockey League (dále jen „**NHL**“), která de facto představuje sdružení 32 hokejových klubů, jakožto zaměstnavatelů.

---

²⁷⁸ Tamtéž, s. 100.

²⁷⁹ CHARBONNEAU, Jo-Annie. *A Comparative Analysis of American and Canadian Antitrust and Labor Laws as Applied to Professional Sports League Lockouts and Potential Solutions to Prevent Their Occurrence*. Marquette Sports Law Review, 2015, č. 26, s. 115.

²⁸⁰ Tamtéž, s. 116.

²⁸¹ Tamtéž, s. 117.

²⁸² FOURNIER, Mathieu, ROUX, Dominic. *Labor Relations in the National Hockey League: A Model of Transnational Collective Bargaining*. Marquette Sports Law Review, 2009. č. 20, s. 153-154

Výsledkem kolektivního vyjednávání mezi NHL a NHLPA je Kolektivní smlouva mezi NHL a NHLPA (dále jen „CBA“). Předmětem úpravy CBA jsou veškeré vzájemné vztahy mezi hráči NHL a kluby NHL, které při výkonu profesionálního hokeje vznikají.²⁸³

Za ukázkou toho, jak může být pro oprávněné zájmy jak Klubů, tak Hráčů prospěšná úprava vzájemných vztahů kolektivní smlouvy, byla vybrána úprava pohybu hráčů mezi kluby NHL po skončení jejich smlouvy. Hráči působící v NHL jsou po skončení jejich smlouvy rozděleni do dvou kategorií, a to na (i) volné hráči s omezením a (ii) volné hráče bez omezení.²⁸⁴

K tomu, aby mohl být hráč NHL považován za volného hráče s omezením, musí být mladší 27 let nebo musí mít odehráno méně jak sedm sezon ledního hokeje na profesionální úrovni. Hráč NHL, který nesplňuje tato kritéria, je vždy volným hráčem bez omezení, který může podepsat smlouvu s jakýmkoliv klubem NHL bez nutnosti jakékoliv kompenzace původnímu klubu.²⁸⁵

Hráči, který by mohl být považován za volného hráče s omezením, musí jeho původní klub nejprve předložit tzv. „kvalifikační nabídku“, která má předepsanou výši a hráč je jejím doručením považován za „volného hráče s omezením“. V případě, že původní klub hráči NHL tuto kvalifikační nabídku nepředloží, stává se volným hráčem bez omezení.²⁸⁶

Volný hráč s omezením dále může podepsat smlouvu s jiným klubem NHL než se svým původním, avšak klub původní má právo tuto nabídku dorovnat.²⁸⁷ V případě, že původní klub dorovnání odmítne, hráč přestupuje do nového klubu zpravidla výměnou za kompenzaci, jejíž výše je dohodnuta v CBA v závislosti na hodnotě hráčovy nové smlouvy.²⁸⁸

Hráči NHL tak na základě dohodnutých pravidel mezi NHL a NHLPA mohou být omezeni ve výběru svého nového působiště i po skončení jejich smlouvy s původním klubem. Hráč NHL má však oproti Hráči ve smyslu této práce vždy buď garantovanou smlouvu, nebo je zcela neomezený ve svém rozhodování. Nemůže tak nastat situace, kdy hráč NHL je zároveň „nechtěný“ ze strany svého

---

²⁸³ Tamtéž, s. 150.

²⁸⁴ CBA. Článek 10. [online].

²⁸⁵ CBA. Článek 10.1 odst. (a) bod i. [online].

²⁸⁶ CBA. Článek 10.2 odst. (a) bod ii [online].

²⁸⁷ CBA. Článek 10.3. [online].

²⁸⁸ CBA. Článek 10.4. [online].

původního klubu, avšak zároveň si za něj jeho původní klub nárokuje vysoké odstupné. Nejedná se o omezení absolutní, a tak se tento postup jeví jako daleko spravedlivější než ten, který je zaveden v České republice.²⁸⁹

I přes uvedené rozdíly v původu právních norem, lze shrnout, že profesionálním hokejistům jsou v USA přiznána stejná práva jako jiným zaměstnancům. Na NHL je pohlíženo obdobně jako v českém právním řádu na sdružení zaměstnavatelů, zatímco na NHLPA jako na odborovou organizaci. Uvedený systém, kdy je téměř veškerá regulace právních poměrů ponechána na smluvních stranách kolektivní smlouvy, však nelze považovat v českém právním řádu za aplikovatelný. Zároveň z důvodu, že uvedené právní jednání je výsledkem projevu vůle více než jen jednoho subjektu, který druhému vnucuje svoji vůli, je zcela jistě spravedlivější než současná úprava v českém právním řádu. Některými instituty CBA se lze inspirovat v návrhu de lege ferenda, a to zejména přestupními pravidly.

---

²⁸⁹ Srov. kapitola 5.5. této práce

7. Nastínění návrhu de lege ferenda

Hned první část této práce analyzuje zcela tristní situaci na poli pozitivně právní úpravy vzájemného vztahu práva a sportu. Byť lze připustit, že z důvodu rozmanitosti sportovních odvětví je žádoucí, aby byl sport regulován spíše na samosprávné spolkové úrovni jednotlivými sportovními svazy, nelze připustit, aby sportovní svazy, tvořené sportovními kluby, účelově zkracovaly jim fakticky podřízené subjekty na jejich právech.

Je to právě postavení, v jakém se nachází osoba vykonávající činnost, a nikoliv povaha této činnosti, která odlišuje činnost nezávislou od činnosti závislé. Je pak úkolem pracovněprávních předpisů poskytnout těmto osobám ochranu.²⁹⁰

Profesionální kolektivní sportovci obecně vykonávají činnost, která naplňuje znaky závislé práce a je vykonává ji za podmínek závislé práce. SDEU považuje profesionální kolektivní sportovce bez dalšího za pracovníky a praxe uzavírání obchodních smluv je vůbec na evropské úrovni považována za neobvyklou.

Současný režim, který využívá práva smluvní volnosti a práva spolkové samosprávy k potlačení práv fyzických osob, která by jim mohla náležet dle ZP, je v rozporu se zásadou zákazu zneužití práva.²⁹¹

Hráči si dále stěžují např. na krácení odměny při zranění, extrémně vysoké odstupné za Hráče, neexistenci ustanovení o placeném volnu, nebo na nepřiměřeně vysoké smluvní pokuty.²⁹²

Naopak profesionální hokejisté působící v cizině si pochvalují benefity, které s sebou přináší postavení obdobné zaměstnackému poměru.²⁹³

Nelze ani důvodně očekávat, že se Kluby (a jejich prostřednictvím ČSLH) zřeknou svého výhodného postavení.²⁹⁴

---

²⁹⁰ HORECKÝ, Jan a kol., *Závislá práce a výkon umělecké činnosti*. První vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2020. ISBN: 978-80-210-9805-315. s. 15.

²⁹¹ Srov. KUCHAŘ, Ondřej. *Šéf hráčské asociace o smlouvách: Vyčůranost! Je to postavené na hlavu* [online]. 17. 3. 2020. [cit. 19. 3. 2022]. Dostupné z: <https://isport.blesk.cz/clanek/hokej-tipsport-extraliga/377158/sef-hracske-asociace-o-smlouvach-vycuranost-je-to-postavene-na-hlavu.html>

²⁹² JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN: 978-80-7552-883-4, s. 45.

²⁹³ JAHODA, David. *Vošvrda o Německu: Výhody zaměstnance, žádná panika a věrnost fanoušků* [online]. 2. 9. 2018 [cit. 11. 3. 2022]. Dostupné z: <https://www.hokej.cz/vosvrda-o-nemecku-vyhody-zamestnance-zadna-panika-a-vernost-fanousku/5032770>

²⁹⁴ JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2018. ISBN: 978-80-7552-883-4, s. 45.

Narovnání tohoto nežádoucího stavu je tak možné jediným způsobem, a to legislativním.

Jako východisko pro návrh de lege ferenda lze vyjít ze zahraničních koncepcí, jak je o nich pojednáno v předchozí části této práce. Americký model je pro zcela odlišný právní systém a koncepci pracovního práva neaplikovatelný. Pro faktickou nemožnost bezprostřední aplikace ZP s některými specifiky je však vyloučen i rakouský model, kdy jsou přímo aplikovány tamější normy pracovního práva. Jako nejpravděpodobnější a nejpraktičtější varianta se jeví slovenský model, který je založen na principu delegace.

Český zákonodárce by se tak mohl inspirovat především slovenskou právní úpravou a přijmout „zákon o sportu“, který bude výslovně odkazovat na některá aplikovatelná ustanovení ZP a zároveň zohlední některá specifika činnosti profesionálních sportovců, neboť je zřejmé, že okamžitá aplikace norem pracovního práva na postavení profesionálních hokejistů není možná a ani žádoucí. Navrhovaný zákon by rovněž měl profesionálním sportovcům výslovně zaručit právo na sdružování se v odborových organizacích a vyřešit veřejnoprávní důsledky podřazení činnosti kolektivních sportovců pod pojem činnosti závislé.

Zatímco obecné postavení profesionálních sportovců je třeba upravit na zákonné úrovni, čímž se sportovci dostanou do postavení obdobného zaměstnancům, tak specifika jednotlivých sportovních odvětví a vzájemná práva sportovních klubů a profesionálních sportovců působících v daném sportovním odvětví, by následně bylo možné upravit kolektivní smlouvou mezi jejich zástupci.

Lední hokej by nemusel být výjimkou. Zde se lze inspirovat postupem, který se uplatňuje v USA. Kolektivní smlouva by měla představovat obecné vymezení vzájemných práv a povinností Klubů a Hráčů, jakožto dvou rovnocenných subjektů právního vztahu a měla by představovat rámcovou ochranu Hráčů před libovůlí Klubů, které v současnosti můžeme být svědky.

Kolektivní smlouva by dále mohla například specificky upravit „pracovní“ dobu nebo pravidla přestupů, a to jak Hráčů s platnou smlouvou, tak těch, jejichž smlouva skončila. Byly by tak zohledněny oprávněné zájmy Klubů udržet se některé perspektivní Hráče, a přitom by mohl být nastaven systém, který by nemusel vést až k finanční likvidaci Hráčů a nebyl v rozporu s právem EU.

Samotná forma závazného vzoru právního jednání mezi Kluby a Hráči nepředstavuje špatnou praxi. Naopak jasná konstituce vzájemných práv a povinností obou smluvních stran v závazném vzoru se jeví jako vysoce žádoucí a praktická. Problémem je vznik obsahu takového vzoru právního jednání. V současnosti je tento obsah dominantně určován orgánem ČSLH, ve kterém Hráči nemají žádné zastoupení, naopak jsou v něm zastoupeny všechny Kluby. Obsah vzoru nové hráčské smlouvy tak byl výsledkem kolektivního vyjednávání a přílohou kolektivní smlouvy.

Samostatnou kapitolu by pak mohlo představovat řešení sporů ze sportovních smluv. Ve světě, ale i v jiných kolektivních sportech v České republice, je obvyklé, že je řešení sporů ze sportovních smluv delegováno na nestátní arbitrážní orgány. Tato praxe se jeví jako vysoce praktická a představuje rychlejší a efektivnější řešení případných sporů než řešení soudní cestou. Případná zákonná úprava by tak měla dovolovat sjednání rozhodčích smluv.

8. Závěr

První část práce řeší obecnou problematiku sportovního práva a jeho pozitivně právní úpravu. Bylo zjištěno, že samotné právní postavení profesionálních hokejistů, a obecně kolektivních sportovců, není v České republice na zákonné úrovni nijak zvláště upraveno, a tak se právní vztah\ vznikajících při výkonu sportovních činností, řídí obecnými právními předpisy. Sportovní právo je tak vysoce autonomním souborem právních norem, v rámci něhož se v dominantním postavení nachází sportovní organizace představované sportovními svazy a sportovními kluby.

Druhá část práce vymezuje znaky, kterými je profesionální hokejista působící v České republice definován, se zaměřením na vztah profesionálního hokejisty k Českému svazu ledního hokeje, který představuje hlavního normotvůrce, který upravuje právní postavení profesionálních hokejistů. Profesionální hokejista působící v České republice je v této části pojmově vymezen.

V třetí části práce byla analyzována rozhodovací praxe Soudního dvora EU a obecných soudů České republiky k postavení nejen profesionálních hokejistů, ale obecně profesionálních kolektivních sportovců. Zatímco Soudní dvůr EU vnímá profesionální hokejisty jako pracovníky ve smyslu práva EU, tak obecné soudy České republiky nevnímají činnost profesionálních hokejistů jako činnost závislou, protože nedosahuje její intenzity, a tak z důvodu nedostatku zákonné úpravy je soudní mocí připuštěno, aby se v České republice profesionální hokejisté nacházeli jak v postavení zaměstnanců, tak osob samostatně výdělečně činných. Volba soukromoprávního typu smluvního vztahu mezi profesionálním hokejistou a klubem, kde působí, je na smluvních stranách.

Ve čtvrté části je činnost profesionálních hokejistů podrobena analýze, ze které vyplývá, že v činnosti profesionálních hokejistů jsou přítomny znaky závislé práce a je vykonávána za jejích podmínek. Z této části práce rovněž vyplynulo, že zdánlivá naprostá smluvní svoboda profesionálních hokejistů je omezena dominantním a monopolním postavením profesionálních hokejových klubů, které ze svého postavení vnucují profesionálním hokejistům závazný vzor právního jednání, ke kterému hokejisté musí přistoupit, chtějí-li na území České republiky hrát lední hokej na profesionální úrovni. Profesionální hokejisté se na obsahu tohoto vzoru nijak nepodílejí a jejich už tak fakticky slabší postavení profesionálních hokejistů je i v právní rovině ještě více oslabeno. V důsledku nedostatku zákonné

úpravy tak dochází k situaci, že osoby, jejichž činnost se přinejhorším velice blíží závislé práci, se nuceně ocitají v postavení osob samostatně výdělečně činných, čímž mohou být zkráceni na právech, která by jim mohla náležet dle zákoníku práce.

Pátá část práce porovnává závazný vzor právního jednání, ke kterému hokejisté musí přistoupit, s vybranými instituty zákoníku práce. Z provedené komparace vyplynulo, že závazný vzor právního jednání znatelně zvýhodňuje profesionální hokejové kluby oproti profesionálním hokejistům. O velkém znevýhodnění profesionálních hokejistů oproti zaměstnancům ve smyslu zákoníku práce lze hovořit zejména v otázkách skončení smlouvy, krácení odměny, náhrady škody vzniklé v důsledku úrazů nebo kolektivních vztahů. Současný režim, ve kterém se nacházejí profesionální hokejisté, dokonce obsahuje institut, který podmiňuje smluvní svobodu profesionálních hokejistů po konci smluvního vztahu s profesionálními kluby, úhradou částky rovnající se zpravidla několika set tisícům korun. Taková praxe se jeví jako rozporná s právem EU. Z provedené komparace vyplynula i jednotlivá úskalí pro které se zákoník práce v jeho současném znění jeví jako bezprostředně neaplikovatelný, a to zejména z důvodu rozporu s některými kogentními instituty jako jsou zásada rovného odměňování zaměstnanců nebo úprava pracovní doby. V této části je rovněž poukázáno na veřejnoprávní aspekt pracovních poměrů. Klasifikací činnosti profesionálních hokejistů jako činnosti závislé by mělo zásadní dopad na výši čistého příjmu profesionálních hokejistů a v případě profesionálních hokejových klubů by uvedeným postupem mohlo dojít k razantnímu zvýšení jejich nákladů na odměny, a to z důvodu jejich odvodové povinnosti, kterou v současnosti, vzhledem k nucenému postavení profesionálních hokejistů jako osob samostatně výdělečně činných, nemají.

Šestá část porovnává současné postavení profesionálních hokejistů v České republice s postavením profesionálních hokejistů na Slovensku, v Rakousku a v USA. Zatímco v Rakousku se profesionální hokejisté nacházejí v postavení zaměstnanců, tak na Slovensku je jejich postavení upraveno speciálním zákonem o sportu. Vztah tohoto předpisu ke slovenskému zákoníku práce je založen na delegačním principu, čímž se slovenský zákonodárce vypořádal s nesouladem specifické činnosti sportovců s některými kogentními instituty slovenského zákoníku práce, ale zároveň profesionální sportovce přiblížil postavení zaměstnanců. I v USA se i přes zcela rozdílný druh právního systému nacházejí

profesionální hokejisté v postavení obdobném jako zaměstnanci, a to zejména s důrazem na kolektivní vztahy.

Sedmá část se za užití získaných poznatků věnuje návrhu de lege ferenda. Žádoucí je zejména přijetí „zákona o sportu“, po slovenském vzoru, který by rámcově připodobnil postavení profesionálních kolektivních sportovců k postavení zaměstnanců ve smyslu zákoníku práce a zároveň zohlednil některá specifika sportovní činnosti. Nový zákon by měl profesionálním kolektivním sportovcům rovněž zaručit právo sdružovat se v odborových organizacích a měl by umožnit sjednání rozhodčích doložek pro řešení sporů z právních vztahů mezi sportovními kluby a profesionálními sportovci. Specificky by pak právní postavení profesionálních hokejistů mohlo být ještě upraveno v kolektivní smlouvě, jejíž přílohou by mohl být závazný vzor právního jednání mezi profesionálními hokejisty a profesionálními hokejovými kluby.

Primárním cílem této práce bylo posouzení působnosti norem pracovního práva na profesionální sportovce se zaměřením na profesionální hokejisty a porovnání současného postavení profesionálních hokejistů s postavením zaměstnanců ve smyslu zákoníku práce. Za užití analytické a komparatistické metody byl učiněn závěr, že právní postavení profesionálních hokejistů neodpovídá jejich postavení faktickému. I přes skutečnost že hokejisté podle všeho vykonávají závislou práci, jsou vyňati z působnosti norem pracovního práva a nacházejí se v postavení podnikatelů.

Sekundárním cílem této práce bylo srovnání současného postavení profesionálních hokejistů s postavením profesionálních hokejistů působících v zahraničí, ze kterého vyplynulo, že v cizích právních rádech je naprosto běžné, že se profesionální hokejisté nacházejí v postavení zaměstnanců nebo v postavení obdobném postavení zaměstnanců. Český model, kdy se profesionální hokejisté nacházejí v postavení osob samostatně výdělečně činných, tak představuje naprostý unikát.

Lze pouze spekulovat a polemizovat, zda existence prostředí, kde se profesionální hokejové kluby nacházejí v extrémně dominantním postavení vůči profesionálním hokejistům a vnucují jim svou vůli za účelem prosazení vlastních hospodářských zájmů, není jednou z příčin úpadku úrovně českého hokeje v porovnání se světovou špičkou. Spravedlivější postavení a zacházení ze strany profesionálních hokejových klubů může do budoucna motivovat mladé hokejisty,

kteří právě z důvodu znalosti současných poměrů v hokejovém prostředí raději zvolí jinou kariérní dráhu. Českému zákonodárci, pak lze s ohledem na společenskou důležitost sportu a s přihlédnutím k hospodářské síle sportu profesionálního, doporučit, aby právní postavení osob pro sport nejdůležitějších, náležitě právně upravil.

Cizojazyčné resumé

This thesis analyses the status of professional hockey players with the stated goal being assessment of the application of labour law standards to professional athletes in the Czech Republic.

This thesis has shown that despite the social importance of sport and especially ice hockey in the Czech Republic, the legal status of professional collegiate athletes is not specifically regulated in the Czech Republic by law. As a result of the absence of such statutory regulation, professional hockey players are currently allowed to carry out their activities both as self-employed persons and as employees, despite the fact that their activities involve the characteristics of dependent work and are carried out under the conditions of dependent work. This practice is even sanctified by the general courts of the Czech Republic.

However, the seemingly absolute contractual freedom of professional hockey players is limited by the dominant and monopolistic position of professional hockey clubs, which, by virtue of their position, impose on professional hockey players a binding pattern of legal conduct to which hockey players must accede if they wish to play ice hockey at a professional level in the Czech Republic. Professional hockey players are not involved in the creation of the content of this model and its content further weakens the already weaker position of professional hockey players as compared to the professional hockey clubs. Despite the fact that hockey players appear to be engaged in dependent work, they are exempt from the labour law rules and are self-employed, as this is the will of the clubs. This is the result of the lack of legal regulation. The current regime even restricts the contractual freedom of professional hockey players at the end of their contracts, despite contravening EU law.

Compared to other EU Member States, but also to the USA, the position of professional hockey players in the Czech Republic is an absolute rarity, because it is common in the world that professional hockey players are, at worst, in a position similar to that of employees. However, the immediate application of the current Czech Labour Code is excluded from both private and public law perspectives, so the only possible solution to this undesirable situation is the adoption of a law that would specifically regulate the status of professional athletes. This thesis therefore also provides a framework for *de lege ferenda* regulation.

Seznam použitých zdrojů

Knižní prameny

1. BĚLINA, M., DRÁPAL, L. a kol. *Zákoník práce. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. ISBN 978-80-7400-759-0 1508 s.
2. BĚLINA, M., PICHRT, J. a kol. *Pracovní právo*. 7. doplněné a podstatně přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2017. ISBN: 978-80-7400-667-8. 477 s.
3. HAMERNÍK, Pavel. *Sportovní právo. Hledání rovnováhy mezi specifickou sportovní úpravou a platným právem*. První vydání. Praha: Ústav státu a práva AV ČR, 2012. ISBN: 978-80-87439-07-4., 87 s.
4. HAVRÁNEK, Bohuslav a kol. *Slovník spisovného jazyka českého*. Ústav pro jazyk český, v. v. i., 2011.
5. HORECKÝ, Jan a kol., *Závislá práce a výkon umělecké činnosti*. První vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2020. ISBN: 978-80-210-9805-3. 177 s.
6. HŮRKA, P., RANDLOVÁ, N., DOLEŽÍLEK J., ROUČKOVÁ, D., VYSOKAJOVÁ M., DOUDOVÁ S., KOŠNAR, M., HORNA, V. *Zákoník práce. Komentář*. 6. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2020. ISBN: 978-80-7598-910-9. 848 s.
7. JURKA, Helena. *Právní úprava profesionálního sportu v České republice a zahraničí*. Vydání první. Praha: Wolters Kluwer, 2018. 97 s. Právo prakticky. ISBN 978-80-7552-883-4.
8. KNAPP, Viktor. *Teorie práva*. 1. vydání. Praha: C.H. BECK, 1995. ISBN: 80-7179-028-1. 247 s.
9. KOLDINSKÁ, Kristina, TRÖSTER, Petr a kol. *Právo sociálního zabezpečení*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018. ISBN 978-80-7400-692-0. 289 s.
10. Kolektiv autorů. *Otázky sportovního práva*. První vydání. Praha: Ústav státu a práva, 2008. ISBN: 978-80-7380-147-2. 136 s.
11. KUBÍČEK, Jiří. *Sport a právo*. První vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2012. ISBN: 978-80-210-6040-1. 236 s.
12. KUKLÍK, Jan. *Sportovní právo*. První vydání. Praha: Auditorium, 2012. ISBN: 978-80-87284-28-5. 184 s.
13. LAVICKÝ, Petr a kol. *Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654)*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022. ISBN: 978-80-7400-529-9. 2380 s.
14. LISSE, Luděk. *Sportovní právo: rozhodování sporů v oblasti sportu v ČR*. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2020. ISBN 978-80-7400-789-7. 282 s.

15. MAISNER, M., DOUBRAVA, P., JANÁK, J., VLACHOVÁ B., DOMBROVSKÁ, M. *Základy sportovního práva*. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2019, 174 s.
16. PELC, Vladimír. *Zákon o daních z příjmů*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015. ISBN: 978-80-7400-517-6
17. PICHRT, Jan, a kol. *Zákoník práce. Zákon o kolektivním vyjednávání: Praktický komentář*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2017. ISBN: 978-80-7552-609-0. 1196 s.
18. SLÁDEČEK, Vladimír, MIKULE, Vladimír, SUCHÁNEK, Radovan, SYLLOVÁ, Jindřiška. *Ústava České republiky*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. ISBN: 978-80-7400-590-9
19. ZAHRADNÍKOVÁ, R. a kol. *Civilní právo procesní*. 3. vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2018. ISBN: 978-80-7380-714-6. 621 s.

Odborné články

20. BĚLINA, Tomáš. *Jsou právní vztahy profesionálních sportovců závislou prací?* In: PICHRT, Jan (ed.). *Sport a (nejen) pracovní právo*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN: 978-80-7478-655-6. s 64-74.
21. CHARBONNEAU, Jo-Annie. *A Comparative Analysis of American and Canadian Antitrust and Labor Laws as Applied to Professional Sports League Lockouts and Potential Solutions to Prevent Their Occurrence*. *Marquette Sports Law Review*, 2015, č. 26, s. 111-158.
22. FOURNIER, Mathieu, ROUX, Dominic. *Labor Relations in the National Hockey League: A Model of Transnational Collective Bargaining*. *Marquette Sports Law Review*, 2009. č. 20, s. 148-175.
23. KOHOUT, David. *Smluvní pokuty plynoucí ze smluv o profesionálním výkonu sportovní činnosti*. In: PICHRT, Jan, TOMŠEJ, Jakub (eds.). *Proměny odměny*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2020. ISBN: 978-80-7676-019-6, s. 71-85
24. LINHARTOVÁ, Denisa. *Aplikace zásady rovného odměňování v profesionálním sportu*. *Právní rozhledy*, 2021, č. 6, s. 216-221
25. PICHRT, Jan. *Profesionální sportovec zaměstnancem?* In: PICHRT, Jan (ed.). *Sport a (nejen) pracovní právo*. První vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN: 978-80-7478-655-6. s 11-28.

Právní předpisy

26. Zákon č. 2/1991 Sb., zákon o kolektivním vyjednávání, ve znění pozdějších předpisů („**KoV**vyj“)

27. Vyhláška č. 125/1993 Sb. Vyhláška ministerstva financí, kterou se stanoví podmínky a sazby zákonného pojištění odpovědnosti organizace za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, ve znění pozdějších předpisů („**Vyhláška MF**“)
28. zákon č. 586/1992 Sb., zákon České národní rady o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů („**ZDP**“)
29. Zákon č. 589/1992 Sb., zákon České národní rady o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů („**SocZab**“)
30. Zákon č. 592/1992 Sb., zákon České národní rady o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů („**VZPoj**“)
31. Zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů
32. Zákon č. 115/2001 Sb., zákon o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů („**ZOPS**“)
33. Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů („**OZ**“)
34. Zákon č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů („**NemPoj**“)
35. Zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů („**ZP**“)
36. Zákon č. 440/2015 Z.z., zákon o športe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ve znění pozdějších předpisů („**Zákon o sportu SR**“)

Judikatura

Soudní dvůr Evropské unie

37. Rozsudek SDEU ze dne 3. 7. 1986 ve věci 66/85, Lawrie-Blum proti Land Baden-Württemberg.
38. Rozsudek SDEU ze dne 12. 12. 1974 ve věci 36-74, Walrave a Koch proti Association Union Cycliste Internationale a dalším.
39. Rozsudek SDEU ze dne 14. 7. 1976 ve věci 13-76, Gaetano Doná proti Mariu Manterovi.
40. Rozsudek SDEU ze dne 15. 12. 1995 ve věci C- 415/93, Jean-Marc Bosman v. Union royale belge des sociétés de football association ASBL a další.
41. Rozsudek SDEU ze dne 13. 4. 1996 ve věci C- 176/96, Jyri Lehtonen a spol v. Federation Royale Belge des Sociétés de Basket-ball ASBL

Česká republika

42. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. 20 Co 148/2011 ze dne 30. 3. 2011
43. Nález Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 2127/12-2, ze dne 1. 2. 2013
44. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 2 Afs 62/2004-70
45. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 16/2011-78, ze dne 29. 11. 2011.
46. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 46/2013-35 ze dne 13. 2. 2014
47. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 73/2011 – 167 ze dne 21. 1. 2014.
48. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Afs 278/2016-54 ze dne 13. 7. 2017.
49. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 166/2017-29, ze dne 3. 8. 2017

Rakousko

50. Rozsudek OGH sp. zn. OGH 4 Ob 95/77 ze dne 18. 10. 1977
51. Rozsudek OGH sp. zn. OGH 8 Ob S 20/03d ze dne 16. 7. 2004

Vnitřní předpisy sportovních organizací

52. Asociace profesionálních klubů ledního hokeje. *Stanovy Asociace profesionálních klubů ledního hokeje*. [online] 18. 5. 2015 [cit. 10. 2. 2022] Dostupné z: <https://www.apklh.cz/files/media/0/8k54g/stanovy-apk-lh-18-05-2015.pdf>
53. Česká asociace hokejistů z.s. *Stanovy České asociace hokejistů z.s.* [online] 5. 10. 2018 [cit. 13. 2. 2022] Dostupné z: <http://www.caihp.cz/wp-content/uploads/2018/12/STANOVY-CAIHP.pdf>
54. Český svaz ledního hokeje z.s. *Hráčská smlouva ELH a 1. liga* [online] 4. 8. 2021 [cit. 14. 2. 2022]. Dostupné z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2021-08-04-hracska-smlouva-elh-a-i.-liga.pdf> („Hráčská smlouva“)
55. Český svaz ledního hokeje z.s. *Stanovy ČSLH* [online]. 18. 6. 2016 [cit. 10. 2. 2022] Dostupné z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/cslh-stanovy rady2020-2021.pdf> („Stanovy ČSLH“)

56. Český svaz ledního hokeje z.s. *Soutěžní a disciplinární řád* [online]. 1. 5. 2019 [cit. 11. 3. 2022] Dostupné z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2019-05-01-soutezni-a-disciplinari-rad.pdf> („SDŘ ČSLH“)
57. Český svaz ledního hokeje, z.s. *Registrační řád* [online]. 20. 6. 2020 [cit. 10. 2. 2022] Dostupné z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/3-registracni-rad.pdf> („RŘ ČSLH“)
58. Český svaz ledního hokeje z.s. *Přestupní řád pro kluby extraligy a I. ligy* [online]. 20. 6. 2020 [cit. 10. 2. 2022] Dostupné z: [https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2021-08-04-prestupni-rad-pro-kluby-extraligy-a-i-ligy\(2\).pdf](https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2021-08-04-prestupni-rad-pro-kluby-extraligy-a-i-ligy(2).pdf) („PŘ ČSLH“)
59. Fotbalová asociace České republiky. *Stanovy FAČR* [online] 24. 5. 2019. [cit. 13. 3. 2022]. Dostupné z: <https://facr.fotbal.cz/document/download/85915>
60. NHL a NHLPA. *Collective bargaining Agreement*. [online] 15. 9. 2012 [cit. 19. 3. 2022]. Dostupné z: <https://www.nhlpa.com/the-pa/cba> („CBA“)

Kvalifikační práce

61. STROHMEIER, Rupert. *Analyse eines Spielervertrages im Profieishockey aus arbeitsrechtlicher Sicht*. Graz, 2021. Diplomová práce. Institut für Arbeitsrecht und Sozialrecht der Karl-Franzens-Universität Graz.

Internetové zdroje

62. ANDRISÁK, Daniel. *Fotbalisté jako OSVČ. V Česku realita, v cizině nevidaná věc*. [online] 14. 2. 2021 [cit. 3. 1. 2022]. Dostupné z: <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/fotbaliste-jako-osvc-v-cesku-realita-v-cizine-nevidana-vec-142234>
63. FELLEROVÁ PALKOVSKÁ, Iva. *Precedenční účinky rozsudků Soudního dvora Evropské unie*. [online] Iurium.cz, Nugis Finem. 14. 8. 2020 [cit. 11. 2. 2022] Dostupné z: <https://www.iurium.cz/2019/11/28/precedenci-ucinky-rozsudku-sdeu/>
64. GABRIEL, Jiří. *Švarcsystém je stále nelegální* [online] 22. 4. 2021 [cit. 15. 2. 2022]. Dostupné z: <https://www.epravo.cz/top/clanky/svarcsystem-je-stale-nelegalni-112926.html>
65. JAHODA, David. *Vošvrda o Německu: Výhody zaměstnance, žádná panika a věrnost fanoušků* [online]. 2. 9. 2018 [cit. 11. 3. 2022]. Dostupné z: <https://www.hokej.cz/vosvrda-o-nemecku-vyhody-zamestnance-zadna-panika-a-vernost-fanousku/5032770>
66. KUCHAR, Ondřej. *Šéf hráčské asociace o smlouvách: Vyčůranost! Je to postavené na hlavu* [online] 17. 3. 2020. [cit. 19. 3. 2022]. Dostupné z: <https://isport.blesk.cz/clanek/hokej-tipsport-extraliga/377158/sef-hracske-asociace-o-smlouvach-vycuranost-je-to-postavene-na-hlavu.html>

67. LACEK, Adam. *Šidlík (28) upřímně o konci: Není to kvůli Zlínu. Už si sehnal práci* [online]. 25. 1. 2022 [cit. 14. 2. 2022] Dostupné z: <https://isport.blesk.cz/clanek/hokej-tipsport-extraliga/408269/sidlik-28-uprimne-o-konci-neni-to-kvuli-zlinu-uz-si-sehnal-praci.html>
68. Laola1.at. *Eishockey-Spieler gründen Gewerkschaft* [online]. 9. 10. 2020. [cit. 13. 3. 2022] Dostupné z: <https://www.laola1.at/de/red/wintersport/eishockey/sonstiges/oesterreichische-eishockey-spieler-gruenden-gewerkschaft--union/>
69. MÁDL, Luděk. *Fotbalisté nejsou zaměstnanci. Proto za ně nemohou vyjednávat odbory* [online]. 29. 4. 2020 [cit. 29. 1. 2022] Dostupné z: https://www.seznamzpravy.cz/clanek/fotbaliste-nejsou-zamestnanci-proto-za-ne-nemohou-vyjednavat-odbory-102921#utm_content=ribbonnews&utm_term=fotbalist%C3%A9%20z%C3%A1visl%C3%A1%20pr%C3%A1ce&utm_medium=hint&utm_source=search.seznam.cz
70. Merriam-Webster. *Merriam-Webster.com Dictionary*[online]. [cit. 10. 2. 2022]. Dostupné z: <https://www.merriam-webster.com/dictionary/ice%20hockey>.
71. Národní panel. *Českým národním sportem je hokej, ale každý šestý Čech nesportuje* [online] [cit. 22. 3. 2022]. Dostupné z: <https://www.narodnipanel.cz/default/curiosity/detail/Ceskym-narodnim-sportem-je-hokej-ale-kazdy-sesty-Cech-nesportuje>
72. Národní sportovní agentura. *Definice profesionálního sportovce* [online]. 16. 4. 2021 [cit. 12. 3. 2022] Dostupné z: <https://agenturasport.cz/definice-profesionalniho-sportovce/>
73. Renomia a.s. *Přinášíme výsledky ankety RENOMIA a Unie fyzioterapeutů ČR mezi profesionálními sportovci* [online]. [cit. 14. 2. 2022] Dostupné z: <https://www.renomia.cz/blog/renomia-sport-nejvetsi-riziko-hrozi-fotbalistum-basketbalistum-a-hokejistum>
74. ŠIMEK, Květoslav. *Vykoupil se za milion ze svého. Investice, která nemusí vyjít, ví Šidlík* [online]. 11. 11. 2018 [cit. 14. 2. 2022]. Dostupné z: <https://isport.blesk.cz/clanek/hokej-tipsport-extraliga/349947/vykoupil-se-za-milion-ze-sveho-investice-ktera-nemusi-vyjit-vi-sidlik.html>